

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ.Θ!
Αρ 433



ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΣΥΝΙΕΡΓΑΣΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Τ' άδωα θύματα των άστυνομικών. Τό άγριο δρόμο της 25ης Λεωφόρου. Τό έγκλημα του "Ιζυ Στάρκ. Η άτυχη μητέρα έ- νός τιμίου άστυνομικού. Ο μοιρασός... έδοστωτήρας! Η συν ταρκινικές αποκαλύψεις του Ζοζέφ Χιζένσκι. Τό έξυπνο «κόλ- πο» του Τζέιμς Ντράγκελ. Η άμερικανική άστυνομία δέν κάνει ποτέ λάθος, κλπ.



Το πιο παρά- ξενο άνθρω- ποι του Νέου Κόσμου, είν' άσφαλώς οι άστυνομι κ οι "Άλλοτε κυ- νηγούν μ' έ- ξαιρετική εύ- συνειδησία τους έπικίν- δυνους κακο- ποιούς κι' άλ- λοτε συνερ- γάζονται μα- ζυ τους. Τό σήμα των λα- γωνικών της Νέας "Υόρ- κης: «Η "Α- μερικανική ά- στυνομία δέν κάνει ποτέ λά-θος», έχει ένα σαρδ άδωα θύ- ματα, τά όποια, σήμερα βρί- σκονται κλεισμένα στίς φυλα- κές ή έξετέλεσθησαν πάνω στήν ηλεκτρική καρέκλα. "Ας σάς διηγηθούμε μερικές άπ' αυτές τίς «δικαστικές πλάνες», που ά- πεκάλυψε μιά έρευνα του Ζο- ζέφ Χιζένσκι. Πρώτη φορά βέ- θαια άκούτε αυτό τ' όνομα. Πο- λύ φυσικά, άφοι ό Χιζένσκι μέ- χρι πρό δυό έβδομάδων άκόμη ήταν ένας ήσυχος καί τίμιος ά- στυνομικός. Σήμερα είνε δημο- σιογράφος της καριέρας. "Αλ- λά μή φαντασθήτε ότι έγκατέ- λειψε τό άστυνομικό σόμα, έ- πειδή τό βαρέθηκε. Κάθε άλλο. Ο Ζοζέφ Χιζένσκι έγινε συντά- κτης των «Ημερησίων Νέων» άπό έκδίκηση. Θέλησε νά τιω- ρήση τους άσυνειδήτους συνα- δέλφους του, οι έπο'σι σκότω- σαν τό θε'ο του Νάθαν "Ακεν καί παραμόρφωσαν άπό τά μαρτύρια τη μητέρα του Βαλε- ρία Χιζένσκι. Αυτή ή υπόθεση έχει ώς έξης:

Τρία λαγωνικά της Γενικής "Ασφαλείας, τή νύχτα της 15ης "Οκτωβρίου, ένδ βρισκόντουσαν στήν 25η Λεωφόρο της Νέας "Υόρκης, γιά νά συλλάβουν τόν πασίγνωστο γκάγκστερ "Ιζυ Στάρκ, δέγτικαν άπό τό έκκα- το πάτωμα ένός ούρανοξύστου έναν καταγισιού σπαιρών. Οι άστυνομικοί προσπάθησαν νά γλυτώσουν τό θάνατο πέφτον- τας καταγής στόν έρπου δρό- μω. Η σπάρτες όμως το'ι πολυ- θύλου τους είχαν τραυματίσει θανάσιμα. "Όταν λοιπόν οι άλ- λοι συνάδελφοί τους έτρεξαν ε'ς βοήθειάν τους ήταν πιά άρ- γά. Οι άστυφύλακες ήταν έτοι- μόθαστοι. Με μισόσθητη φω- νή, τους άσπληθήκαν τήν άπόρ- οστη έπίθεση καί τους έδειξαν τόν ούρανοξύστη. Η 25η Λεω- φόρος ε'χ' άναστατώσθ. "Απ' ό- θλας τίς γωνίες της παρουσια-

ζόντουσαν τώρα μοτοσυκλέτες άστυνομικών, που έσπευδαν στόν τόπο του δράματος. "Αλλά ποιός ήταν ό δολοφόνος των τριών συναδέλφων τους; Δέν άργησαν νά τόν άνακαλύψουν. Ήταν ό Νάθαν "Ακεν! Στό διαμέρισμά του βρέθηκ' ένα ά- χρηστο πολυθόλο, χωρίς σφαί- ρες! Μάταια αυτός ό άτυχος έ- νοικος του ούρανοξύστου διε- μαρτύρετο καί τούς έλεγε ότι δέν είνε γκάγκστερ κι' ότι είνε θε'ος του άστυνομικού Ζοζέφ Χιζένσκι. "Εκείνοι όμως του ά- παντούσαν:

—Κάθεσαι στό δέκατο πάτω- μα, στό διαμέρισμά σου βρέ- θηκ' ένα πολυθόλο, μή προσπα- θής νά δικαιολογήθης. Ο ίδιος ό διάβολος νά ε'ισαι, δέν θά γλυτώσης τήν ηλεκτρική καρέ- κλα.

Μαζύ με τόν Νάθαν "Ακεν, οι άστυνομικοί συνέλαβαν καί τη μητέρα του Χιζένσκι.

—Αυτούμεθα πολύ, της δήλω- σαν, αλλά δέν μπορούμε νά σάς έχουμε έμπιστοσύνη. Μπορεί νά ε'ισαστε μητέρα του συναδέλφου μας, δέν άποκλείεται όμως νά συνεργάζεσθε μ' αυτό τόν κα- κοποιό.

Καί τους ώδήγησαν καί τους δυό στήν άστυνομία. "Εκει τους υπέβαλαν σέ φρικώδη βασανι- στήρια. Η μητέρα του Χιζένσκι παραμορφώθηκε κυριολεκτικώς άπό τά χτυπήματα. "Αναίσθητη, τη μετέφεραν σ' ένα νοσοκο- μείο. Τότε μόνο έπέτρεψαν στόν Ζοζέφ Χιζένσκι νά τη δ'η. "Όσοι έτυχε νά παρευ- ρεθούν σ' αυτή τη σκηνή, είχαν άνατριχίσει. "Ο άστυνομικ ός πλησίασε στό κρεβάτι της ά- ναίσθητης μητέ- ρας του, τήν κύτ- ταξε προσεχτικά πολύ ώρα καί χωρίς νά πη τί- ποτε, έφυγε τρι- πο κλίζοντας άπό τό θάλαμο του νοσοκομείου. "Ε- πείτα πήγε καί βρήκε τους ά- στυνομικούς που είχαν άσπληθή μ' αυτή τήν υπό- θεσι καί τους εί- πε:

—Θά σάς άνα- καλύψω τούς ά- γιους πράγματι- κους δολοφόνους των συναδέλφων μας. Κατόπιν θά κα- νόνισουμε μαζύ

ένα λογαριασμό!

Κι' εξαφανίστηκε άπό τό ά- στυνομικό τμήμα μιά έβδομά- δα. Σ' αυτό τό διάστημα ό Νά- θαν "Ακεν υπέφερε άφάνταστα μαρτύρια. "Εν άπ' αυτά, ήταν καί τό «πάτημα της γάτας», στό όπο'ο ε'χ' εξααιρετική έπι- τυχία ένας κολοσσός, που ζύ- γιζε έκάτον εικοσιπέντε κιλά. Αυτός ό άστυνομικός πατούσε τόν κατηγορούμενο ως έγκλη- ματία στήν κοιλιά καί στό λαϊμό καί τόν έλυωνε κυριολε- κτικώς σάν... έδοστωτήρας. Ο δύστηχος "Ακεν, ύστερα 8- μως άπ' αυτό τό μαρτύριο, δέν κατώρθωσε νά ζήση. Πέθανε άπό τους φρικτούς πόνους.

Πέρασαν λίγες μέρες. Τό δρώμα της 25ης Λεωφόρου ε'ί- χε ξεχαστή, όταν παρουσιά- σθηκε ένα πρωί ό Ζοζέφ Χι- ζένσκι. Μά δέν ήταν μόνος. Συνώδευε ένα ύποπτο άτομο.

—Είνε ό "Ιζυ Στάρκ, τους είπε. Κατώρθωσα νά τόν άνα- καλύψω καί νά τόν συλλάβω. Αυτός είνε κι' ό δράστης της δολοφονίας των άστυνομικών.

Οι συνάδελφοί του γέλασαν, νομίζοντας ότι τους κοροϊδεύει. Δέν άργησαν όμως νά παραδε- χθούν ότι ε'ίχε δίκιο. Ο "Ιζυ Στάρκ άμολόγησε τό έγκλη- μά του, ύστερ' άπό μιά έξαν- τλητική άνάκρισι. "Ετσι άπε- δείχθη ότι ή μητέρα του Χι- ζένσκι κι' ό Νάθαν "Ακεν ή- ταν δυό άθωα θύματα.

—Καί τώρα, δήλωσε ό Ζο- ζέφ, μπορούμε νά λογαρια- σθούμε.

Τήν ίδια κιό- λας μέρα υπέ- βαλε τήν παραι- τήσί του άπό τήν άστυνομία καί πήγε καί βρήκε τόν διευθυντή των «Ημερησί- ων Νέων».

—Έχω σ'α χέρια μου, του είπε, στοιχειά γιά μιά συν- ταρκτική καμ- πάνια. "Όρίστε ό τίτλος της: «Τ' άθωα θύματα της άστυνομί- ας».

Ο διευθυντής της εφημερίδας ένθουσιασθή κε. Προσέλαβε τόν Ζοζέφ Χιζένσκι ως μόνιμο συν- τακτική του κι' έ- κανε μιά τερά- στια ρεκλάμα γι' αυτό τό και-

νούργιο ρεπορτάζ. Μετά μιά έ- εβδομάδα, άρχισαν νά δημοσιεύ- ωνται στήν πρώτη σελίδα των «Ημερησίων Νέων» τρομερά σκάνδαλα των άστυνομικών: δωροδοκίες, έγκλήματα, διε- νέργεια λαθρεμπορίου καί άλ- λα. "Ιδού λοιπόν ένα άπό τά πιο καταπληκτικά:

Στίς 18 Φεβρουαρίου του 1933 πέθανε πάνω στήν ηλεκτρική καρέκλα ό τρομερός σαδιστής Τζών Σίγκριντ. Αυτός ό άνθρω- πος ε'χ' άναστατώσει τήν "Αμε- ρική με τ' άνατριχιαστικά έγ- κλήματά του κι' ε'ίχε γνεί τό φόβητρο των πολιτειών του Σι- κκάγο, της Βοστώνης καί της Νέας "Υόρκης. "Εκείνο όμως που έπροξένησε κατάπληξι σ'τους "Αμερικανούς, ήταν τό ότι άφη- σε όλη τήν κολοσσιία περιου- σία του σ'τους «έκτελεστές» του. "Ετσι, πέντε άστυνομικοί έ- γιναν ως διά μαγείας έκατομ- υριούχοι. Ο Ζοζέφ Χιζένσκι όμως άπεκάλυψε ότι αυτοί οι πέντε άστυνομικοί είχαν κα- τωρθώσει νά πείσουν τόν τρο- μερό έγκληματία ότι δέν θά τόν «έκτελοΰσαν» πραγματικά, αλλά θά σκηνοθετούσαν τό θά- νατό του. Ε'ίχαν φτάσει μάλιστα μέχρι καί τόν σημείο νά του διδά- ξουν καί τόν τρόπο με τόν ό- πο'ο θά εξαπατούσε τους δημο- σιογράφους καί τους άλλους συναδέλφους των, που θά πα- ρευρίσκοντο τήν ώρα της έκτε- λέσεώς του. "Όσο γιά τόν Ει- σαγγελέα καί τόν γιαιστή, αυτοί ήταν... δικοί τους άνθρωποι καί θά έκαναν τά στραβά μάτια.

Ο Τζών Σίγκριντ λοιπόν ή- ταν ένθουσιασμένος. Η ψυχραι- μία του ήταν καταπληκτική. "Όταν τόν ρώτησαν ποιά ήταν ή τελευταία θέλησίς του, άπάν- τησε χαμογελώντας ότι ήθελε νά... χορέψη ροΰμπα με τό δή- μίο του! Πράγμα φυσικά πού δέν τού άρνήθηκαν. "Επείτα κά- θησε μόνος του στήν ηλεκτρική καρέκλα, βοήθησε ό ίδιος νά του φορέσουν στό στήθος καί σ'α χέρια τά μεταλλικά έλά- σματα κι' έτοιμάστηκε νά... κά- νη τόν πεθανιμένο. Μά δέν ση- κόθηκε ζωντανός άπό εκεί πέρα! Οι άστυνομικοί ζώως, άν δέν κράτησαν τό λόγο τους, κράτησαν άσπώς τήν περιου- σία του Τζών Σίγκριντ.

—Εν' άλλο συνταρκτικό σκάνδαλο έγινε πάλι στό Μπρούκλιν. Ο ήρωας του είνε ό σημερινός διοικητής του 30ου άστυνομικού τμήματος Τζέιμς Ντράγκελ. Αυτός ό άστυνομι- κός κατώρθωσε νά στείλ'η σ'α κάτεργα έναν άπλοϊκό εργατι- κό, αντί γιά τόν διάσημο λω- ποδύτη "Εντουαρντ Μάιλενφερ, με τόν έξης σατανικό τρόπο:

Μετά μιά έ- εβδομάδα, άρχισαν νά δημοσιεύ- ωνται στήν πρώτη σελίδα των «Ημερησίων Νέων» τρομερά σκάνδαλα των άστυνομικών: δωροδοκίες, έγκλήματα, διε- νέργεια λαθρεμπορίου καί άλ- λα. "Ιδού λοιπόν ένα άπό τά πιο καταπληκτικά:

Στίς 18 Φεβρουαρίου του 1933 πέθανε πάνω στήν ηλεκτρική καρέκλα ό τρομερός σαδιστής Τζών Σίγκριντ. Αυτός ό άνθρω- πος ε'χ' άναστατώσει τήν "Αμε- ρική με τ' άνατριχιαστικά έγ- κλήματά του κι' ε'ίχε γνεί τό φόβητρο των πολιτειών του Σι- κκάγο, της Βοστώνης καί της Νέας "Υόρκης. "Εκείνο όμως που έπροξένησε κατάπληξι σ'τους "Αμερικανούς, ήταν τό ότι άφη- σε όλη τήν κολοσσιία περιου- σία του σ'τους «έκτελεστές» του. "Ετσι, πέντε άστυνομικοί έ- γιναν ως διά μαγείας έκατομ- υριούχοι. Ο Ζοζέφ Χιζένσκι όμως άπεκάλυψε ότι αυτοί οι πέντε άστυνομικοί είχαν κα- τωρθώσει νά πείσουν τόν τρο- μερό έγκληματία ότι δέν θά τόν «έκτελοΰσαν» πραγματικά, αλλά θά σκηνοθετούσαν τό θά- νατό του. Ε'ίχαν φτάσει μάλιστα μέχρι καί τόν σημείο νά του διδά- ξουν καί τόν τρόπο με τόν ό- πο'ο θά εξαπατούσε τους δημο- σιογράφους καί τους άλλους συναδέλφους των, που θά πα- ρευρίσκοντο τήν ώρα της έκτε- λέσεώς του. "Όσο γιά τόν Ει- σαγγελέα καί τόν γιαιστή, αυτοί ήταν... δικοί τους άνθρωποι καί θά έκαναν τά στραβά μάτια.

Ο Τζών Σίγκριντ λοιπόν ή- ταν ένθουσιασμένος. Η ψυχραι- μία του ήταν καταπληκτική. "Όταν τόν ρώτησαν ποιά ήταν ή τελευταία θέλησίς του, άπάν- τησε χαμογελώντας ότι ήθελε νά... χορέψη ροΰμπα με τό δή- μίο του! Πράγμα φυσικά πού δέν τού άρνήθηκαν. "Επείτα κά- θησε μόνος του στήν ηλεκτρική καρέκλα, βοήθησε ό ίδιος νά του φορέσουν στό στήθος καί σ'α χέρια τά μεταλλικά έλά- σματα κι' έτοιμάστηκε νά... κά- νη τόν πεθανιμένο. Μά δέν ση- κόθηκε ζωντανός άπό εκεί πέρα! Οι άστυνομικοί ζώως, άν δέν κράτησαν τό λόγο τους, κράτησαν άσπώς τήν περιου- σία του Τζών Σίγκριντ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ



σβεστωμένο καί τά κρατήσουμε εκεί επί λίγα λεπτά της ώρας.

Γιά νά διατηρούνται φρε- σκότατα τά αυγά επί μακρό διάστημα, κάνετε τό έξης ά- πλούστατο κι' αποτελεσματικό: Πέρντε έκάτο γραμμάριο σθη- σμένου άσβεστιού καί δέκα γραμμάρια ζάχαρης κοπανι- σμένης. Τά άνακατεύετε πρώτα καλά, τά λιώνετε ύστερα σέ ποσότητα νερού τόση, όση ά- κριβώς χρειάζεται γιά νά σκε- παστούν καλά διακόσια αυγά, τά όπο'α καί αφήνετε μέσα στή διάλυσι αυτή επί δεκαπέν- τε ήμέρες. "Εννοείται, φυσικά, ότι μπορείτε καί λιγώτερα αυ- γά νά βυθίσετε στή διάλυσι αυ- τή.

—Τί λές, κ. πρόεδρε, διαμαρ- τυρήθηκε αυτός. "Εγώ λέγομαι Τζόσι.

Οι ένορκοι γέλασαν άπό τήν καρδιά τους. Ε'ίχαν καταλάβει ότι ό «κακοποιός» ε'ίχε τόσο τρομοκρατηθή άπό τά βασανι- στήρια, ώστε τά είχε χαμείνει.

Καί ή δίκη του «διασήμου λωποδύτη» έγινε χωρίς πειά νά ρωτούν τόν κατηγορούμενο. "Αλλωστε, ήταν φανερή ή ένο- χή του. "Ετσι, τόν κατεδίκασαν σέ τριάντα χρόνια καταναγκα- στικά έργα.

Κανείς δέν άκουγε τίς δια- μαρτυρίες του Τζόσι, ότι δέν εί- χε ιδέα γιά ό τι τόν κατηγο- ρούσαν. "Ολοι νόμιζαν ότι έκα- νε τόν κουτό, γιά νά γλυτώση τήν τιμωρία.

Μά τά σκάνδαλα τών άσυνεί- δητων άστυνομικών είνε άπει- ρά. Ο Ζοζέφ Χιζένσκι ένα όλό- κληρο μήνα άναστατώσε τήν "Αμερική με τίς συνταρκτικές αποκαλύψεις του. "Ετσι έκδι- κήθηκε τούς παληούς συντρό- φους του καί διεφώτισε ένα πλήθος σκοτεινών υποθέσεων, ή όποιες γιά τήν κοινή γνώμη της "Αμερικής έθεωρούντο μυ- στηριώδεις. Μά τό σπουδαιότε- ρο είνε ότι άπεκάλυψε μιά με- γάλη αλήθεια, τήν όποια κα- νείς μέχρι σήμερα δέν ε'ίχε τολ- μήσει νά παραδεχθ'η. Φανέρωσε δηλαδή ότι ή "Αμερικανική ά- στυνομία, όχι μόνο συνεργάζε- ται με τους γκάγκστερ καί τους κακοποιούς αλλά καί τους γοηισμοποιεί σ' ένα πλή-θος.. έγκληματών της.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους καί πάσης γλώσσας, καθώς καί όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γρά- ψατε: «Οικογένεια», Λέκα 7, "Αθήνας.

ΛΑ τά μετάλ- λα προφύλα- σονται άπ' τη σκουριά, άν τά πασπαλί- σουμε με σκό- νη άσβεστιού άσθήςου, ή άν τά βυθίσου- σε σέ νερό ά- σβεστωμένο καί τά κρατήσουμε εκεί επί λίγα λεπτά της ώρας.

Προχειρότατο καί καλό μέσο γιά νά πάψη ό πονόδοντας, είνε τό νά μπουκώνετε στό στό- μα σας πολλές φορές συνέχεια παγωμένο νερό. "Ετσι, ηροκα- λείται άναμία του πάσχοντος μέρους καί νάρκωσις του έρε- θισμένου νεύρου.

Γιά νά δοκιμάσετε ένα αντι- κειμενο άν είνε πραγματικά χρυσό, τό τρίβετε λίγο επάνω σέ πυριτόλιθο (τσακμακόπε- τρα). Στό ίχνος πού θά μείνη στήν πέτρα, πλησιάζετε τη φλό- γα άναμμένο σπέρτο. "Αν είνε καλός χρυσός, τά ίχνη θά μείνουν. "Αν όμως είνε πολύ

Η κλίμαξ της θρεπτικότητας των διαφόρων τροφίμων κατά βαθμούς είνε ή έξης: Βωδινό κρέας 100, πρόβειο 86, μοσχά- ρισιο 92, χοίρειο 116, κοπτινωτό βωδινό 146, χοιρομήριο καπνι- στο 157, κυνήγι 88, κόττες 93, πάπιες 104, φρέσκα αυγά 72, γάλα 23, άνθόγαλο 56, βοΰτυ- ρο 124, τυρί 151.

Τά λευκά πτερά καθαρίζον- ται ως έξης: Κάνετε ελαφρή σαπουνάδα μέσα στήν όποία διαλύετε λίγο λουλάκι. Στό ύ- γρό αυτό πλένετε τά πτερά με μαλακή βούρτσά, κι' έπειτα τά τινάζετε καλά όσο νά στεγνώ- σουν. Με θερμό ψαλλίδι των μαλλιών κατόπιν τά σιδερώνε- τε τραβώντας ένα-ένα τά πτί- λα.

Τά νοστιμότερα κουμάτια έ- νός πουλερικού, τά όποια δέν πρέπει βέβαια νά κρατάτε γιά τόν έαυτό σας — σέ ένα τραπέ- ζι—γιά νά μή φανήτε έγωϊστές, είνε τά έξης: Τοΰ φασιανού ή σμένω μέρος, κι' άπ' τήν άνα- ποδή του ύδαματός, καί τό σιδερώνετε με ζεστό σίδερο. Τά χείλη της σχοιμής συγκολλούν- ται με τόση επιτυχία ώστε τί- ποτε δέν διακρίνεται κατόπιν.

Χαράξετε βαθειά με διαμάντι τό γυαλί της λάμπας σας στή βάση του. Θά άντέχη ύστερα καί στήν πιο ισχυρή θερμωκρα- σία, χωρίς νά σπάξ'η.

Καί πάλι ό έαλιος καί βα- σανιστικός οδοντόπονος! "Απο- τελεσματικώτατο φάρμακό του, είνε καί τό έξης: "Αναμιγνύετε τρία δρώμα οινόπνευμα, έναμι- συ δρώμα καμφοράς, όκτώ έκα-

τοστά του δρωμίου όπιο, καί ε'ί- κοσι σταγόνες γαρυφαλλόλαδο. Βρέχετε στό μίγμα ένα μικρό κομμάτι βαμβακιού, καί τό βυ- θίζετε στήν κοιλότητα του δον- τιού.

"Ενα ποτήρι μέλι κι' όκτώ ποτήρια νερό τά βράζετε μαζύ, όσο νά μείνη τό μισό ύγρό. "Ε- πείτα προσθέτετε μισό ποτηρά- κι άλκοόλ, βράζει λίγα λεπτά της ώρας άκόμα τό μίγμα, κι' ύστερα τό αφήνετε νά κρυώσ'η. "Εχετε έτσι ένα γευστικώτατο υδρόμελι, πού διατηρείται δέκα ως δώδεκα χρόνια. "Αν πάσχε- τε άπό αιμορραγία της μύτης, τρίβετε στό χέρι σας λίγον χλωρό μαϊντανό, ή πετροσέλι- νο, καί βουλώνετε με αυτόν τά ρουθούνια σας. Τό αίμα σταμα- τάει άμέσως. "Επίσης άν χτυ- πήσετε ή κοπήτε κάπου, βάλτε στήν πληγή κατάπλασμα μαϊν- τανού. Καί σέ όποιονδήποτε φλόγωσι επίσης, τό κατάπλα- σμά του είνε έξαίρετο δροσι- στικό.

Τά λευκά πτερά καθαρίζον- ται ως έξης: Κάνετε ελαφρή σαπουνάδα μέσα στήν όποία διαλύετε λίγο λουλάκι. Στό ύ- γρό αυτό πλένετε τά πτερά με μαλακή βούρτσά, κι' έπειτα τά τινάζετε καλά όσο νά στεγνώ- σουν. Με θερμό ψαλλίδι των μαλλιών κατόπιν τά σιδερώνε- τε τραβώντας ένα-ένα τά πτί- λα.

Τά νοστιμότερα κουμάτια έ- νός πουλερικού, τά όποια δέν πρέπει βέβαια νά κρατάτε γιά τόν έαυτό σας — σέ ένα τραπέ- ζι—γιά νά μή φανήτε έγωϊστές, είνε τά έξης: Τοΰ φασιανού ή σμένω μέρος, κι' άπ' τήν άνα- ποδή του ύδαματός, καί τό σιδερώνετε με ζεστό σίδερο. Τά χείλη της σχοιμής συγκολλούν- ται με τόση επιτυχία ώστε τί- ποτε δέν διακρίνεται κατόπιν.

Χαράξετε βαθειά με διαμάντι τό γυαλί της λάμπας σας στή βάση του. Θά άντέχη ύστερα καί στήν πιο ισχυρή θερμωκρα- σία, χωρίς νά σπάξ'η.

Καί πάλι ό έαλιος καί βα- σανιστικός οδοντόπονος! "Απο- τελεσματικώτατο φάρμακό του, είνε καί τό έξης: "Αναμιγνύετε τρία δρώμα οινόπνευμα, έναμι- συ δρώμα καμφοράς, όκτώ έκα-



Ο κολοσσιαίος διαστάσεων ά- στυνομικός πού βασάνισε τόν "Α- κεν καί προκάλεσε τόν θάνατόν του.



ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

THE 'DELLY

ΔΥΟ ΨΥΧΕΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μιά μέρα, όταν ακόμα ήταν άγαστημένοι, ο Βάλτερ της είχε πη: «Η Οριέττα μου δεν έχει να φοβάται απίτητους σε χώρο κα' όμορφα! Όσο για την καρδιά της αυτή πειά εινε ασύγκριτη». Καί, σχεδόν άμέσως είχε προσθέσει μ' ένα έλαφο εικονικό χαμόγελο: «Πρέπει να την προσχωα πολύ αυτή την καρδιά, τη θερμή καί ιπποκρινική, που μου προσφέρεται με τόση αγάπη»!

Τότε ναί, της έλεγε αυτά τα λόγια... Μά τώρα πόσο διαφορετικός ήταν... «Ω... δεν ήξερε τί έπρεπε να περμένη απ' αυτόν. Άλλά έπρεπε να κάνει αυτό το διάστημα... το τρομερό διάστημα, που μόνο ή σκέψη του την έκανε να αισθάνεται ταπεινός και να ξεχειλίζει:

— Ποτέ! Ποτέ! Δεν θα μωρέσω!

XXII

Κατά το δειλινό αυτής της μέρας ο λόρδος Σέσμιουρ πήγε στη βιβλιοθήκη του για να διαβάσει την άλληλογραφία που τουχε άρρησι εκεί ο γραμματέας του. Το διάβασμα μιάς σύντομης επιστολής άφησε στο πρόσωπό του μια έκφραση έξαιρετικά μελάλης δογής.

Άμέσως χύτησε το κουνούδι καί διάταξε να ειδοποιηθούν το φίλο του Νόρτλεϊ, ότι τον περίμενε. Κατόπιν άρχισε να διατάζει γενικά, κρατώντας σφιγμένα τα χείλη του καί τσαλακώνοντας το γραμμα μέρσα στα χέρια του.

Όταν ο Νόρτλεϊ πήγε μέσα στη βιβλιοθήκη, ο Βάλτερ στάθηκε άπέναντί του άπαύτως καί του έλεγε: «Διάβασε α' έδω!

μια μισάνθρωπος καί γιατί αγαπά την ήττη. Έγω χάσει την επιποστόλη μου για τους ανθρώπους που με τριγυρίζουν. Κανείς δεν άγαστεί τον άνθρωπο Σαρλ Μπουαγιέ, αλλά τον εχστέρα της δόγης. Κ' αυτό βέβαια, περάζει τον έγωισμό μου.

Καί ζωός να μου δόση το χέρι του ο Σαρλ Μπουαγιέ υ' ώδηγεσε ως την έξοδο της βίλλας του. Έπειτα άναψε την πίπα του, έγωσε τα χέρια σ' έσες καί γάθρησε υ' άσόν δ' ήνα σε μια πυρή δεινδοστονία του χήνου του.

Είχα καταλάβει ότι ο μεγάλος εαυσόςας υπέσχεσε άπογοήτευσι του. Η α' ήνα ήταν ο γάμος μιάς χαοινομένης εβενέττας με την όποια, καθώς λέγε, εινε πολύ στενές φιλικές σχέσεις. Κ' αυτό τον έκανε να υιλά με τόση πικρία για τους φίλους του καί για τις γυναίκες που τον είχαν αγαπήσει.

ZAN BINTAA

Ο Νόρτλεϊ, άφοι διάβασε τις λίγες γραμμές του γραμμένου, έπε με περιφρόνηση:

— Άνώνυμο γράμμα!... Εινε λυτατό!... Δεν έχεις, παρ' να το ρίξης στη φωτιά!

— Καί να μάθω ποιός το έγραψε!... φώναξε ο λόρδος Σέσμιουρ μέσα από τα σφιγμένα δόντια του. Γιατί δεν θ' άρρησ άτιμωρητη αυτή την έπ' ήθεσι κατά της αμής; της συζύγου μου!...

Κ' άφοι στάθηκε μιά στιγμή, κώτρησε:

— Μήπως έχουμ πάλι μπροστά μας τον Μπάρορντ;... Τι λές, έσύ, τί ιδέα έχεις, Νόρτλεϊ;

— Νομίζω, μιλώρδε, ότι ο Μπάρορντ δεν μπορεί νάχη την τόλημ να σ' άρηφά έτσι.

— Ποιός εινε τότε;

— Α! Αυτό εινε δύσκολο να το ανακαλύψουμε... Ορείλω όμως να σ' έσω, ότι τη στιγμή αυτή κυκλοφορούν δυάρεστες φήμες εις βάρος της ντόνας 'Οριέττας... Η

λαϊκή Γκράς μούκα-νε χδές μιά έρώτη-σι άρεκτά ύποπτη, σχετική με το γεγονός, το όποιο όνομαίσει: «Παράδοξη περιπέτεια της λαϊκής Σάσμιουρ».

Μιά άνάλογη έρώτη-σι μούκα-νε, άργό-τορα, κα' ο σερ "Αρθουρ Φένβαλ.

— Σου υπέβαλαν έρωτήσεις;... Άλλ' αυτό μ' άπ' ήρτεται να ύποθέσουμε, ότι ή πηγή των φημών βρίσκεται έδω...

Πρέπει να τη θρού-με, Νόρτλεϊ... καί γρήγορα μάλιστα! εινε ο λόρδος Σέ-σμιουρ ξαναμμέ-νος.

Καί, χτυπώντας τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι, πρόσθεσε με τόνο περισσότερο άργι-μένο:

— Χωρίς την πα-ρανοχη άναβολή!... Έμένα άποτε δεν μπορεί να με κάνει να άμφιβάλλω για την άδωότητα καί την άπόλυτη ελλεί-νια της συζύγου μου... Άλλά δεν μου άρεσε αυτό! Δέ θέλω καί κανείς άλλος, να την ύπο-πτεύεται... Πρέπει να χτυήσουμε αυ-

— Χωρίς την πα-ρανοχη άναβολή!... Έμένα άποτε δεν μπορεί να με κάνει να άμφιβάλλω για την άδωότητα καί την άπόλυτη ελλεί-νια της συζύγου μου... Άλλά δεν μου άρεσε αυτό! Δέ θέλω καί κανείς άλλος, να την ύπο-πτεύεται... Πρέπει να χτυήσουμε αυ-

— Χωρίς την πα-ρανοχη άναβολή!... Έμένα άποτε δεν μπορεί να με κάνει να άμφιβάλλω για την άδωότητα καί την άπόλυτη ελλεί-νια της συζύγου μου... Άλλά δεν μου άρεσε αυτό! Δέ θέλω καί κανείς άλλος, να την ύπο-πτεύεται... Πρέπει να χτυήσουμε αυ-

— Χωρίς την πα-ρανοχη άναβολή!... Έμένα άποτε δεν μπορεί να με κάνει να άμφιβάλλω για την άδωότητα καί την άπόλυτη ελλεί-νια της συζύγου μου... Άλλά δεν μου άρεσε αυτό! Δέ θέλω καί κανείς άλλος, να την ύπο-πτεύεται... Πρέπει να χτυήσουμε αυ-

— Χωρίς την πα-ρανοχη άναβολή!... Έμένα άποτε δεν μπορεί να με κάνει να άμφιβάλλω για την άδωότητα καί την άπόλυτη ελλεί-νια της συζύγου μου... Άλλά δεν μου άρεσε αυτό! Δέ θέλω καί κανείς άλλος, να την ύπο-πτεύεται... Πρέπει να χτυήσουμε αυ-

— Χωρίς την πα-ρανοχη άναβολή!... Έμένα άποτε δεν μπορεί να με κάνει να άμφιβάλλω για την άδωότητα καί την άπόλυτη ελλεί-νια της συζύγου μου... Άλλά δεν μου άρεσε αυτό! Δέ θέλω καί κανείς άλλος, να την ύπο-πτεύεται... Πρέπει να χτυήσουμε αυ-

τές τις συκοφαντίες... Έξήτα-σε καί ρώτησε με προσχή. Με βοήθησε πολύ να άποκαλύψω τον Μπάρορντ. Άν άμφιβάλλω ότι καί τώρα θ' άδείξης την έδω δε-ξιοτητα...

— Καί την ίδια άφοσίωσι... τον διεβεβαίωσε ο Νόρτλεϊ. Έλπί-ω μάλιστα, ότι γρήγορα θ' σου φέ-ρω νεότερες ειδήσεις.

— Ναί, όσο μπορείς γρηγορώτε-ρα, γιατί θέλω να συντάξω α' ές τις έχιδνες, όποιες κα' άν εινε!...

Όταν έμεινε μόνος ο Βάλτερ, κώτρησε μπροστά σ' ένα τραπέζι καί ύπ' ήρτεσε το κεφάλι στα χέρια του.

Έμεινε έτσι σκεπτικός άρεκτε ή-ρα, ές ότου το χτύπημα του ρο-λογιού τον έκανε να τιναχτεί.

— Α! λησιμόνησα την ώρα!

Καί θύνηε από τη βιβλιοθήκη.

Πήγε στο δωμάτιό του καί ντ' ή-θηκε για το γεύμα.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

τά του την ώρα Ρωμαιο, 'Ο λόρδος Σέσμιουρ κώτρησε πάλι της. Έκείνη άρχισε να του μιλά με πάθος κα' αυτός την ά-κουγε με ευχαρίστηση. Έτσι τους βρήκε κα' ή 'Οριέττα, όταν κατέ-θηκε από το διαιρέσιμά της.

Όλη την ήμέρα είχε μείνει κλει-σμένη στο σαλόνά της. Ήταν συντομιμένη ηυχικός καί σωματι-κός. Την είχαν έπισκεφθή ή Ρόζα κα' ή μικρότερη από τις άδελφές Σανξώφ. 'Ο λόρδος Σέσμιουρ δεν πήγε να την δει, αλλά περιωρότη-κε να στείλν τον Ράμ-Σάλ, να την ρωτήση, άν θ' κατέβαινε κατά το άπόγευμα κα' εκείνη του μίλησε, ό-τι έλαζε να κατέβη το βράδυ στο φαγητό. Καί πραγματικά προσά-θηκε να κατέβη.

Ήταν ντυμένη με μεταξωτό, έ-λαφρά γαλάζιο φόρεμα, άσμοκεν-τημένο. Το πρόσωπό της, μολονότι λίγο άρχα καί κάπως άδυνατισμέ-νο, ποτέ δεν ήταν π' όρητευτικό. Μόλις έμφανίστηκε, την τριγύ-ρισαν όλοι κα' άρχισαν να την ρω-τούν για την ύγεια της. Έκείνη τους ευχαρίστησε όλους με τη χα-ριτωμένη ευγένειά της.

Προσπαθούσε να μη σκέφτεται π' ό το δέλημα, μπροστά στο ό-ποιο δοκονόμα, καί χαμογελούσε προς όλους, ένώ ρίγη περνούσαν από το κορμί της.

*** Υστερα από τέσσερες μέρες, ο Ράμ-Σάλ ώδηγησε τον Έμπερτ Νόρτλεϊ μέσα στην αίθουσα των Κίτων, όπου ο λόρδος Σέσμιουρ μελετούσε μερικά παλιά χειρό-γραφα, τα όποια βρήκε στα άρ-χεια του Πύργου.

— Έχεις νεότερα, αγαπητέ μου; ρώτησε άμέσως ο Βάλτερ το φίλο του.

— Γνωρίζω όλη την ύπόθεσι, μι-λώρδε. Έκείνες που άργάνασαν ό-λη αυτή τη μηχανοραφία εινε ή Παριέλα καί ή κόμισσα Φαρ-μέντε!

— Α! Έκανε άπλως ο λόρδος Σέσμιουρ.

— Άλλά τα βλέμματά του πέταξαν σπές δογής.

— Η άνώνυμη επιστολή γράφη-κε από τη Γαλλίδα καμαρίσα της λαϊκής Παριέλας, συνέχισε ο Νόρ-τλεϊ, καί καθώς εινε εύκολονόητο, της την ύπαγόρευσε ή κυρία της... Καί κάποιος — δεν έξερω ποιός — άνέλαβε καί την έρωσε στο ταχυ-δωμείο του Λονδίνου. Αυτά κα-τέβη εινε άρεκτά.

— Υπεραρεκτά! Έυχαριστώ, ά-γαπητέ μου Νόρτλεϊ. Έχω να στοιχά που χρειάζονται για να ένεργήσω. Σ' φρόντισε να άνα-

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

σκεινάξης έντόνως τα δυσάρεστα λόγια που μπορεί να άκούσης:

— Βέβαια! Δέ θ' άπαλειφώ να το κάνω. Γιατί, έκτός του ότι εινε φίλος σου, άισθάνομαι βαθύ-τατη άγανάκτηση για το άδικο που γίνεται εις βάρος της λαϊκής Σέ-σμιουρ... Σε δεβαώ μάλιστα, ότι δεν καταλαβαίνω πώς τολμούν να την άκολογούν, άφου σ' τη θεώ-ρησες άξια να της δώσης το όνο-μά σου.

— Έως να ύποθέτουν, ότι από τότε άλλαξε τη γνώμη πούχα γι' αυτήν!... φώναξε ο λόρδος Σέ-σμιουρ, κάπως άπότομα. Μερακι-τόποί μου έδωσαν άρορη να σχη-ματισθή αυτή ή ύπόνοια... Άλλά σε έξουσιόδοτ', Νόρτλεϊ, να το διαφύξης αυτό κατηγορηματικό-τατα. Η... δυσάρεσκια που ύπαρ-χει άνάμεσα σε μένα καί στη σύ-ζυγό μου δεν έχει καμιά σχέση με αυτές, τις ποταπές συκοφαντίες!

Καί ένώ έπρόφερε την τελευταία φράσι άποχαρέτησε το φίλο του. "Υστερα από λίγη ώρα ο Νόρ-τλεϊ, καθώς πήγανε στο —έννυς, συναντήθηκε με την κυρία Πέλα, μιά άρεκτά αγαθή κυρία, αλλά πολ-λό περιεργή, ή όποια, έπειτα από μερικά λόγια, τον ρώτησε:

— Εινε άλήθεια, λοιπόν, όπως ά-κουσα, ότι ο λόρδος Σέσμιουρ μά-λωσε με τη σύζυγό του κα' ότι σκέ-φτεται να την χωρίση, γιατί... έ-μαθε πως έσφαλε στην ιστορία της με τον κα' Μπάρορντ;

— Εκείνος που σ' έλεγε αυτό το πράγμα, εινε ψεύτης, κυρία Πέ-λα! άπάντησε ο Νόρτλεϊ άγανα-κτισμένος. 'Ο λόρδος Σέσμιουρ δεν σκέφτηκε ποτέ ένα τέτοιο πρά-γμα καί δεν έπαψε... μου το είπε ρητός... νάχη άπόλυτη έκτίμησι στη ντόνα 'Οριέττα.

— Έν τοιούτοις φάνεται πως την άμειλε... Μιά νέα γυναίκα τόσον άμορφη καί γοητευτική, δεν την εγκαταλείπει κανείς λίγες βδομά-δες μετά το γάμο, για μιά κόμισ-σα Φαρμέντε ή μιά λαϊκή Γκράς, άν δεν έχει σπουδαίες άφορμές... όσο κα' άν εινε άστατος, καθώς λέ-νε πως εινε ο λόρδος Σέσμιουρ.

— Ναί, πραγματικά ύπάχει κά-ποια δυσάρεσκια άνάμεσό τους... Δέν έξεω παιά, αλλά εκείνο που έξέω εινε, ότι δεν πρόετα να άπο-δοθή ως σάαλια της ντόνας 'Ο-ριέττας... Καί σ' έσ συμβουλεύω, κυ-ρία Πέλα, για το γαλό σας, να μη διαδέδετε αυτή τη φήμη. Γιατί εινε καί φθόνη από αυτά τα λόρ-δους Σέσμιουρ — κα' αυτό θ' άνα-βή άσφαλώς... θ' άγανακτήση τρομερά, που τολμούν να θίγουν την ύπόληψή της συζύγου του... Τρέω άναλογίζόμενος την έκδοχή-σί του!

— Ω! Έγώ δεν θ' ένατω α' τα τα ψέματα καί τις υποθέσεις! Άλλά καί όλη αυτή ή μηχανο-ραφία εινε ή Παριέλα καί ή κόμισ-σα Φαρμέντε!

— Α! Έκανε άπλως ο λόρδος Σέσμιουρ.

— Άλλά τα βλέμματά του πέταξαν σπές δογής.

— Η άνώνυμη επιστολή γράφη-κε από τη Γαλλίδα καμαρίσα της λαϊκής Παριέλας, συνέχισε ο Νόρ-τλεϊ, καί καθώς εινε εύκολονόητο, της την ύπαγόρευσε ή κυρία της... Καί κάποιος — δεν έξερω ποιός — άνέλαβε καί την έρωσε στο ταχυ-δωμείο του Λονδίνου. Αυτά κα-τέβη εινε άρεκτά.

— Υπεραρεκτά! Έυχαριστώ, ά-γαπητέ μου Νόρτλεϊ. Έχω να στοιχά που χρειάζονται για να ένεργήσω. Σ' φρόντισε να άνα-

Το συνωφρνω-μένο πρόσωπό του καί το άρηρημένο βλέμμα του φανέ-ροναν τους βα-θείς στοχασμούς του. Άλλ' ήταν έμφανίστηκε στα σαλόνια, στα ό-ποια είχαν άρχί-σει να φτάνουν οι προσκαλεσμέ-νοι.

την είχε προσέξει καθόλου.

Άλλά τώρα καί καθώς προχο-ρούσαν έφταιτοι ο καθάλιερος δεν φανόταν καθόλου περιποιητικός ά-πέναντί της. Είχε ύφος ίππερατικό καί ψυχρό καί άπαντούσε στις έ-ρωτήσεις της με λίγα λόγια, με β-σα άκριβώς χρειάζοντοσαν για να μη θεωρηθή άγενής, άνάγωγος. Το φέροσμά του αυτό την δυσάρεστού-σε, φυσικά, αλλά δεν την άνησυ-χούσε, γιατί ήξερε, εκ πείρας μά-λιστα, πόσο ιδιότροπος καί εμετά-βλητος ήταν ο Βάλτερ προς τις γυναίκες.

Άλλωστε, ο φόβος που είχε, εκείνη την ώρα, την έκανε να ξεχνά κάθε άλλο άσθημα, κάθε άλλο πράγμα. Φοβόταν πάντα ή κόμισσα Φαρμέντε, όταν πήγανε καθάλα πάνω σ' άλογο καί περι-σσότερο, όταν το άλογό της ήταν κοντά στο ώραίο άλογο που προτι-μούσε ο λόρδος Σέσμιουρ, στον έσσηρό καί θεριώσιμο Μαχμούτ, ο όποιος έπρόαιεσε το δικό της κα' έ-κανε κα' αυτή την ίδια να τρέψη.

Την ήμέρα αυτή μάλιστα το ά-λογο του Βάλτερ ήταν τόσο νευρι-κό, ώστε ή ντόνα Βιτόρια, ένώ θαύμαζε την ύπερυψη δεξιοτητα του συνοδού της, έτρεμε σύκορημ.

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

δεν ήταν ευχάριστη. Σε κάποια στιγμή, ή κόμισσα δι-έκοψε τη σιωπή, που κρατούσε από πολλήν ώρα.

— Δέν νομίζεις, ότι τρέξαμε πολ-ύ; ρώτησε με κάποιο διαταγμό.

— Πολύ;... Σωπάτε δά! Πολύ λίγο θέλετε να ήπτε! άποκρίθηκε ειρωνικά ο Βάλτερ.

Καί σπυρνούοντας δυνατά το ά-λόγό του, φώναξε:

— Ο Μαχμούτ θ' α' έδειξε τί εινε γρήγορα!...

Έπληκώθησε ένα τρελλό τρέ-ξιμο. Το άλογο της κομήσσης έ-τοχε άσυγκράτητο πίσω από τον Μαχμούτ κα' αυτή, με την ψυχή στα δόντια, κρατούσε γερά τη χεί-τη του, για να μη πέση.

Έτσι έφθασαν μπροστά στο χεί-μαρο, ο όποιος διέσχισε το δάσος. Το άλογο της, με την όρημ που είχε, βάπερτε μέσα, άν ο λόρδος Σέσμιουρ δεν το έκανε από τα χαλινάρια.

Η ντόνα Βιτόρια, χωρίς κατέλ-λο παιά, πελιδνή, φανόταν σάν μω-σοπεθαμένη. Καί μόλις συνήλθε λίγο απ' την τρομάρα της μθόρισε με φωνή άλλοιωμένη:

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

— Α... Με έσωσες, αγαπητέ...

προσπαθήσετε να μην άκούσω πειά να γίνεται λόγος για σ'.

— Βάλτερ! Εινε φρόντο!... Βάλ-τερ! φώναζε ή ντόνα Βιτόρια, πλέκοντας ύπερυψη τα χέρια της. Νά με μεταχειρίζεσαι έτσι!... Έ-μένα! Έμένα, που σε αγαπώ... Σε που με αγαπώ...

— Ένα χαμόγελο σαρνατικό φά-νηκε άμέσως στα χείλη του Βάλ-τερ.

— Α! Σε αγαπώ! φώναξε. Σ' αγαπώ όσο άκριβώς άξίζεις, κόμισσα Φαρμέντε!... Όσο άφο-ρά την περιφρόνησι παύ σου δεί-χνω, κα' αυτή εινε όση άκριβός σου άξίζεις.

Η ντόνα Βιτόρια άκούγοντάς τον, έτρεμε σύκορημ καί τον κώ-ταζε ύπερυψη στα μάτια. Όταν τέλος ο Βάλτερ έπαψε, προσάθηκε να διαμαρτυρηθή:

— Εινε σκληρό!... φώναξε με παρανομό. Εινε...

— Άλλά ο Βάλτερ δεν την άφησε να συνεχίση. Την διέκοψε με σκλη-ρότητα, φωνάζοντάς της:

— Άρεκτά!... Εινε περιττή κά-θε προσπάθεια να έλαρρώσης τη θέσι σου. Έκανε τα πάντα για να κηλιδώσης την ύπόληψή μιάς ά-δώς γυναίκας, που στέκεται τόσο ψηλά, ώστε ούτε να την άπαιρώ-σης δεν μπορείς. Άπό ύψηλοτητα θέλησες να μωρσίσης την ύπόληψή μιάς γυναίκας, της όποιας ούτε τα ίχνη των δημάτων της δεν άξί-ζεις να φιλήσης!... Σε τιμωρώ, όσο σου άξίζεις!... Καί να θεωρή-σι τυχερό τον έαυτό σου που ξεφεύ-γεις έτσι. Γιατί ένας άνδρας στη θέσι σου θ' άγνώριζε αυτό έδω.

Καί της έδειξε το μαστίγιό του.

— Να!... Για τους άνδρες το μαστίγιό! Για τις γυναίκες το δι-όξιο απ' το σπίτι μου! Έναπε άπειλητικώτερος. Άπό μπορείς να το ήπτε τόσο συνεπώς σας. Ναί έτσι θ' άπειρησθώ όλους έκεί-νους που πολευούν έναντίον της λαϊκής 'Οριέττας Σέσμιουρ!... Καί τώρα άς γυρίσουμε!

Ευτυχώς για την ντόνα Βιτό-ρια το άλογο της, άκολουθώντας τον Μαχμούτ, την πήγε φρόντια στον πάγο. Εκείνη ήταν άκίνητη καί το δεινόητη. Η άίσσα, ή άπελ-ποσία, ή ταπεινότητα της είχαν κου-ρελάσει την ψυχή καί το σώμα.

Λίγο πριν φτάσουν στο φαγητό του πάγου ο λόρδος Σέσμιουρ κα' ή ντόνα

Α ΠΩΣΕ δὲν ἔχω διόλου ὄρεξι γιὰ τὸ θέατρο, Θόδωρε, εἰς τὴν % Μπερέδ στὸν σύζυγόν της. —Τὴν σὺ ἦρθε πάλι τόσο ξαφνικά ; —Δὲν ἀισθάνομαι καλά τὸν ἐάν-τό μου. —Θὰ σοῦ περάσω, δὲν εἶνε τί-ποτα.

—Οχι, Θόδωρε, ἔξω καλά τὸν ὀργάνισμό μου... ἔχω ἀπὸ τώρα πονοκέφαλο καὶ λιγὰν πυρετό, πού θά μοῦ μεγαλώσῃ μετὰ τὸ θλιβερό καὶ δυσκολονόητο ἔργο πού πρόκειται νὰ δοῦμε. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πλαγιάσω...

—Αὐτὸ καταντᾷ ἀνυπόφορο ! Κά-θε φορὰ πού θέλω ν' ἐγὼ νὰ ξε-σκάσω λιγάκι, πάντα ἡ ἴδια ἱστο-ρία... Κάτι θὰ βῇς νὰ μοῦ χαλά-σῃς τὸ κέφι...

—Εἰσαι ἄδικος, Θόδωρε... Δὲν ἀρρώστησα ποτέ μου.

—Νοιώθεις ἐγκρίστην νὰ με δυσανεξῇς, αὐτὸ εἶνε. Ὅταν μὲς ὁ κόσμος γελά καὶ διασκεδάει, ἐ-σὺ παῖρνεις πάντα τὸ παραπονεμέ-νο σου ὅρος, σάν νὰ σὲ βασανίζουν.

Ποτέ δὲν σοῦ ἄρεσε τίποτε, ὅπου ν' ἂν πήγαμε. Ὅλα τὰ ὀρεοῦς μέτρα, ἀποτυχημένα. Δεῖξε λίγη καλὴ θέλησι. Τίς ἔκλεισα τίς θέσεις μας γιὰ σαράντα φράγκα, παρακα-λῶ... Μὴ φᾶς, νὰ εἰς ἐλαφρότερον. Θὰ σοῦ περάσω καὶ τῶμα ἕτερον, μετὰ τὸ θέατρο. Ἀκούσες τί εἶπα, Αἰμιλία ; Εἶνε ὥρα νὰ ντυθῇς ! Κα-τάντηρες ὑπομονηρικῶς. ἔχεις ἀ-νάγκη νὰ κοινησεῖς λιγάκι, νὰ ξε-σκάσῃς ! Σοῦ μιλῶ γιὰ τὸ καλὸ σου. Ντύσου, Αἰμιλία. Μία φορὰ συνή-θισα νὰ μιλῶ. Ἀρῶ ἐγὼ βοήσων πὼς μπορεῖς νάρθῃς, θὰ πῇ πὼς μπορεῖς, δὲν χωρεῖ δευτέρη κου-βέντα...

Ἡ % Μπερέδ ἔρριξε στὸν ἄνδρα τῆς μὴ ματιὰ γεμάτη παράπονο καὶ ὑπέκλιση.

Στὸ θέατρο ὁ % Μπερέδ δὲν τῆς εἶπε οὔτε μὴ λέει.

Ἦταν ἕνας ὑψηλὸς ἄνδρας, λε-ποκατωμένος, ἐγωιστῆς ὅσο λίγοι. Μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς του ἦταν τὸ ἄπομό του. Φρόντιζε ὑπερβολικά γιὰ τὸ ντύσιμό του, γιὰ τὴν ὑγεία του, γιὰ τὴν καλοτέρας. Ἡ με-γάλη του περιουσία ἴσως συντελοῦ-σε πολὺ στὸ αὐταρχικὸ ὄφος, πού δὲν τοῦλειτε ποτὲ σὲ κάθε ζήτημα, καὶ στὸ γραφεῖο μὲ τοὺς ὑπαλλή-λους του, ἀλλὰ καὶ στὸ σπίτι μὲ τὴ γυναῖκα του.

Ἡ Αἰμιλία πάλι ἦταν ἕνα δευ-τὸ πλάσμα, πού ζοῦσε σ' ἕνα διαρκὴ τροχὸ κοντὰ στὸν ἄνδρα της. Εἶχε μαλλιὰ θανιάσια, καστανά, πολὺ βαρεὰ γιὰ τὸ μικρὸ, χαριτωμένο τῆς κεφάλι, χαρακτηριστικὰ λε-πτά μ' ἀγενεϊκά, μαύρα βελουδένια μάτια, μέσα σὲ ὅποια πολὺ σπά-να ἀντιφάγγιζε ἡ χαρὰ.

Στὴν τελευταία πράξι, ἡ Αἰμιλία ἀναστρέφει καὶ εἶπε :

—Διπλοῦμαι ὑπερβολικά πού σοῦ γίνονται τόσο ὀλίγη, Θόδωρε, ἄλ-λά σὲ ζετέω, ἄς γυρίσουμε σπίτι.

—Χωρὶς νὰ δοῦμε τὸ τέλος ;

—Τὴν νὰ γίνῃ ;... Εἶμαι πολὺ ἄ-σχημα... Μείνε, ἂν θέλεις, ἐσὺ.

Καταγανακτισμένος ὁ Θόδωρος, σπρόβηκε ἀπὸτομα, πέρασε χωρὶς καμμιὰ λεπτότητα, σχεδὸν ποδοπα-τώντας, τοὺς πλαγινούς του, μ' ἔ-τρεξε μουμουρίζοντας ἀκατανόητες βλαστήμιες στὸ ἱματιοφυλάκειο. Ἡ Αἰμιλία τὸν ἀκολούθησε, ὄχι μ' ἐξουθενωμένη. Μέσα στὸ ἀμάξι ἔ-κλεισε.

—Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι πολὺ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

ΕΙΜΑΙ

ΔΥΝΑΤΗ!

ἄσχημα...

—ἔχεις ὑγεία ἀσταλῆ. Τὰ κατὰφερες ὅμως κ' ἀπόψε νὰ με σκάσῃς...

—Θὰ μετανοήσῃς γι' αὐτὰ πού μοῦ λές, Θόδωρε !...

—Ποῦ πονᾷς ; Στὸ κεφάλι ; Στὴν καρδιά ; Στὰ πόδια ; Στὸ στομάχι ; Στὰ γόνατα ; Στὰ μά-τια ;

—Νοιώθω μὴ ἀδυναμία... Μοῦ ἔρχεται λιποθυμία !...

—Λιποθύμησ' ἐπὶ τέλους, νὰ ἡσυ-χάσουμε !...

—Σκληρὸς πού εἶσαι !...

—Θὰ πάω τὸ Σάββατο νὰ τὴν δῶ ὁ μόνος μου τὴν τελευταία πράξι.

—Ἔργο μὴ φορὰ ! Θανιάσια καὶ μορφωτικὸ !... Κατάλαβε τοῦλάχισ-τον τίποτε ;

—Δὲν μπορεῖς ν' ἀκούσω, νὰ προσέξω... Ὑπόφερα ὑπερβολικά...

—Εἰσαι ἡλίθια ! Ἡλίθια ! Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου γιὰ σένα. Σοῦ τόχω πῇ κ' ἄλλες φορὲς...

—Ἐπιτέλους φτάσανε στὸ σπίτι. Ἡ % Μπερέδ καληνύχτισε τὸν ἄνδρα της, πού δὲν τῆς ἀπάντησε διόλου.

Στάθηκε μὴ στιγμή κοντὰ του, πολ-λὺ κοντὰ, μὴπως καὶ τῆς ἔλεγε καμ-

μὴ καλὴ λέξι... Τίποτε... Ἀπελπι-σμένη, μπῆκε στὸ πλαγιὸν δωμάτιο, στὴ βιβλιοθήκη, πού συγκοινωνοῦσε μετὰ τὴν κρεβατοκάμαρα. Μὰ ἔπειτ' ἀπὸ μὴ στιγμή ὁ % Μπερέδ ἄναψε μανιασμένος τὸ ποῦρο του, ἀκούγοντας ἑαφνικά ἕνα σῶμα νὰ πέφτῃ κάτω. Ὁρμησε ἀμέσως στὴ βιβλιο-θήκη καὶ βῆκε τὴν Αἰμιλία χωρὶς πνοή, πάνω στὸ χαλί.

—Αἰμιλία ! φώναξε ὁ % Μπε-ρέδ, χτυπώντας ἐλαφρὰ τὰ χέρια τῆς γυναίκας του. Ἐλα, Αἰμιλία μου, δὲν εἶμαι διόλου θυμωμένος μαζί σου. ἔχεις δάκρυ, ἐνευρίστη-κες !... Ἐλα, σοῦ πέρασε ; Ἦταν τὰ νεύρα σου !... ἔχεις δάκρυ !...

—Ἀνοίξε τὰ μάτια σου, κῆταξέ με ! Μίλησέ μου !... Αἰμιλία !...

Ἡ Αἰμιλία ὅμως ἔμενε ἄφωνη.

—Ἐνας ξαφνικὸς τρόμος κυρίεψε τὸν % Μπερέδ. Ἐτρεξε στὴν κρεβα-τοκάμαρα, πήρε αἰθέρα, κατόπιν τῆς ἔβρεξε τὸ πρόσωπο μὲ ξυδι. Τίπο-τε ! Ἐαφνικά πρόσεξε πὼς σταμά-τησε ἡ ἀναπνοὴ τῆς γυναίκας του. Τότε τὸν πᾶγωσε μὴ δυνατὴ ἀνα-τοχή. Στὰν τρελλὸς ἔτρεξε καὶ ἔβηκε τὴν καμαριέρα.

—Ἐλα, τρέχα, δὲν πειράζει, ἔ-

στὴν ἰσχυρή τῆς συγκοπή της. Μισο-άνοιξε τὰ βλέφαρά της καὶ φάνη-κε, ἐκπληκτο καὶ χαρούμενο, τὸ βλέμμα της. Ἐαφνικά ἀπλώθηκε στὸ σῶμα της μὴ εὐχάριστη θαλπωρή.

Ἀισθάνονταν τὸν ἐαυτὸ της πολὺ καλὰ εἶσι, ἑαυτὸς ἑαυτὸς ἦταν, πάνω στὸ χαλί, μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο πάνω σ' ἕνα μαξιλά-ρι. Τὸ δωμάτιο εἶσι τῆς φαινότανε μεγαλότερο, πικτελέστερο. Ἡ με-τάνοια αὐτοῦ τοῦ γίγαντας, πού ἦ-ταν ἐκεῖ, γονατιστὸς στὸ πλάγι της, σωστὸ ἔρεισμα, συντριμμένο, ἦταν γι' αὐτὴν μὴ ἡδονικὴ ἐκδίκησι, πού τὴν ἀπολάμβανε μ' ὅλες τῆς τῆς αἰσθησεῖς λίγα δευτερόλεπτα. Ἐ-πειτα, μὴ μὴ φωνὴ πού ἔμοιαζε σάν νὰ ἐρχότανε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τά-φου, μουμουρίζε :

—Σὲ συγκορῶ !...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός της ἔ-λαμπε ἀπὸ τὴ χαρὰ, ἀνάμεσα στὰ δάκρυα πού τὸ μούσκεναν. Ἐκλαι-γε τώρα μὴ δυνατοὺς λιγμούς, ξε-σπώντας σὲ ὀρεοῦς, σὲ ὑποσχέσεις, σὲ τρυφερὰ φιλία, γεμάτα πάθος, ἀδέξια, ὅπως θὰ φιλοῦσε ἕνας πα-τέρας τὸ παιδί του, πού γλύτωσε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου.

—Ὅποτε μ' ἀγαπᾷς ; ρώτησε ἡ % Μπερέδ, μ' ἕνα ὄχι καὶ ὀχλοῦ.

—Ἄν σ' ἀγαπῶ !... Ἄχ ! Οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσα νὰ φαν-τασθῶ πόσο σ' ἀγαπῶ !... Νόμισα πὼς θὲ σὲ χάσω... Θεέ μου ! Πὼς δὲν θὰ σὲ ξαναβλέπα !... Ὁ ! δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω οὔτε στιγμή χωρὶς ἐσένα. Ὁ κόσμος μοῦ φάνη-κε πο... Ἔτσι κατάλαβα πόσο καλὴ-τερη ἦσουν ἐσὺ ἀπὸ μένα... Πόσο ἀνώτερη... πόσο καλὴ, γλυκερή, πάν-τα ὑπάκουη... Ποτέ σου δὲν παρα-πονέθηκε...

—Ἐνατέ μου πὼς μ' ἀγαπᾷς !

—Ἄλθθαι !

—Ὁ ! ἂν εἴν' ἀλήθεια... Θέλεις νὰ σὲ δῇ ὁ γιατρός ; Τὸν ἀκούω

τὴν ὁρῶ... Εἶνε τρομερὸ !... Ἡ γυναῖκα μου !...

Ἡ καμαριέρα ἔρριξε κάτω βιαστι-κά ἐπάνω της κ' ἔτρεξε μαζί του τὴ βιβλιοθήκη. Ἐγίρε πάνω ἀπὸ τὴν κυρία της κ' ἀμέσως ἔξωφονισε ἀλαφιασμένη :

—Θεέ μου ! Ἡ κυρία μου πέθα-ε ! Καίμενε μου ἀφέντη ! Ἡ καρ-διά της δὲν χτυπᾷ πιά !...

—Πέθανε ! Πέθανε ! οὐρλιασε ὁ % Μπερέδ. Ἀδύνατο !... Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό ! Νὰ χάσω τὴν γυναῖκα μου, τὴν γυναίκα μου, τὴν ζωὴ μου ! Ἀδύνατο ! Τρέχα ἀ-μέσως νὰ φέρῃς τὸν γιατρὸ, μὴ τὸν ἀφήνῃς νὰ πεθῇ, πὲς τὸν νάρθη ὅ-πως εἶνε !... Αἰμιλία ! Αἰμιλία μου ! Ἀγάπη μου ! Ἀχρεῖα μου !...

Μέσα σ' ἕνα λεπτὸ τὸ δωμάτιο πήρε τὴ χαρακτηριστικὴ δὴμ πού δίνει ἡ συμφορὰ : Καθίσματα ἀ-ναποδογυρισμένα στὴ μέση, ἡ δυ-νατὴ μυροδία τοῦ αἰθέρα καὶ τοῦ ξυδίου. Ὁ Θόδωρος, σάν τρελλός, μὲ τὰ μάτια γονυλωμένα, γονατι-στὸς, μούσκενε μὲ τὰ δάκρυά του τὸ ἄσχημο χεῖρ τῆς γυναίκας του.

—Ἄχ ! συγκορῶ με ! Συγκορ-σέ με, Αἰμιλία μου ! Ἦμουν ἕνα κτήνος ! Ἐγὼ τὴ σκότωσα ! Ἐγὼ ! Ἐγὼ ὁ ἄθλιος !... Ἀνοίξε τὰ μα-τάκια σου, ἀγάπη μου, ἀνοίξε τα, καὶ θὰ ζήσω σκλάβος στὰ ποδαρά-κια σου, Αἰμιλία ! Αἰμιλία μου !... Ἀκούσε με !... Ἀνοίξε τὰ ματά-κια σου !...

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ % Μπερέδ συνήλθε ἀπ' τὴ συγκοπή της. Μισο-άνοιξε τὰ βλέφαρά της καὶ φάνη-κε, ἐκπληκτο καὶ χαρούμενο, τὸ βλέμμα της. Ἐαφνικά ἀπλώθηκε στὸ σῶμα της μὴ εὐχάριστη θαλπωρή.

Ἀισθάνονταν τὸν ἐαυτὸ της πολὺ καλὰ εἶσι, ἑαυτὸς ἑαυτὸς ἦταν, πάνω στὸ χαλί, μὲ τὸ κεφάλι της ἀκουμπισμένο πάνω σ' ἕνα μαξιλά-ρι. Τὸ δωμάτιο εἶσι τῆς φαινότανε μεγαλότερο, πικτελέστερο. Ἡ με-τάνοια αὐτοῦ τοῦ γίγαντας, πού ἦ-ταν ἐκεῖ, γονατιστὸς στὸ πλάγι της, σωστὸ ἔρεισμα, συντριμμένο, ἦταν γι' αὐτὴν μὴ ἡδονικὴ ἐκδίκησι, πού τὴν ἀπολάμβανε μ' ὅλες τῆς τῆς αἰσθησεῖς λίγα δευτερόλεπτα. Ἐ-πειτα, μὴ μὴ φωνὴ πού ἔμοιαζε σάν νὰ ἐρχότανε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τά-φου, μουμουρίζε :

—Σὲ συγκορῶ !...

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνδρός της ἔ-λαμπε ἀπὸ τὴ χαρὰ, ἀνάμεσα στὰ δάκρυα πού τὸ μούσκεναν. Ἐκλαι-γε τώρα μὴ δυνατοὺς λιγμούς, ξε-σπώντας σὲ ὀρεοῦς, σὲ ὑποσχέσεις, σὲ τρυφερὰ φιλία, γεμάτα πάθος, ἀδέξια, ὅπως θὰ φιλοῦσε ἕνας πα-τέρας τὸ παιδί του, πού γλύτωσε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου.

—Ὅποτε μ' ἀγαπᾷς ; ρώτησε ἡ % Μπερέδ, μ' ἕνα ὄχι καὶ ὀχλοῦ.

—Ἄν σ' ἀγαπῶ !... Ἄχ ! Οὔτε ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσα νὰ φαν-τασθῶ πόσο σ' ἀγαπῶ !... Νόμισα πὼς θὲ σὲ χάσω... Θεέ μου ! Πὼς δὲν θὰ σὲ ξαναβλέπα !... Ὁ ! δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω οὔτε στιγμή χωρὶς ἐσένα. Ὁ κόσμος μοῦ φάνη-κε πο... Ἔτσι κατάλαβα πόσο καλὴ-τερη ἦσουν ἐσὺ ἀπὸ μένα... Πόσο ἀνώτερη... πόσο καλὴ, γλυκερή, πάν-τα ὑπάκουη... Ποτέ σου δὲν παρα-πονέθηκε...

—Ἐνατέ μου πὼς μ' ἀγαπᾷς !

—Ἄλθθαι !

—Ὁ ! ἂν εἴν' ἀλήθεια... Θέλεις νὰ σὲ δῇ ὁ γιατρός ; Τὸν ἀκούω

πού ἦρθε...

—Δὲν χρειάζεται πειρὰ. Πεινῶ μονάχα λιγάκι !...

—Πεινᾷς ! Πεινᾷς, θησαυρὸ μου ;... Πεινᾷς !... Θὰ σοῦ ἐτοι-μάσω ἐγὼ, μοναχὸς μου, μὴ ὀμ-λετίσας, ἀμέσως, φῶς μου ! Θὰ σοῦ φέρω καὶ λίγη μαρμελάδα καὶ φρέ-σκο βούτυρο... Θεέ μου ! Τ' ἦταν αὐτὸ ;... Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ ἀκό-μη στὰ πόδια μου...

Τὴ νύχτα ὁ Θόδωρος ἀνεῖρετ-κε πὼς σκότωσε τὴν γυναῖκα του. Πολλὲς φορὲς ἔξωφονισε, μὲς ἀπὸ τὸν ταραγμένο ὕπνο του : «Εἴμ' ἔ-νας ἐλεεινός ! Ἐνας ἄθλιος ! Ἡ Αἰμιλία, πού νύσταζε ὑπερβολικά, ἔξαντλημένη, ἀναγκάστηκε νὰ τὸν ἀφῆσθαι νὰ πεθῇ, πὲς τὸν νάρθη ὅ-πως εἶνε !... Αἰμιλία ! Αἰμιλία μου ! Ἀγάπη μου ! Ἀχρεῖα μου !...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Αἰμιλία τρα-γουδοῦσε πρόσχαρη στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀνδρός της, πού τὸν εἶχαν τα-κίσει οἱ ἐπάλξεις. Τοῦ εἶπε :

—Δὲν ἔχεις δά, Θόδωρε ! ἔχω διάθεσι ἀπόψε νὰ πάμε στὸ θέατρο. Διάλεξε μὴ εὐθὺν ὀρεοῦς ποῦ, νὰ διασκεδάσουμε...

—Ἀπόψε ; Ἀδύνατο, ἀπόψε !...

Εἶμαι τοιαύτος ἀπὸ τὴν κοῦρα-σι !...

—Θὰ συνέλθῃς.

—Νόστιμα τὸ λές ! Κανούργιο κ' αὐτὸ ! Καὶ μὲ τί τόνο !...

—Μὲ τὸν τόνο πού μοῦ ἀρέσει...

—Πῶς ;

—Δὲν ἔκανες τὸ δύσκολο, ὅταν μὲ νόμισες περτωμένη !...

—Ὅποτε ἔχουμε τώρα ἐκδι-αμοῦς ;

—Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι τὴν ἔχεις ἀκόμη μπροστά σου τὴ σκιά σου ὅπως ἔχεις. Ἀλλὰ-σαν τὰ πράγματα, φίλε μου ! Ἀλ-λαξάν !... Ὡς τώρα σοῦ ἔκανα ὅλα σου τὰ κατὰ... Δὲν εἶχα δική μου θέλησι. Ἐτοίμα μπροστά σου...

—Καὶ τώρα ;

—Τώρα εἶμαι γυναῖκα, ἀποκρί-θηκε μὴ ἀπλότῃ ἡ Αἰμιλία. ἔξω-καλὰ πὼς μ' ἀγαπᾷς καὶ θὰ χρη-σιμεύωσῃς τὴ δύναμίν μου !

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥ

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΦΕΡΕΣΘΑΙ

ΕΞΟΔΟΣ ΜΕΤΑ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ

Μία γυναῖκα δὲν θγαίνει μόνη της μετὰ τὸ φαγητὸ τὸ βράδυ ἢ, ἂν βῇ, πρέπει νὰ πάη σ' ἕνα σοβαρὸ θέαμα καὶ νὰ ἀποφύγῃ νὰ καθῇ σὲ θέσι περιαιτη. Τὰ τε-λευταία χρόνια, ἐπιτρέπεται σὲ μὴ νέα νὰ θγαίνῃ τὸ βράδυ χωρὶς τὴ μητέρα της, συνοδευμένη μόνον ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ της. Ἐννοεῖται πὼς ὁ ἀδελφὸς πρέπει νὰ εἶνε ἄνω τῶν εἰκοσι ἔτων καὶ ἀρκετὰ σοβαρὸς γιὰ τὸν ρόλο πού ἀναλαμβάνει.

Ὅταν ἕνας κύριος συνοδεύει τὴν γυναῖκα μὴ κυρία, πρέπει νὰ ἔχῃ πάντοτε χρήματα πρόχειρα γιὰ τὴν ταξιδεύουσα τοῦ κινηματογράφου ἢ τοῦ θεάτρου, γιὰ τὸν γκορὺμ τοῦ ἐσπιατορίου κλπ. Πάντοτε ὁ κύριος παραδίδει τὸ πανοφθῆ τῆς κυρίας στὸν ἐστιάριο, παίρνει τὴν μάρκα καὶ πληρώνει. Ἐπίσης ὁ κύριος πρέπει νὰ προσφερθῇ νὰ συνοδεύ-σῃ τὴν κυρία σὺν σπῆτι τῆς με-κατομένης, τὸ ὁποῖο πληρώνει ὁ ἴδιος.

ΑΠΟ ΔΩ Κ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀνδρῶποι τῶν ὀπείων ὁ ἐγκέφαλος λειτουργοῦσε καλύτερα τὴ νύχτα. Πὼς μερικοὶ μεγά-λοι συγγραφεῖς ἔγραψαν τ' ἀριστουργήματά τους. Ὅπου ἡ ἐμπνευσις ἔρχεται στὸν ὕπνο. Ἡ αἰμοψοία στους ἀρχαίους λαούς. Φρικώδεις συνήθειες τῶν Σκυθῶν. Πὼς χρησιμοποιοῦσαν τὰ κρανία τῶν ἐχθρῶν τους. Τὸ αἷμα τῶν ζώων κατὰ τῶν ἀσθενειῶν, κτλ.



ΧΕΙ ἀποδειχθῇ ὅτι μερικὲς φο-ρὲς τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου δουλεῖ καλύτερα, ὅταν αὐ-τὸς κοιμάται, πα-ρὰ ὅταν εἶνε ἐν-συνος. Εἶνε μάλιστα δεδωμένο,

ὅτι πολλὰ δύσκολα προβλήματα λύ-θηκαν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Παράδειγμα ὁ Βενιαμὴν Φραγ-κλίνος, ὁ ὁποῖος ἐδεβαῖνε τοὺς φίλους του, πὼς οἱ ὀλίγες φορὲς εἶχε βῇ στὸ δνειρὸ του μὴ ποῦ τρώτο ἔτρεπε νὰ ἐνεργήσῃ ὀρισμέ-νες σπουδαῖες ὑποθέσεις του.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται πὼς ὅταν ἔγραφε τὴ σειρά τῶν «Μελετών» του, ἔγραφε πολλὰς φο-ρὲς ἰσθὶ μὲ πολλὰ δύσκολα κα-τὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ Κανδιδάκις ἐπίσης διηγείται π

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Όσο για τη μαϊμού, δεν υπάρχει κανένας λόγος να ποδμε το ἀληθινό της όνομα. Ήταν ο Καμπούρης!”

“Επωφελήθηκαν για ν’ αποδράσουν της προθεσμίας των δέκα λεπτών που τους έταξε ο Κόμιν κι’ έπειτα της καθυστέρησης ως που έγινε στην έκτέλεσι των διαταγών του. “Ο Καμπούρης τους είχε οδηγήσει με βήμα σίγουρο ως την είσοδο της κρύπτης, όπου η “Αντιόχα, άκουμπισμένη στα σκαλοπάτια του βωμού, συνήθιζε να λυώνη το μολύβι της και να συμβουλεύεται από τις κινήσεις του μπαλάντσαμένου πουλιού.”

“Η “Αντιόχα δεν ήταν εκεί. “Η σύγκλητος των “Ατσιγγάνων έλειπε κι’ αυτή η κρύπτη ήταν άδεια. Μέσ’ στη γειτονική αίθουσα, κείθε από το άνοιγμα της κρύπτης, μερικοί γεροκατεργαροί “Ατσιγγανοί, σακάτηδες οι περισσότεροι, και μερικές γρηές μάγισσες, είχαν μείνει για να φυλάττουν τα μικρά και ήταν ξαπλωμένοι μεταξύ των λειψάνων της νυχτερινής ευχίας.”

“Ένα λεφτό έφτασε για να τους φιμώσουν και να τους δέσουν. “Αποτελείωσαν εκεί τις τουαλέτες τους, γιατί, δόξα σοι ο Θεός, τα κουρέλια δεν έλειπαν. “Ο Καμπούρης πήρε το επίσημο φόρεμα μίας μαϊμούς, που η Σελήνη την έδειχνε στα πανηγύρια.”

Βγήκαν κατόπιν έξω θαρραλέα. Κάτω απ’ όλα αυτά τα κουρέλια, ύψηξαν όπλα, που δεν τους χρειάστηκαν όμως, γιατί κανένα έμπόδιο δεν τους παρουσιάστηκε.

Σε λιγότερο διάστημα απ’ ό,τι χρειαζόταν ο αναγνώστης για να διαβάσει αυτές τις γραμμές, η πομπή των ψευδοατσιγγάνων κατέβηκε το λιθόστρωτο και τα μέλη της, αντί ν’ ακολουθήσουν το δρόμο τους μέσ’ απ’ το βάλτο καθυστέρησαν τα περισσότερα, σαν μαθητές στο δρόμο του σχολείου, κυττάζοντας περιέργα να δουν τι θα γίνει στην κορυφή του λόφου.

Στην κορυφή του λόφου δεν υπήρχε, παρά ένας άνθρωπος, περικυκλωμένος από καπνό, που φαινόταν σαν να τον κρατούσε κάποιο θέλητρο.

Πραγματικά, ο Μαύρος Κόμιν άφογκραζόταν ολοένα τους μυστηριώδεις ήχους, που φαινόταν σαν να βγαίνουν από τη γη, ή καλύτερα από τα θεμέλια του πύργου της τιμωρίας.

Τό φυτλή προχωρούσε ολοένα. “Ήρθε στιγμή, που οι Σκώτοι Γρεναδιέροι πίστεψαν πως ο λόρδος είχε φτάσει πια σε ένα τέτοιο παροξυσμό της πένθιμης τρέλλας του, ώστε να μείνει εκεί ν’ ατιναχτεί κι’ αυτός στον άέρα με τους πολί-

Τ’ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΙΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑ ΦΕΒΑΛ



(“Αληθινή “Ιστορία)

ορκημένους. “Ήρθε μία στιγμή, που ο Κόκκινος Ντίκ κι’ οι σύντροφοί του έπαψαν να κυτούν τον Κόμιν. Και αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι, που πρό όλιγου ακόμα είχαν χωριστή άγρια από τον άρχηγό τους, έκαναν τώρα ένα ομαδικό κίνημα για να τρέξουν προς αυτόν. Μά ο καπνός ξανασηκώθηκε κι’ ο Κόμιν ξαναφάνηκε σκυμμένος άπάνω στο γκρεμισμένο πεζούλι που έδειχνε την περίμετρο του πύργου της τιμωρίας.”

Τα μάτια του Κόμιν είχαν σπληριχτή τώρα στο φυτλή. Φάνηκε σαν να έμπνι από μία κουραστική σκέψι κι’ έπαψε επί τέλους ν’ άφογκράζεται. Κατέβηκε την καταφερένια, χωρίς να βιάση το βήμα του και πήγε και στάθηκε μόνος, μπρός απ’ όλους τους άντρες του.

“Ενώ αυτός κατέβαινε, ένας καθαλλάρης φάνηκε άξαφνα στην έξοδο του φαράγγιου του λόρ Πέρρος, μέσας’ ένα σύννεφο σκόνης και εξαφανίστηκε σχεδόν άμέσως μέσ’ στη μικρή κοιλάδα, που ήταν από την άλλη μεριά των έρειπών του “Αγίου Φραγκίσκου το Σόρ.

“Επειδή όλοι οι θεαταί αυτής της σκηνής, Σκώτοι και “Ατσιγγανοί, βρισκόντουσαν στην όχθη του βάλτου και τα έρειπια έκρυβαν την κοιλάδα, ο καθαλλάρης δεν θα φαινόταν πάλι, παρά όταν θα ξεπερνούσε την κορυφή του λόφου.

—Για όνομα του Θεού, κύριοι Γάλλοι! φώναξε αυτή τη στιγμή ο Κόκκινος Ντίκ με όλη τη δύναμη της φωνής του, βγαίνοντας έξω! Είναι καίρος ακόμα...”

Μέσ’ στη σιωπή, ή λέξεις αυτές έφθασαν ως το λιθόστρωτο του μοναστηριού, όπου οι ψευδοατσιγγανοί στεκόντουσαν. “Επαψαν τότε να κοροϊδεύουν και να γελούν.

—Τί καλό παιδί αυτός ο τα-

γματάρχης! είπε με δάκρυα στα μάτια ή “Υψηλή Γυναίκα με τα μουστάκια.

—Κι’ αυτοί οι λιγνύηλοι Σκώτοι πρόσθεσε ο “Αλκάδης με μεγάλη συγκίνησι, δεν έχουν μια πεντάρα κακία άπάνω τους!

Μά ο Κόκκινος Ντίκ γελιότανε. Οι Γάλλοι, αν ήταν ακόμα μέσας στα έρειπια, δεν θα πρόφταναν να βγούν. “Ένας φοβερός κρότος άντηχησε άξαφνα κι’ άμέσως πέτρες και συντρίμια λογίς-λογίς τον ακολουθήσαν, άναπνδώντας ψηλά στον άέρα.

Η έκρηξις έπακολούθησε βαθεία, δυνατή, τρομερή κι’ όλη ή γη γύρω έσάλεψε. “Επειτα μία βροχή από χώματα έπεσε κι’ έπειτα ή σιωπή άπλώθηκε παντού.

Οι ψευδοατσιγγανοί άρχισαν να έπνευμονούν.

“Ο Μαύρος Κόμιν στράφηκε πρό τους άντρες του. Γό μπρούνιζινο χρώμα του προσώπου του το σημάδευαν τώρα πελιδνές πλάκες. Τα μάτια του, τεράστια άνοιγμένα, φαινόταν σαν έτοιμα να πεταχτούν έξω από τις κόγχες τους.

—“Ακούσατε; ρώτησε με φωνή πνιγμένη. “Εγώ, άκουσα... είμαι βέβαιος... φωνές... φωνές γυναικείες...”

“Από τους άξιωματικούς και τους στρατιώτες του, κανένας δεν του άπάντησε.

“Ο καπνός της μπαρούτης, βαρύς και σαν κολλημένος, έμεινε πάνω από την ύπόνομο σκοτεινός και πυκνός σαν τοίχος... Δεν μπορούσαν να διακρίνουν ακόμα τι άποτελέσματα της έκρηξης.

—“Ωραία! είπε ο Γάλλος, που ήταν ντυμένος σαν την “Υψηλή Γυναίκα, σαλεύοντας τη λευκή βακτηρία του. Νάμαστε όλοι έμεις θαμμένοι εκεί μέσας, τέτοιο πράγμα δεν τόποθα άλλ-

ποτε.

—Τό γεγονός είνε ότι ο μαυροκέφαλος αυτός είνε πολύ γελοίος, άπάντησε ο “Αλκάδης, άνασηκώνοντας την περρούκα του, που τον στενοχωρούσε. Οι πληγωμένοι μας κι’ οι σκοτωμένοι δεν έχουν ούτε μια τσαγκρου-

“Ο καλόγερος άνοιγε το στόμα του, για να προσθέσει κι’ αυτός την παρατήρησι του, όταν στάθηκε άξαφνα με τα χείλη άνοιχτά και τα μάτια άνοιγμένα πρδν το καπνό, όπου έβγαίνε από τον τόπο της έκρηξης και ο όποιος διαλυόταν άργά-άργα.

Τα βλέμματα των Σκώτων είχαν προηγηθ των δικών του. Και μία κραυγή πνίγηκε μέσ’ στα στήθια όλων. Συνέβαινε να μεταδώσουμε δλόκληρη την ύπερφυσική παραδοξότητα.

“Ενώ ο καπνός διαλυόταν, πήρε άξαφνα τό ακαθόριστο σχήμα ενός καθαλλάρη.

Οι Σκώτοι δεν έχουν γρήγορα τα γεγονότα, που έχουν κάπως ύπερφυσικό χαρακτήρα. Και θυμήθηκαν τώρα άμέσως το Λοχαγό-Φάντασμα!

Κάτω απ’ το καπέλο του, τα μαλλιά του Μαύρου Κόμιν σηκώθηκαν. “Ωστόσο, έκανε ένα βήμα μπροστά.

Μά ο καπνός εξακολουθούσε να διαλύεται κι’ ένα φύσημα της αύρας σκόρπισε και τα τελευταία κουρέλια του. Τότε είδαν καλύτερα.

Δεν ήταν ο Λοχαγός-Φάντασμα ο καθαλλάρης, που είχε σταθί στο ίδιο μέρος, όπου ο Κόμιν πρό όλιγου άφογκραζότανε ήχους πούρχόντουσαν μέσ’ απ’ τη γη, από τα θεμέλια του πύργου της Τιμωρίας.

Δεν είδαν ούτε το γυμνό του σπαθί, ούτε τη Γαλλική στολή, ούτε την περικεφαλαία με την ούρα. “Ο καθαλλάρης ήταν “Ι-γνωστός. Μά το όλογο του πολύ γνωστό από όλους, ήταν ο θαυμαστός αυτός δρομέας, ο “Αλλάζαν, τό άγαπημένο ζωό του κυρίου Πέντρο ντε Τόμαρ.

Και όμως, ο εύρωστος και σωματώδης “Ισπανός που τό καθαλλάρισε, δεν ήταν δυνατό να παρηθ ούτε για μία στιγμή πώς ήταν ο κύριος Πεντρίλλο.

“Αντί της ευγενικής κορμοστασίας του ταχυδρόμου, αντί της άριστοκρατικής φυσιογνωμίας του και των μαύρων μαλλιών του που άπάστραφταν, τοις παρουσάζε τη δύναμι ενός άγοραίου άθλητου. Τά μουστάκια του ήταν ξανθά, καθώς και τα μαλλιά του.

“Ήταν σκυμμένος άπάνω στο όλογο του. “Εξέταζε με μία φανερή και πολύ δυνατή συγκίνησι τι άποτελέσματα της έκρηξης.

Μεταξύ των Σκώτων, κανένας δεν έγνώριζε αυτό τον άνθρωπο, έκτός του Μαύρου Κό-

μιν, που άρχισε ν’ άνεβαίνει τό λόφο και να προχωρή κατ’ ευθείαν προς αυτόν.

Τό άποτέλεσμα της έκρηξης είχε έπιτύχει άκριβώς τό σκοπό που έπιδίωκε ο λόρδος.

Πολλές γαλαρίες έχασκαν τώρα. “Εκείνη που συνέδεε τό ύπόγειο, που οι δραγόνοι χρησιμοποιούσαν για κατάλυμα τους με τους άρχαίους λουτήρες, που είχαν μεταβληθί σε σταύλους, ήταν σκισμένη σ’ ένα μακρος, μεγαλείτερο από σαράντα πόδια κι’ ο θόλος του ύπογειού αυτόν των δραγόνων είχε δλόκληρος βουλιάξει, σε τρόπον, ώστε τα έρειπια, που είχαν όχυρωθί κατά τη συγκρούσι, οι δραγόνοι να βρίσκονται τώρα στο βάθος μιάς τρύπας.

“Ο Μαύρος Κόμιν, περνώντας έρριξε μία ματιά σ’ αυτές τις μεταβολές, ή όποιες, βέβαια, δεν μετέβαλαν δλόλου τη γενική άποψι του τοπίου, μά που είχαν άυτόσο μια τόσο τρομερή σημασία.

—Δεν ξεχάσαμε τό παλιό μας έπάγγελμα! μούγκρισε. Ποιός ξέρει, αν ο έχθρός, του όποιου τό άστρο ένοχλεί τό δικό μου, δεν βρίσκεται λυαμένος κάτ’ απ’ τό βάρος αυτού του θόλου; Θά ξαναγυρίσω και θά δώ;

—Λίγο έλειψε ή ύπόνομος σας να με στείλη στον άλλο κόσμο! έξοχώτατε! του φώναξε ο καθαλλάρης, παίρνοντας αυτό τον άφελή κι’ άγαθό τόνο που έβρουμε. Θά βρισκόντουσαν, διάβολε, προσότερες από μία ύμορφες σενιόρες στη χώρα για να χύσουν ένα δάκρυ στην μνήμη του φτωχού Ουρμπάνο Μορένο.

—Με ζητούσατε, κ. Μορένο; ρώτησε ο Κόμιν.

—Βέβαια, έξοχώτατε. Μά έναντιον τίνος χρησιμοποιήσατε αυτά τα τρομαχτικά μέσας;

“Αν ο λόρδος δεν ήταν γεμάτος συλλογή, θα μπορούσε ν’ άντιληφθί τη βαθεία ταραχή, που κατέχε δλόκληρο τό συνομιλητή του.

“Ο Ουρμπάνο Μορένο, ή ο Καίσαρ ντε Σαμπανειλ, ήταν κατάχλωμος. Και σε λίγο, ξαναρώτησε:

—“Εναντιον ποίων βάλατε φουρνέλο, έξοχώτατε;

—“Εναντιον των Γάλλων; άπάντησε ο Κόμιν. Κι’ άξαφνα, τό βλέμμα του έπεσε στον “Αλλάζαν, “Αλλάζε χρδμα τότε και μέσ’ στο μυαλό του, που ακόμα δωσε χτές την νύχτα.

—Και χτές την νύχτα και πολλές άλλες φορές, έξοχώτατε... Τόν έπιασα να κουβεντιάζει μ’ ένα Γάλλο άξιωματικό, που τον έλεγε άδελφό του.

—“Εκτορα ντε Σαμπανειλ! φώναξ’ ο Κόμιν, γεμάτος λάμψι.

—Και να περηφανεύεται, έξακολούθησε ο Καίσαρ, ότι είχε άποκοιμήσει τους σκοπούς σας, για να διευκολύνη την άπόδρασι των “Ελαφρών Κυνηγών.

—Πολύ καλά... Είστε βέβαιος ότι τον έσκοτώσατε;

—Στά χείλη του Μορένα φάνηκε ένα θλιβερό χαμόγελο.

—“Εκείνη που συνέδεε τό ύπόγειο, που οι δραγόνοι χρησιμοποιούσαν για κατάλυμα τους με τους άρχαίους λουτήρες, που είχαν μεταβληθί σε σταύλους, ήταν σκισμένη σ’ ένα μακρος, μεγαλείτερο από σαράντα πόδια κι’ ο θόλος του ύπογειού αυτόν των δραγόνων είχε δλόκληρος βουλιάξει, σε τρόπον, ώστε τα έρειπια, που είχαν όχυρωθί κατά τη συγκρούσι, οι δραγόνοι να βρίσκονται τώρα στο βάθος μιάς τρύπας.

“Ο Μαύρος Κόμιν, περνώντας έρριξε μία ματιά σ’ αυτές τις μεταβολές, ή όποιες, βέβαια, δεν μετέβαλαν δλόλου τη γενική άποψι του τοπίου, μά που είχαν άυτόσο μια τόσο τρομερή σημασία.

—Δεν ξεχάσαμε τό παλιό μας έπάγγελμα! μούγκρισε. Ποιός ξέρει, αν ο έχθρός, του όποιου τό άστρο ένοχλεί τό δικό μου, δεν βρίσκεται λυαμένος κάτ’ απ’ τό βάρος αυτού του θόλου; Θά ξαναγυρίσω και θά δώ;

—Λίγο έλειψε ή ύπόνομος σας να με στείλη στον άλλο κόσμο! έξοχώτατε! του φώναξε ο καθαλλάρης, παίρνοντας αυτό τον άφελή κι’ άγαθό τόνο που έβρουμε. Θά βρισκόντουσαν, διάβολε, προσότερες από μία ύμορφες σενιόρες στη χώρα για να χύσουν ένα δάκρυ στην μνήμη του φτωχού Ουρμπάνο Μορένο.

έδω την έρώτησι τόσο καθαρή και τόσο άκριβή, ώστε ή άμφιβολίες του Κόμιν άρχισαν να πέφτουν. Δεν έβλεπε πια ούτε ίχνος συγκινήσεως στο πρόσωπο του Καίσαρος, που όστόσο είχε τό θάνατο μέσ’ στην καρδιά.

Κύτταζε τό λόρδο κατά πρόσωπο από τό ύψος του άλόγου του και μονάχα ένα βλέμμα έξαιρετικά διαπεραστικό, θά μπορούσε να μαντέψη την ταραχή που βασιλευε μέσας του.

“Η σκέψι του δούλευε δλόκληρη, για να παρασκευάση την άπάντησι που θάδινε στην προσεχή έρώτησι του Κόμιν.

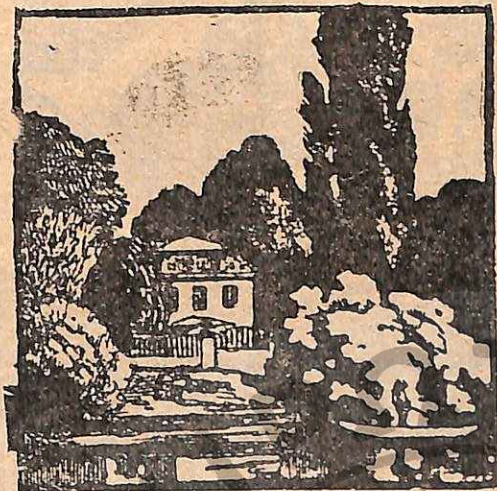
“Ο Κόμιν χαμήλωσε τα μάτια του για να ρωτήση:

—Σε ποίων έδώσατε τη μαχαίρα;

—“Ενός βεθύς στεναγμός βγήκε από τό στήθος του: —“Εξοχώτατε, άπάντησε, όσο για τον άδελφό του λοχαγού, δεν έχω, παρά δυο χέρια, μου έξφυγε.

“Ο Κόμιν χαμήλωσε τις βλεφαρίδες του.

—“Ενας Γάλλος άξιωματικός δεν φεύγει μπρός σ’ ένα “Ισπανό ληστή... ψιθύρισε. “Εκλεμμες αυτό τό άλογο, που θά ήταν



—Λεγόταν έτσι πρό μίας ώρας, έξοχώτατε.

Γιατί τώρα: —“Τώρα βρίσκεται ξαπλωμένος νεκρός, μέσας στο σιδερένιο των πύκων, κάτ’ απ’ την καλύβα της Σουσάνας της χήρας. “Ο Πέντρο ντε Τόμαρ ήταν κατά σκοπος των Γάλλων, σας τό λέω στην τιμή μου ως ίθαλγός.

—“Ο Θεός να με τιμωρήση, φώναξε ο λόρδος με μία έκρηξι άγρίας χασας, αν δεν τό είχα μαντέψει; Αυτός μάς πρόδωσε χτές την νύχτα.

—Και χτές την νύχτα και πολλές άλλες φορές, έξοχώτατε... Τόν έπιασα να κουβεντιάζει μ’ ένα Γάλλο άξιωματικό, που τον έλεγε άδελφό του.

—“Εκείνη που συνέδεε τό ύπόγειο, που οι δραγόνοι χρησιμοποιούσαν για κατάλυμα τους με τους άρχαίους λουτήρες, που είχαν μεταβληθί σε σταύλους, ήταν σκισμένη σ’ ένα μακρος, μεγαλείτερο από σαράντα πόδια κι’ ο θόλος του ύπογειού αυτόν των δραγόνων είχε δλόκληρος βουλιάξει, σε τρόπον, ώστε τα έρειπια, που είχαν όχυρωθί κατά τη συγκρούσι, οι δραγόνοι να βρίσκονται τώρα στο βάθος μιάς τρύπας.

“Ο Μαύρος Κόμιν, περνώντας έρριξε μία ματιά σ’ αυτές τις μεταβολές, ή όποιες, βέβαια, δεν μετέβαλαν δλόλου τη γενική άποψι του τοπίου, μά που είχαν άυτόσο μια τόσο τρομερή σημασία.

—Δεν ξεχάσαμε τό παλιό μας έπάγγελμα! μούγκρισε. Ποιός ξέρει, αν ο έχθρός, του όποιου τό άστρο ένοχλεί τό δικό μου, δεν βρίσκεται λυαμένος κάτ’ απ’ τό βάρος αυτού του θόλου; Θά ξαναγυρίσω και θά δώ;

—Λίγο έλειψε ή ύπόνομος σας να με στείλη στον άλλο κόσμο! έξοχώτατε! του φώναξε ο καθαλλάρης, παίρνοντας αυτό τον άφελή κι’ άγαθό τόνο που έβρουμε. Θά βρισκόντουσαν, διάβολε, προσότερες από μία ύμορφες σενιόρες στη χώρα για να χύσουν ένα δάκρυ στην μνήμη του φτωχού Ουρμπάνο Μορένο.

—“Εκείνη που συνέδεε τό ύπόγειο, που οι δραγόνοι χρησιμοποιούσαν για κατάλυμα τους με τους άρχαίους λουτήρες, που είχαν μεταβληθί σε σταύλους, ήταν σκισμένη σ’ ένα μακρος, μεγαλείτερο από σαράντα πόδια κι’ ο θόλος του ύπογειού αυτόν των δραγόνων είχε δλόκληρος βουλιάξει, σε τρόπον, ώστε τα έρειπια, που είχαν όχυρωθί κατά τη συγκρούσι, οι δραγόνοι να βρίσκονται τώρα στο βάθος μιάς τρύπας.

—Δυσπιστείτε σε μένα; είπε μονάχα. Σ’ έναν “Ισπανό, έναν ίθαλό!

—Και ο άδελφός του, τί άπόγινε; ρώτησε ο Κόμιν.

Και πρόσθεσε άμέσως:

—Μά τί έχετε λοιπόν, κύριε Μορένο; Είστε και σεις προικισμένος με τη διπλή θρασι και σας φανερώνεται αυτή τη στιγμή ή τύχη σας;

Τό πρόσωπο του Μορένο, ή αλύτερα του Καίσαρος, είχε μαντέψει άξαφνα. Γιατί; Τό βλέμματό του είχαν πέσει στο λιθόστρωτο, όπου μεταξύ των πληθους των “Ατσιγγάνων, διακρίνε ένα μοναχό, δυο γαϊδουρολάτες και μία μαϊμού.

Και κατάλαβε... —“Είστε καίρος να φεύγατε. —Σε λίγο θαχουν άνακαλύψει την πονηρία μας! Πάμε! είπε κι’ ο λοχίας Μορέν.

Οι “Ελαφροί Κυνηγοί άρχισαν να περιπατούν δυνατα πίσω από την “Υψηλή Γυναίκα, που διάσχιζε τό δρόμο με μεγάλα βήματα.

Μέσας’ όλους αυτούς τους έξευθεμένους Κυνηγούς, που φανόιντουσαν σαν να πηγαίνουν σε κάποια άποικρητική τρέλλα, ένας μόνος ήταν άνήσυχος, παρ’ όλο τό παρδαλό του ντύσιμο. “Ο Καμπούρης, που έβάδιζε παράμερα. Πολλές φορές στράφηκε για να κυττάξη τα έρειπια.

Κι’ επιθύριζε κι’ αυτός τα ίδια λόγια με τό Μαύρο Κόμιν:

—Θά ξαναγυρίσω και θά είδα.

Στό πρώτο χτύπημα της άξινας που κατάφεραν οι στρατιώτες του στα καταχωνισμένα έρειπια, ο Μαύρος Κόμιν στράφηκε πίσω του, σαν να τον είχαν χτυπήσει στην πλάτη.

—Στη δουλειά από τώρα κύριε Μορένο, είπε, γυρίστε από εκεί που ήρθατε. Θά κρατήσω τό λόγο μου. Και σας ευχαριστώ, έπρόθεσε δυνατά, για την πληροφορία που μου φέρατε.

“Ο Καίσαρ έχαιρέτησε, κατέβηκε τό λόφο και τράβηξε με μεγάλο καλπασμό πρός τό βάλτο. Σε λίγο βρισκόταν μπερδεμένος με τους τελευταίους όμιλούς των “Ατσιγγάνων, που έβάδιζαν προς την πεδιάδα κι’ εκείνοι, μδία έλλαξαν μαζί του μερικές λέξεις, όρμησαν, τρέχοντας προς τον πύργο των Καμπανιλ.

Τό παρουσιαστικό του Μαύρου Κόμιν είχε αλλάξει ακόμα μία φορά. “Η ματιά του είχε πάρει τώρα μια ήρεμη περηφάνεια. Τό σκοτεινό σύννεφο, που ήταν άπλωμένο στο μέτωπό του, παραχωρούσε τη θέσι του σε μία ευγενική θλψι και καρτερία.

Σ’ αυτές τις στιγμές, θαύμαζε κανείς την περηφάνι κι’ άρρενωπή ώμορρα αυτού του στρατιώτη, την έπίδρασι που είχε στους άντρες του, παρ’ όλο τό χαλαρήτρα του. τις κακίες του, και την τοέλλα του. Πήγε και στάθηκε μέσ’ απ’ τους στρατιώτες, που έσκαθον τώρα την δεύτερη γαλερία και είπε, με μία ευγενική ήρεμία:

—Ταγματάρχα Μομπραίν, δεν δένονται ούτε τη δική σας ραίτα, που μου υπαλάτατε ποδ όλίνου, ούτε των άλλων άξιωματικών. “Αν κάποιος πρέ-

ούλιο κι’ άπεφάσιαν να κάνουν άνασκαφές στα έρειπια, όχι πια στο παλιό άνοιγμα του υπογείου, που ήταν φραγμένο πειά δλόκληρο, μά από τις άνοιγμένες από την έκρηξι γαλερίες.

“Όταν οι ψευδοατσιγγανοί, που στεκόντουσαν στο λιθόστρωτο είδαν τους στρατιώτες του Κόμιν να όπλίζονται με φυτάρια και μ’ άξινες, με τις ίδιες που είχαν χρησιμεύσει για ν’ άνοίξουν τον ύπόνομο, ο Καμπούρης είπε:

—Είστε καίρος να φεύγατε. —Σε λίγο θαχουν άνακαλύψει την πονηρία μας! Πάμε! είπε κι’ ο λοχίας Μορέν.

Οι “Ελαφροί Κυνηγοί άρχισαν να περιπατούν δυνατα πίσω από την “Υψηλή Γυναίκα, που διάσχιζε τό δρόμο με μεγάλα βήματα.

Μέσας’ όλους αυτούς τους έξευθεμένους Κυνηγούς, που φανόιντουσαν σαν να πηγαίνουν σε κάποια άποικρητική τρέλλα, ένας μόνος ήταν άνήσυχος, παρ’ όλο τό παρδαλό του ντύσιμο. “Ο Καμπούρης, που έβάδιζε παράμερα. Πολλές φορές στράφηκε για να κυττάξη τα έρειπια.

Κι’ επιθύριζε κι’ αυτός τα ίδια λόγια με τό Μαύρο Κόμιν:

—Θά ξαναγυρίσω και θά είδα.

Στό πρώτο χτύπημα της άξινας που κατάφεραν οι στρατιώτες του στα καταχωνισμένα έρειπια, ο Μαύρος Κόμιν στράφηκε πίσω του, σαν να τον είχαν χτυπήσει στην πλάτη.

—Στη δουλειά από τώρα κύριε Μορένο, είπε, γυρίστε από εκεί που ήρθατε. Θά κρατήσω τό λόγο μου. Και σας ευχαριστώ, έπρόθεσε δυνατά, για την πληροφορία που μου φέρατε.

“Ο Καίσαρ έχαιρέτησε, κατέβηκε τό λόφο και τράβηξε με μεγάλο καλπασμό πρός τό βάλτο. Σε λίγο βρισκόταν μπερδεμένος με τους τελευταίους όμιλούς των “Ατσιγγάνων, που έβάδιζαν προς την πεδιάδα κι’ εκείνοι, μδία έλλαξαν μαζί του μερικές λέξεις, όρμησαν, τρέχοντας προς τον πύργο των Καμπανιλ.

Τό παρουσιαστικό του Μαύρου Κόμιν είχε αλλάξει ακόμα μία φορά. “Η ματιά του είχε πάρει τώρα μια ήρεμη περηφάνεια. Τό σκοτεινό σύννεφο, που ήταν άπλωμένο στο μέτωπό του, παραχωρούσε τη θέσι του σε μία ευγενική θλψι και καρτερία.

Σ’ αυτές τις στιγμές, θαύμαζε κανείς την περηφάνι κι’ άρρενωπή ώμορρα αυτού του στρατιώτη, την έπίδρασι που είχε στους άντρες του, παρ’ όλο τό χαλαρήτρα του. τις κακίες του, και την τοέλλα του. Πήγε και στάθηκε μέσ’ απ’ τους στρατιώτες, που έσκαθον τώρα την δεύτερη γαλερία και είπε, με μία ευγενική ήρεμία:

—Ταγματάρχα Μομπραίν, δεν δένονται ούτε τη δική σας ραίτα, που μου υπαλάτατε ποδ όλίνου, ούτε των άλλων άξιωματικών. “Αν κάποιος πρέ-



πει να εγκαταλείψει το τρίτο σύνταγμα των Σκώτων, αυτός είμαι εγώ. Άνέλασα από τον ήρωικό άντρα που διοικεί τα Άγγλικά στρατεύματα της Ισπανίας, μία αποστολή δύσκολη, πολύ δύσκολη, από τη στιγμή που είμαι αναγκασμένος να μίνωμαι εναντίον της δυσπιστίας των αξιωματικών μου και των στρατιωτών μου, χωρίς να μπορώ να τους διαφωτίσω, ούτε και να υπερασπιστώ τον έαυτό μου. Είμαι κουρασμένος.

...Η προσβολή μιάς άρρωστης τρομερής, την οποία οι πρόγονοί σας άκουγαν με σεβασμό, διπλασιάζουν τις δυσκολίες για την έκτέλεση του καθήκοντος που έχω αναλάβει... Μά προτιμώ να με περάσουν για τέρας ή για τρελλό, παρά να προδώσω μυστικά του Κράτους... Συνταχθείτε, τζέτλεμαν, σας παρακαλώ.

—Συνταγματάρχα, απάντησε, ό Κόκκινος Ντίκ, κρίνοντας ότι μάς μένει ακόμα να επιτελέσουμε ένα θλιβερό καθήκον ανθρωπισμού...

—Κρίνετε, κύριε! Ξανάπε ό Μαύρος Κόμιν πικρά.

—Επειτα, βγάζοντας τό καπέλλο του, έπρόσθεσε:

—Ό δεκανεύς Γκράν, οι στρατιώτες Σανί, Μπλουν και Μάκ Φέρσον επλήρωσαν με τη ζωή τους ένα έλαφρό πειθαρχικό παράπτωμα. Ό Θεός άς αναπάψη τις ψυχές τους!

—Μπορεί να μην είναι σκοτωμένοι, φώναξαν άπ' όλα τα σημεία οι Σκώτοι.

—Θά τους μνημονέψω, εξακολούθησε ό Κόμιν, χωρίς ν' άπαντήση στή φωνή των Γρεναδιέρων, σάν να είχαν πέση στο πεδίο της τιμής, με τό όπλο στο χέρι. Ό,τι έγινε, έγινε, κύριοι! Ό άνθρωπος που έπαιξε με την ολιγωρία σας, άπόψε, ενώ έχω έπαιξα την ζωή μου για τη σωτηρία της Άγγλικής στρατιάς, κατόμιμος, όπωσ πάντοτε, αυτός ό άνθρωπος είχε σπληνίστα δόξα του πιο ψηλά και έπρόβιθε τον άρχιστράτηγο. Αυτός ό άνθρωπος είναι νεκρός.

...Εκέρδισα ίσως, χωρίς έσας και χωρίς έσες να θέλετε, την προσεχή μεγάλη μάχη, που θά σημαίνει την ανεξαρτησία της Ισπανίας και τη δόξα της Άγγλίας.

...Είμαι κουρασμένος, σας λέω, και άποσύρομαι. Έσείς, να μέινετε, ναι, γιατί δεν έχετε ακόμη άποκτήσει τό δικαίωμα να καταθέσετε τό σπαθί σας. Φόρεσε τό καπέλλο του έν μέσω γενικής σιωπής και διάταξε με δυνατή φωνή:

—Γρεναδιέροι, στίς γραμμές σας!

Η έντόπιση που έκαναν τά λόγια αυτά, ήταν βαθεία και έντονη. Ό Σκώτοι έδισταζαν να όπακούσουν, γιατί τό πρώτο βήμα στο δρόμο της άνταρσίας είχε γίνει.

Ό Μαύρος Κόμιν σταύρωσε τά χέρια του στο στήθος του.

—Ρίγάρδε Μόμπραη, έπρόφερε σέ χαμηλή φωνή, μά έντο-

νη, δέν θ' αναφέρω τίποτα στο στρατηγείο εναντίον σας, Είδατε, σήμερα τό πρωί, εκείνον που άγαπάτε περισσότερο άπό άδελφό σας;

—Τό Νέντ!... ψιθύρισε ό Κόκκινος Ντίκ, χλωμαίνοντας. Δέν είναι σέ ειδική άποστολή, κύριε...

—Προτιμώ την άνταρσία του άπό τη δική σας, κύριοι. Είπε νέος. Στην ηλικία του, ό έρωας είναι μία μέθη. Αυτή τη στιγμή ό λόρδος Έδουάρδος Γουέλσλεϋ διατρέχει μεγάλο κίνδυνο.

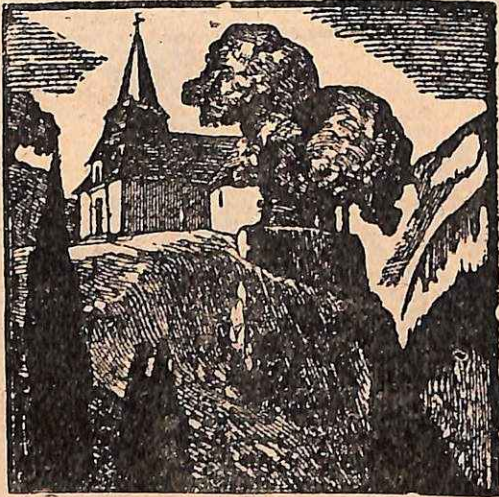
—Κύριε! φώναξε ό Κόκκινος Ντίκ, μία όνομα του Θεού, έξηγηθείτε!

Ό Μαύρος Κόμιν, άντ' ν' άπαντήση, έξιούληκε και διάταξε πάλι:

—Γρεναδιέροι, στίς γραμμές σας!

—Στίς γραμμές σας, σύντροφοι! Στίς γραμμές σας! Ξανάπε ό Κόκκινος Ντίκ.

Η μίς Νέντ ήταν ό χαϊδευμένος, όχι μόνο μέσ' στους αξιωματικούς, αλλά και σ' αυτούς ακόμα τους άπλοους στρατιώτες. Πρέπει να βγάλουμε έξω την ιδιότητα του ως άνεπιού



του άρχιστράτηγου: Τόν άγαπούσαν για τόν έαυτό του.

Η γραμμές σχηματίστηκαν άμέσως σάν άπό θαύμα.

Όταν οι λόχοι των Γρεναδιέρων άρχισαν να προχωρούν άπό τις διαταγές του Κόμιν, ή μυσκαράτα των Άτσιγγάνων περπατούσε πειά μέσ' σ'ά φάραγγια της σιέρας ντε Γκρέντος. Ό Ούρμπάνι Μορένο τους είχε αφήσει. Τό ώραίο του όλογο, γοργό σάν βέλος, διάσχιζε τη βάση του βουνού και κάλπαιζε πρός την άνατολή.

Η ήμέρα βρισκόταν στή μέση της. Η έξοχή ήταν τώρα σιωπηλή και έρημη. Πάνω σ'ά έρείπια δέν φαινόταν πειά ή στήλη του καπνού, πού έβγαίνε πρώτα αδιάκοπα από τό έντρο των Άτσιγγάνων και ήταν πειά πολύ ώρα, πού είχαν πάψει να σημαίνουν ή καμπάνες συναγερμού μέσ' στην πληχτική και πένθιμη άτμόσφαιρα.

XVI

Ο ΟΧΛΟΣ

Άπό τόν πύργο των Καμπανίλ δέν έχουμε δη ακόμα, παρά τη σκοτεινή έπικλη, πού έπε-

φτε μεταξύ των βράχων ως τό στενό πέραςμα του βουνού, μαύρη σάν βάραθρο, και τόι πύργο του Φερδινάνδου του Καθολικού, τεράστιον, μά θλιμμένο άπό τη δυστυχία των κυρίων του. Μόλις μία ματιά έχουμε ρίξει στο κεντρικό οίκημα, άρχαίο και περήφανο παλάτι, πού συνδεότανε με τις έπαλξεις και τούς πύργους με τέσσερες σταυροειδείς διακλαδώσεις, του όποιου τ'ά άψιδωτά παράθυρα έβλεπαν σέ τέσσερες τραπεζοειδείς αϋλές, διακοσμημένες με τη βαρεία μεγαλοπρέπεια του άρχαίου Ισπανικού ρυθμού.

Μά αυτό δέν ήταν όλο άπό τόν πύργο των Καμπανίλ, την έννοουμένη διαμονή των Γιλουσιάν Άνθρώπων, πού θεωρείτο σάν ένα άπό τά λαμπρότερα παλάτια όλης της Ισπανίας.

Βλέποντας τόν πύργο των Καμπανίλ άπό τό βορρρά και την άνατολή, δέν έβλεπε κανείς, παρά ένα ακυθροπό φρούριον, στερημένο από άέρα και ήλιο. Άς στρίψουμε αυτό τό βράχο, στή ρίζα του όποιου ό

γανω, ώρθωνόταν μέσ' άπό καμμία τριανταριά καλύδες. Ό κύριος Σαμουέλ ντά Κόστα, ιδιοκτήτης του πύργου Ιβν Καμπανίλ, με παλητήρια έννικό της Ζούντας, τού άνωτάτου συμβουλίου της Σεβίλλης, κατοικούσε εδώ και λίγες μερες τό θερινό αυτό οίκημα, ενώ ή άκολουθία του έμενε στο παλιό παλάτι.

Η ιστορία του Σαμουέλ ντά Κόστα δέν ήταν όλωσδιόλου άγνωστη στή χώρα. Έλεγαν ότι δυο άπ' τούς τωρινούς συντρόφους του, ήταν μαζί του στή φελοδία, τόν καιρό πού έκανε λαθρεμπόριο στο Γιβραλτάρ, καθώς και τόν καιρό πού «ΕΓΛΥΤΩΝΕ!» τούς Γάλλους αίχμαλώτους σ'ά νερά των Βαλεαρίδων.

Ό ένας, ό Μάριμ, όρεινός άπό τά Άλγάρβα, τολμηρό πάληκάρη, πού δέν ήξερε ούτε Θεό, ούτε διάβολο, ήταν ό ύποπτοίάρχος του Σαμουέλ. Ό άλλος, ό Καμπράλ, πρώην άρχισφύρος στή Λιομπόνια, στή φελοδία μοναδική άρχολία είχε τό φόρτωμα και τό ξεφόρτωμα των λαθραίων.

Έκείνο τό πρωί είχαν αναλάβει κι' οι δυο έργο καμπανοκρούστη και μόλις ό ήλιος φάνηκε πάνω άπό τις έπιβλητικές έπαλξεις του πύργου των Καμπανίλ, ή πλατεία του μικρού χωριού του Άγίου Ιακώβου, όπου τό χορτάρι άβλανε καλύτερα άπό τούς κάμπους των περιχώρων, είδε άξαρνα στο λιθόστρωτό της περισσότερο κόσμο άπό όσον έβλεπε, στίς καλές ήμέρες, σ'ά παιγυρία.

Όχτώ ή ώρα σήμαινε στο μεγάλο ρολόι του πύργου κι' είχε συναχτή κιόλας ένα πλήθος, όπου ό καθένας φαινότανε να μαλώνει καθώς μιλούσε, κατά τό καστιλιανό σύστημα κι' όπου ή άπειλητικές χειρονομίες φανέρωναν μία συγκίνηση, πού διαρκώς μεγάλωνε.

Και πρώτα-πρώτα ήταν πολλοί γέροι με γυμνούς τους λαμούς, τών όποιων οι σπόνδυλοι πεταγόντουσαν έξω, ήταν γυναίκες, ώριμασμένες πειά με παπουτσιά άντρίκια και όπλισμένες ή περισσότερες άνάμεσα σ'ά παιδιά τους, πού κυλιόντουσαν μέσ' στή σκύνη, ήταν και κορίτσια μερικές μάλιστα θαυμαστά όμορφες, πού φορούσαν κοκέτικα την κοκκάντα της Ζούντας, άνάμεσα άπό τ' άφθονα και πλούσια μαύρα μαλλιά τους.

Μερικές στεκόντουσαν παράμερα νανουρίζοντας τ' άρρωστημένα παιδιά τους, πού όσόνσο ήταν όμορφα σάν άγγελιοι, τών όποιων τό λευκό μέτωπο σκεπάζει ένας χρυσός στέφανος.

Κανείς άντρας σχεδόν δέν ήταν εκεί, έκτός άπό μερικούς σκακιήδες, άλλους και ζητιάνας, και τούς υπηρέτες του πύργου, οι όποιοι είχαν έγκαταλείψει την υπηρεσία των Καμπανίλ, για να πάνε στο Σαμουέλ ντά Κόστα.

(Ακολουθεί)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΑΦΗΡΗΜΕΝΩΝ



λολόγος, μου άνοιξε μία μέρα τά μάτια:

—Δυστυχισμένη, μου έλε με συμπόνια, δέν βλέπεις λοιπόν ότι ό Σουσού είναι ένα άπό τά πιο όμορφα και τά πιο άνθεντικά «Κίνγκ Τσάρλες»; Σε παρακαλώ να προσέξης τά μάτια του. Κίττα πώς είναι γουρλωμένα! Σου φαίνονται ήλθια; "Ε, ναι, πού είναι τό τραγικό λάθος σου! Όσο πιο ήλιθα φαίνονται αυτά τά σαλιάρια, τόσο πιο πολύ είναι περιζήτητα και πανάκριβα! Ό Σουσού είναι ένα άπό τά καλύτερα δείγματα της ράτσας του!

Μία μέρα λοιπόν, ή κυρία Κλάρις βγήκε έξω τό άπόγευμα με τόν πολυτίμο Σουσού και τό θράδι γύρισε στο σπίτι, μόνη της! Τόν διηγήθηκε έμως άμέσως, μόλις ό άνδρας της την ρώτησε κατάλληλως:

—Κι' ό Σουσού; Πού είναι ό Σουσού; Δέν τόν βλέπω! Μήπως είναι άρρωστος;

Η κυρία Κλάρις, — ήταν έξυπνη γυναίκα! του απάντησε τότε μ' έτοιμότητα:

—Ω! Θεέ μου! Έξασα να σου τό πω! Ό Σουσού έβηξε λιγάκι και τόν άφησα στο σπίτι της Άννας, όπου ό καθένας φαινότανε να μαλώνει καθώς μιλούσε, κατά τό καστιλιανό σύστημα κι' όπου ή άπειλητικές χειρονομίες φανέρωναν μία συγκίνηση, πού διαρκώς μεγάλωνε.

Αυτή βέβαια δέν ήταν καμμία περφόρμη δικαιολογία, μά έπειδή ό άνδρας της κυρίας Κλάρις ήταν ένας νομικός — τό διεγνωστικό γραφείο πού δόκτωρ Μπέργκερ και τού συνετάριου του, τού δόκτωρος Μπράμ, ήταν παλίνγνωστο στο Βερολίνο —, δέν άγαπούσε τους καυγάδες και κατάπαι τη γλώσσα του. Μονάχα, όταν έστεγ' άπό μισή ώρα, άκουσε τό κουνούνη της πότας, έλε τις γυναίκες του.

—Ω! Θεέ μου! Έξασα να σου πω, Κλάρις, ότι θάβη ό Μπράμ για να παίξουμε καμμία παρτίδα πόκερ. Μου έλε μάλιστα πώς είπαι κάθεται στον αριθμό 13 της Βαλντενστράσσε. Πολλά φοβάρια ότι έχει πέρα δέν έχασες μονάχα τόν Σουσού, αλλά και τόν έαυτό σου!

Η κυρία Κλάρις δάγκωσε τά χείλη της. Ό άνδρας της χαμογέλασε ειρωνικά και ύβρισε στο σαλόνι ή κυρία Άννα Μπράμ, τη φάτση:

—Πώς τά πείει, αλήθεια, ό Σουσού!

—Τι έπαθε ό Σουσού; Έκανε έκκλητική ή κυρία Άννα.

Η κυρία Κλάρις την κεραινωβόλησε με μία φωνική κατά της. Έβηκε τότε και κατάλαβε και διάστρεψε άμέσως να προσέσθαι:

—Ω! Θεέ μου, τί άφησμένη

κυρία Κλάρις είχε ένα εξαριτωμένο σναλλάκι. Μά ήταν άρα γε σ' αλήθεια χαριτωμένο; Έγώ τοίλίσχον τό βουκαίο άπαισίο! Φαίνεται όμως ότι είχα άδικο, γιατί ό φίλος μου Φρέντ Κρούμπ, ένας περιφροσύς «σινολόγος», μου άνοιξε μία μέρα τά μάτια:

—Δυστυχισμένη, μου έλε με συμπόνια, δέν βλέπεις λοιπόν ότι ό Σουσού είναι ένα άπό τά πιο όμορφα και τά πιο άνθεντικά «Κίνγκ Τσάρλες»; Σε παρακαλώ να προσέξης τά μάτια του. Κίττα πώς είναι γουρλωμένα! Σου φαίνονται ήλθια; "Ε, ναι, πού είναι τό τραγικό λάθος σου! Όσο πιο ήλιθα φαίνονται αυτά τά σαλιάρια, τόσο πιο πολύ είναι περιζήτητα και πανάκριβα! Ό Σουσού είναι ένα άπό τά καλύτερα δείγματα της ράτσας του!

Μία μέρα λοιπόν, ή κυρία Κλάρις βγήκε έξω τό άπόγευμα με τόν πολυτίμο Σουσού και τό θράδι γύρισε στο σπίτι, μόνη της! Τόν διηγήθηκε έμως άμέσως, μόλις ό άνδρας της την ρώτησε κατάλληλως:

—Κι' ό Σουσού; Πού είναι ό Σουσού; Δέν τόν βλέπω! Μήπως είναι άρρωστος;

Η κυρία Κλάρις, — ήταν έξυπνη γυναίκα! του απάντησε τότε μ' έτοιμότητα:

—Ω! Θεέ μου! Έξασα να σου τό πω! Ό Σουσού έβηξε λιγάκι και τόν άφησα στο σπίτι της Άννας, όπου ό καθένας φαινότανε να μαλώνει καθώς μιλούσε, κατά τό καστιλιανό σύστημα κι' όπου ή άπειλητικές χειρονομίες φανέρωναν μία συγκίνηση, πού διαρκώς μεγάλωνε.

Αυτή βέβαια δέν ήταν καμμία περφόρμη δικαιολογία, μά έπειδή ό άνδρας της κυρίας Κλάρις ήταν ένας νομικός — τό διεγνωστικό γραφείο πού δόκτωρ Μπέργκερ και τού συνετάριου του, τού δόκτωρος Μπράμ, ήταν παλίνγνωστο στο Βερολίνο —, δέν άγαπούσε τους καυγάδες και κατάπαι τη γλώσσα του. Μονάχα, όταν έστεγ' άπό μισή ώρα, άκουσε τό κουνούνη της πότας, έλε τις γυναίκες του.

—Ω! Θεέ μου! Έξασα να σου πω, Κλάρις, ότι θάβη ό Μπράμ για να παίξουμε καμμία παρτίδα πόκερ. Μου έλε μάλιστα πώς είπαι κάθεται στον αριθμό 13 της Βαλντενστράσσε. Πολλά φοβάρια ότι έχει πέρα δέν έχασες μονάχα τόν Σουσού, αλλά και τόν έαυτό σου!

Η κυρία Κλάρις δάγκωσε τά χείλη της. Ό άνδρας της χαμογέλασε ειρωνικά και ύβρισε στο σαλόνι ή κυρία Άννα Μπράμ, τη φάτση:

—Πώς τά πείει, αλήθεια, ό Σουσού!

—Τι έπαθε ό Σουσού; Έκανε έκκλητική ή κυρία Άννα.

Η κυρία Κλάρις την κεραινωβόλησε με μία φωνική κατά της. Έβηκε τότε και κατάλαβε και διάστρεψε άμέσως να προσέσθαι:

—Ω! Θεέ μου, τί άφησμένη

—Βέβαια, ή Άννα τά ξέρε, δά, της απάντησε με την ίδια απάθεια ό δόκτωρ Μπέργκερ. "Έξερε μάλιστα ότι ό Σουσού ήταν μία γαρά, άν και χθές δέν τόν είχε δει καθόλου! Πώς μπορούσε άλλωστε να τόν δη, άφού τόν είχε ξεχάσει στο σπίτι του κυρίου Μπράμ! Πάμε λοιπόν τώρα να τόν άρρίψουμε άπό αυτόν τόν περιφροσύ δάσκαλο του τένις...

Έκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα στο γραφείο ό Μπράμ.

—Τι ές κι' έσύ; τόν ρώτησε ό Μπέργκερ.

—Συγγνώμη, έκανε δειλά ό Μπράμ, δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Μά, καίμενη, δέν καταλαβαίνεις πώς δέν ήθελα να σε τρουάξω! Τού έλε ή γυναίκα του. "Ε, ναι! Ό Σουσού είχε χτυπήσει τό ποδαράκι του. Μά, όπως σου έλε ή Άννα, τώρα είναι τελείως καλά...

—Ό κύριος δόκτωρ Μπέργκερ: ρώτησε ό Ρίξ μ' ένα χαμόγελο σ'ά χείλη, κατίζοντας από πάνω ίσαμε κάτω τόν δόκτωρα Μπέργκερ. Η κυρία λοιπόν δέν μπόρεσε να ζήσει μία μέρα δίχως να έχη κοντά της τό σαλλάκι της και πρόδωσε γρήγορα τό μυστικό μας;

—Πού μυστικό σας; Έκανε σατισμένος ό δόκτωρ Μπέργκερ.

—Μά πώς! Έκανε ό Ρίξ, ατάραχος και με τό ίδιο χαμόγελο σ'ά χείλη. Δέν έξερετε ότι είχα παρακαλέσει την κυρία να μου δανείσει τόν Σουσού για να τόν...παντρέψω με την σναλλάκι μου πού είναι κι' αυτή μία «Κίνγκ Τσάρλες»;

Ό δόκτωρ Μπέργκερ, άφού πρώτα έγινε κατωχόκωτος από την ντροπή του, έστάσε σ' ένα νεανικό γέλιο για να διορθώσει την κατάστασι...

—Είσα άπαισίο, καίμενη! φώναξε ή κυρία Κλάρις, όταν έφθασαν στο σπίτι τους.

—Κλάρις, άγάπη μου, σου ζητώ συγγνώμη! της έλε ό άνδρας της, στενοχωρημένος. Έχω νευρίσει τόσο άπό τη δουλειά του γραφείου! Μά μη σε νοιάζει!... άπόψε θ'ά σου φέρω εκείνο τό μαργαριταρένιο κολιέ πού μου είχες ζητήσει...

—Πάλι καλά πού δέν τό ξεχάσεις! Έκανε χαμογελώντας ή παμπόνηρη γυναίκα του.

Την άλλη μέρα, ό Μπράμ Ρίξ δέχθηκε πάλι στην άγκαλιά του την κυρία Κλάρις.

—Α! Πρέπει να διολογήσεις, της έλε, ότι μάς έσωσε ή αλήθεια σου ή Άννα! Η καίμενη, έρεξε άμέσως να με είδοποίησ' κι' έτσι πρόφθασα να βγω... άσπρο-πρόσωπος! Ξέρεις; Ό άνδρας της, άς είναι καλά ό άνθρωπος, την στιγμή πού έβγαίνει στο γραφείο τού άνδρός σου, τόν άκουσε να σου λέη ότι έστρεψε νάβηθε δώ πέρα για να πάρει τόν Σουσού...

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ” ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΠΩΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΝ Η “ΒΕΝΤΕΤΕΣ,”

(“Εν” αποκλειστικό κείμενο της Jeanne Roudot για την ιδιωτική ζωή των “αστέρων” της φιλμοπολέως)



ΛΕΣ ή μεγάλες εγρήγορσες; το ο Χόλλυγουντ. Έχουν τις αδυναμίες τους. Αυτό φαίνεται καθαρά στη ζωή που κάνουν έξω από το «στούντιο».

“Όταν παύσουν να «γυρίζουν» στο «πλάτω», γίνονται αγνώριστες. Έτσι η σοβαρές «βεντέτες» που συγκινούν με το δραματικό ταλέντο τους κάθε θαυμαστή τους, κάνουν ένα σωρό έκκεντροιότητες. Η επικοινωνία «εγρήγορσες» πάλι που παύουν πάντα ολόκληρο εύθυμο γυναικών χωρίς καρδιά, γίνονται καλές νοικοκυρές που αγαπούν υποδειγματικά το σπίτι τους. “Όσο για τους διάσημους «εγρήγορσες», αυτοί πάλι γίνονται οι πιο κοινοί άνθρωποι. Η αδυναμία «εγρήγορσες» τους δεν διαφέρουν καθόλου από τις προτιμήσεις των άλλων. Αμερικανισμός. Έχουν γραφή παρόμοια πολλών άλλων γυναικών της ζωής των «αστέρων». Σέριμ, παραδειγματικός χάριν, τι ώρα κοιμάται η Γκρέτα Γκάρμπο και τι ώρα ξυπνάει κάθε πρωί, ή Τζιν Χάρλοου. Σέριμ, ακόμη τις προτιμήσεις τους τα σκάνδαλά τους και τις επιθυμίες τους.

“Ας δούμε λοιπόν τώρα και πώς διασκεδάζουν ή «βεντέτες» στις ώρες που ξεκουράζονται από τη δουλειά του «στούντιο». Είναι γνωστόν ότι βίαια οι «αστέρες», «υπερ» από το «εγρήγορσες» ενός φίλου, αναπαύονται μερικές εβδομάδες για να ησυχάσουν τα νευρά τους και τον κοπιαστικό ολόκληρο τους, από το έντονο φως των προβολέων και από την ένταξη και προσεκτική εργασία. “Ετσι ανακτούν πάλι τις δυνάμεις τους και ξαναπαύουν την πρώτη δροσιά τους. Η περισσότερες από τις γνωστές «βεντέτες» αυτές τις εβδομάδες της ελευθερίας τους, τις περνούν κάνοντας σπάρ. Τό τένις, το γκολφ, ή ιαπωνικά, το μπόξ κ’ ή άλλη ξαναβρίσκουν στο σώμα τους την ελαστικότητα του. “Υπόλοιποι όμως οι άλλες που χρησιμοποιούν αυτές τις εβδομάδες για να ικανοποιήσουν τις αδυναμίες τους.

Η Γκρέτα Γκάρμπο, παραδειγματικός χάριν, ευχαριστείται να κάνει μόνη της μακρινούς περιπάτους στα δάση που είνε κοντά στην όμορφη βίλλα της. Οι διάφοροι εκδρομείς τη βλέπουν να ξεπαύεται στις προσιανές ή να κάθεται στους κομμάς των δένδρων που ή θύελλες τους έχουν σωπάσει κάτω. Μένει έτσι αβυσσική μιά, δυό φορές, άφωσκημένη στις σκέψεις της, αποσπώντας το πρώτο τραγούδι των πουλιών και το θρόισμα των φύλλων. Θά έλεγε κανείς ότι κοιμάται το μυστήριο του δάσους. Μοιάζει κ’ εκείνη σαν ένα παράξενο λουλούδι που μεγάλωσε κάτω από τον ήλιο της Καλιφορνίας, μα που συγγενής νοσταλγεί τα παθάρια δάση της πατρίδας της, τα οποία αυτόν τον καιρό, έχουν στολιστεί πάλι από το χιόνι.



Η Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ.

“Όταν ή θεία «Γκρέτα», έπειτα από τους περιπάτους αυτούς ξαναγυρίζει στη βίλλα της, είνε δραστήρια κ’ ευδιάθετη. “Ο καθάρος άερας του δάσους κ’ ή μοναξιά την ζοογόνισαν. Κλείνεται λοιπόν στο ιδιαίτερο γραφείο της για να διαβάσει κανένα καινούργιο αισθηματικό μυθιστόρημα ή για να μελετήσει αγγλικά. Η Γκρέτα Γκάρμπο γίνεται τότε μια προσεκτική μαθήτρια που γράφει με καλλιγραφικά γράμματα το μάθημά της.

Η Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ πάλι περνάει τις εβδομάδες της ελευθερίας της στους δρόμους του Χόλλυγουντ. Το πάθος της για τη μουσική την κάνει να γυρίζει από το πρωί μέχρι το βράδυ στους διάφορους μουσικούς οίκους και ν’ αγοράζει ένα πλήθος συνθέσεων. Η Ζανέτ Μάκ Ντόναλντ έχει ακόμη και μια άλλη μανία. Θέλει ν’ αποκτήσει μια συλλογή μουσικογραφικών μουσικών οργάνων. Μέχρι σήμερα έχει κατορθώσει να βρει ένα διούλι μίκιους πέντε πόντων, ένα σαξόφωνο του ίδιου μεγέθους, ένα πιάνο που χωράει στην... τσάντα της κ’ ένα φλάουτο σαν σπάρτο! Προέχει όμως να σημειωθεί ότι αυτά τα παιγνιδιακά είνε πραγματικά θαύματα των διαφόρων εργοστασίων. Αποδίδουν περίφημα τους μουσι-

κούς φθόγγους και μπορεί μ’ αυτά ένας μικροσκοπικός «βιολοντσό» να εκτελέσει υπέροχα και το δυσκολότερο μουσικό κομμάτι.

Η Τζόαν Κράουφορντ έχει πάρα πολλά ενδιαφέροντα πράγματα με τα οποία απασχολείται στις εβδομάδες της ελευθερίας της. Έδώ και μερικούς μήνες, παραδείγματός χάριν, παίρνει μαθήματα φωνητικής μουσικής και απαγγελίας. Η φωνή της μ’ αυτά έχει σημειώσει μεγάλες προόδους και γρήγορα θά μπορούσαμε να θαυμάσουμε το όμορφο τραγούδι της. Μιά άλλη από τις πιο αγαπημένες ασχολίες της, είνε ή ραπτική. “Όλες σχεδόν ή τουαλέτες της είνε ραμμένες από την ίδια. Καθημερινώς δέ δίνει μαθήματα κοπτικής στις... νοικοκυρές «βεντέτες»! Η Τζόαν Κράουφορντ επίσης έχει εγκαταστήσει στη βίλλα της ένα μικρό θέατρο, όπου, με τη βοήθεια των φίλων της, παίζει κάθε βράδυ όλα τα έργα που της έκαναν έντοπιοι ή που άκουσε να μιλούν γ’ αυτά μ’ ένθουσιασμό οι κοίτες της Νέας Υόρκης.

Η Μόριον Ο’ Σούλλιβαν κάνει μόλις χαράζει ή μέρα ένα μακρινό περίπαιτο με τ’ όνομά της. Πηδάει τους φράχτες, τους θάμνους άγριους και τ’ αυτοκίνητα που θα συναντήσει στο δρόμο της σαν ένα

γυμνασμένο κάου-μπού! Αυτή ή τόσο φιλάθλη «βεντέτα» είνε ωστόσο και μια πολύ τρυφερή ποιήτρια! Ναι, γράφει στίχους, οά όποιοι διαφέρονται για την «ρωτοπαλιά» τους και για την αισθηματικότητά τους.

Η Τζιν Χάρλοου, ή «γυναικα που γνώρισε τους περισσότερούς φίλους» — ή άριμής τους είνε άνυπολόγιστος, όπως... ή άμιμος της θαλάσσης! — κατά τις ημέρες της ελευθερίας της, συνεχίζει το γράφημα του πρώτου βιβλίου της, το οποίο πρόκειται μάλιστα να εκδοθεί σε λίγο. Η όμορφη «βεντέτα» έχει τόση αγάπη με τις... πέννες και τα καλαμάκια, ώστε δηλώνει κάθε τόσο στους φίλους της ότι αν δεν γινόταν έντελλος τυχαία «αστέρας» της θόνης, είχε την επιθυμία να γίνει δημοσιογράφος!

Η Τζόαν Πάρκερ πάλι διασκεδάζει πραγματικά τις εβδομάδες της αναπαύσεώς της. “Όλη τη μέρα χορεύει και ξεθεώνει τον καθηγητή της του οποίου κάθε τέτοιον καιρό παύονται τα «ήγια» του καθώς παίζει αδιάσπαστα ένα σωρό χορούς στο πιάνο!

Μις Πάρκερ, της είνε τέλος μια μέρα γάλλοντας την ύπνοήν της, δεν βαρεθήκατε πιά να χορεύετε;

“Εκείνη τον κύτταξε σαν να μη κατάλαβε τί ήθελε να πη.

—Γιατί με ρωτάτε; του απάντησε. Μήπως δεν είμαι ή καλύτερη χορεύτρια της Μέτρος;

Κι’ ο άτυχος καθηγητής έσκυψε τα κεφάλι και μ’ ένα στεναγμό υπνέθηκε το «πασίμ» του.

Η Κάρεν Μόρλεϊ αγαπάει να περιπαιχτεί το μικρό γυνί της, τον οποίο λατρεύει υπερβολικά. “Όλο τον καιρό της τον φοροποιεί σαν αυτόν και μόνο, όταν τον άποκοιμήσει πηγαίνει να διασκεδάσει με τους φίλους της στα θέατρα του Χόλλυγουντ ή στα νυχτερινά κέντρα του.

“Επίσης κ’ ο Λορέττα Γιούνγκ νοιάζει υπερβολική αγάπη για την πιο μικρή αδελφή της. Η γοητευτική «βεντέτα» είνε ή πιο εδνυχισμένη γυναίκα της φιλμοπολέως. Κατόρθωσε να πραγματοποιήσει το μοναδικό όνειρό της: να εξασφαλίσει μια άνετη ζωή στην μητέρα της και στις τρεις αδελφές της. Σήμερα ή οικογένεια της μς Γιούνγκ μένει σε μια μεγαλοπρεπή βίλλα του Μπροντγουά. Κι’ ή όμορφη Λορέττα είνε ευχαριστημένη που χάρις σ’ αυτήν ξαναβρήκε ή ευτυχία στο σπίτι τους, πάλι είχε τόσο δικαιωσθή από τις στερούσεις και τη δυστυχία.

Η Λουίζα Φαζέντα, ένας νέος αστήρ του Χόλλυγουντ, έχει κ’ εκείνη μια αδυναμία: το χαριτωμένο παιδάκι της. Είνε ή πιο γοητωχιά απ’ όλες τις «βεντέτες». “Αν κ’ έχει πολυάριθμο υπηρετικό προσωπικό, ωστόσο κάνει μόνη της όλες τις δουλειές. Οι φίλοι της τη βλέπουν πολλές φορές να μαγειρεύει στην κουζίνα ή να ξε-

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΟΥΣΑΝ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

(“Ο τρόπος της εργασίας του Βικτωριανού Σαρδού, του Αλεξάνδρου Δουμά, υιού, και των αδελφών Γκονκούρ)



ΣΦΑΛΛΩΣ και άλλοτε έχουμε γράψει για τον τρόπο με τον οποίο εργαζόντουσαν διάφοροι διάσημοι συγγραφείς. Σήμερα θα σας μιλήσουμε ειδικώς για τον τρόπο της εργασίας δυό διασημών θεατρικών συγγραφέων του Βικτωριανού Σαρδού και του Αλεξάνδρου Δουμά υιού, και δυό επίσης διασημών μυθιστοριογράφων, των αδελφών Γκονκούρ.

“Ο Σαρδού συνειλάμβανε πρώτα την ιδέα του έργου, κατόπιν καθόριζε τον ορόλο του πρωταγωνιστού, έπειτα σημείωνε με λίγα λόγια τις σπουδαιότερες σκηνές καθώς και τις ψυχολογικότερες φράσεις και κινήσεις των προσώπων. “Όλη αυτή τη δουλειά την έλεγε ο Σαρδού: «προεργασία» και την έβλεπε μέσα σ’ ένα φάκελλο για να καταστή με άλλη δουλειά. Έντωμεταξύ όμως τη θυμότανε κ’ αυτή, έκανε σχετικώς διάφορες σκέψεις κ’ επέφερε μερικές τροποποιήσεις, που αφαιρούσε και προσέθιζε, που αφορούσαν κυρίως την ψυχολογία των ηρώων του. “Όταν τέλος, έμνε ευχαριστημένος, από την «προεργασία» του, περιμενε την κατάλληλη στιγμή, τη στιγμή της οριστικής, εμενέσεως. Τότε λοιπόν στρωνόταν στο γράφιο του έργου. “Εργαζε γρήγορα κ’ ενώ έγραφε, βίλαστη μίσησε διαρκώς ή ξεφώνιζε με χαρά:

—“Α, σε κρατώ, κατεργάση!

—“Α! την άθλια!... Την καίμενη!

—“Ω, λαλά!... “Υπέροχα!...

—Μπαρό! “Ετσι σε θέλω!...

Καί όσο μεγάλωνε ή «εξάρση» του, τόσο πιο πολύ σιωπούσαν τα αισθήματα των ηρώων του, ως ότου στο τέλος γελούσε δυνατά ή έβλαγε με λυγμό!

—Μπορεί κανείς, έλεγε ο Σαρδού, να βρει έναν διαρκών πάνω στα χειρόγραφα μου!

Αλλά το γράφιο αυτό δεν ήταν οριστικό, δεν ήταν ή τελευταία μορφή του έργου. “Ο Σαρδού έπαιθε ρούσε και δώριαν, για δέηση και τρίτη και τέταρτη φορά, κάθε έργο του, αλλάζοντας φράσεις και περικόπτοντας τις σκηνές, τόσο που το έργο να συντομυόταν κατά 50 ολό. Κατόπιν τ’ ανέγραφε, αλλά και τα δεύτερα χειρόγραφα τα διόρθωνε. “Ήσαν κ’ αυτά γαμιά «δουλοδοκίμια», από προσθήκες, αφαιρέσεις, αλλαγές. Τα γράμμά του ήταν δυσανάγνωστα κ’ ή φράσεις του σιωρούσαν με τα δάκρυα, είχαν ένα μακρογρόνιο αή ή εργασία, έγραφε το έργο του για τούτη φορά και τότε μόνο το διάβαζε στους φίλους του.

“Ο Δουμά υιός, αντίθετος προς τον Σαρδού, ποτέ δεν κρατούσε σημειώσεις. Συνειλάμβανε την ιδέα

του έργου του και αφού τη δούλεψε στο μυαλό του επί πολύν καιρό (τελειοποιούσε τους χαρακτήρες των προσώπων και τις σκηνές), στρωνόταν στο γράφιο, το οποίο δέν βαστούσε παρά λίγες μόνο μέρες. “Ετσι σε δεκαεπτά μέρες έγραψε τον «Κύριο Αλφόνσο», σε όχθη την «Γαμήλιο έπισκεψη», σε τρεις βδομάδες την «Σεβερίνα», σε ένα μήνα την «Σένη» και τη δεύτερη πράξη της «Κυρίας με τās Κοιμείας» σε τέσσερες ώρες! Μόνο το αριστούργημά του ο «Ημίκομος» άγγισε να το γράψει. Χρειάστηκε γ’ αυτό έντεκα μήνες.

Τα χειρόγραφα του Δουμά ήσαν καθαρότατα, χωρίς προσθήκες και αφαιρέσεις. “Ούτε και ανέγραφε ποτέ τα έργα του. Τα μόνα έργα που αναγράφτηκε ν’ αντιγράφη, ήσαν ο «Ημίκομος» και ή «Διονυσία». Κι’ αυτό γιατί θέλησε να αλλάξει ριζικά το ορόλο των κυριότερων προσώπων. Η αλλαγή αυτή συνέβη και τις δυό φορές και πολύ περισσότερο τρόπο. Στη «Διονυσία», ενώ είχε προχωρήσει πολύ στη συγγραφή του έργου, είδε

“Οι Γκονκούρ έλεγαν με περηφάνεια, ότι για την αναπαράστασι — τη ζωντανή και όχι τη φωτογραφική — ενός τύπου ή ενός χαρακτήρος ήθεσαν ενοσι δλόκληρα χρόνια σπουδής και παρατηρήσεως.

“Όταν λίγον καιρό μετά τον θάνατο του μεγαλύτερου απ’ τους αδελφούς Γκονκούρ, ρωτήσαν τον άλλον γιατί δεν έγραφε πιά μυθιστορήματα, πήραν την ακόλουθη απάντηση:

—Δε γράφω, γιατί δεν έχω πλέον παρατηρήσεις και αληθείας τόσο όσο χρειάζεσαι για ένα δράμα ή για ένα μυθιστόρημα. Τις παρατηρήσεις μου τις έζηνη τήσα στα προηγούμενα έργα μου.

Για τη συγγραφή των έργων τους οι Γκονκούρ υποβαλλόντουσαν σε αληθινά μαρτύρια, σε βάσανα απίστευτα. Για να δοούν την κατάλληλη φράση ή λέξη, αγωνισόσαν, όχι επί ώρες, αλλά επί μέρες δλόκληρες.

Μιά τέτοια δουλειά, υπερβολικά κοπιαστική, σχεδόν υπερανθρώπινη εργασία, ήταν μοιραίο νύχη θλίβερά αποτελέσματα. “Ο Τούος Γκονκούρ, ο μεγαλύτερος αδελφός, που εργαζόταν και περισσότερος, δεν μπόρεσε να αντέξει κ’ έπεσε θύμα του υπερανθρώπινου πνευματικού αγώνος του. Οι σπινθήρες της μεγαλόπρεπης στήσαν ξαναβίαι και το μυαλό του — το τόσο δημιουργικό — μόλις μπορούσε πιά να συναρμολογή τις πιο κοινές ιδέες και σκέψεις! Καί μετά το φοβερό αυτό ατύχημα ο μικρότερος αδελφός φοβήθηκε και περιόρισε τη πνευματική εργασία που έκανε.

“Ο Δουμά υιός, αντίθετος προς τον Σαρδού, ποτέ δεν κρατούσε σημειώσεις. Συνειλάμβανε την ιδέα

ΠΑΡΑΘΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΗ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ



δόκτωρ Σάμουελ Κάλαντ κύτταξε μ' ένα αινιγματικό χαμόγελο τους καλεσμένους του, που περιμεναν ν' ακούσουν την ιστορία, που επρόκειτο να τους διηγηθή.

Ήταν ένας λεπτός άνδρας, ως τριάντα χρόνων, με μία ωχρότητα χυμής πάντα στο πρόσωπό του. Ή έπιστημονικές μελέτες του για τον πνευματισμό, τον είχαν κάνει διάσημο. Διεδίδοντα μάλιστα γι' αυτόν τα πιο παράδοξα πράγματα. Έλεγαν δηλαδή, ότι ο Σάμουελ Κάλαντ ήταν μέλος μίας επαναστατικής οργάνωσης, άρχηγος μίας σπείρας λαθρεμπόρων κι' ότι κάθε νύχτα γυρίζει σαν μία καταραμένη ψυχή μέσα στο μέγαρό του. Οι υπηρέτες του τόν ειχαν ακούσει πολλές φορές να ουρλιάζω σαν σκυλίκος, που προσιασθάνονταν το θάνατο... Μά οι φίλοι του ποτέ δεν είχαν θελήσει να διαφωτίσουν το μυστήριο, που σκέπαζε την ιδιαιτική ζωή του. "Όταν μιλούσαν γι' αυτόν, προσέθεταν πάντα:

—Α! Ο δόκτωρ Κάλαντ!... Ναι, ναι, είν' ένας καλός επιστήμων, άλλ' έχει πολλές ιδιοτροπίες. Μά δεν μπορεί να πιστέψει κανείς στις φλυαρίες των υπηρέτων.

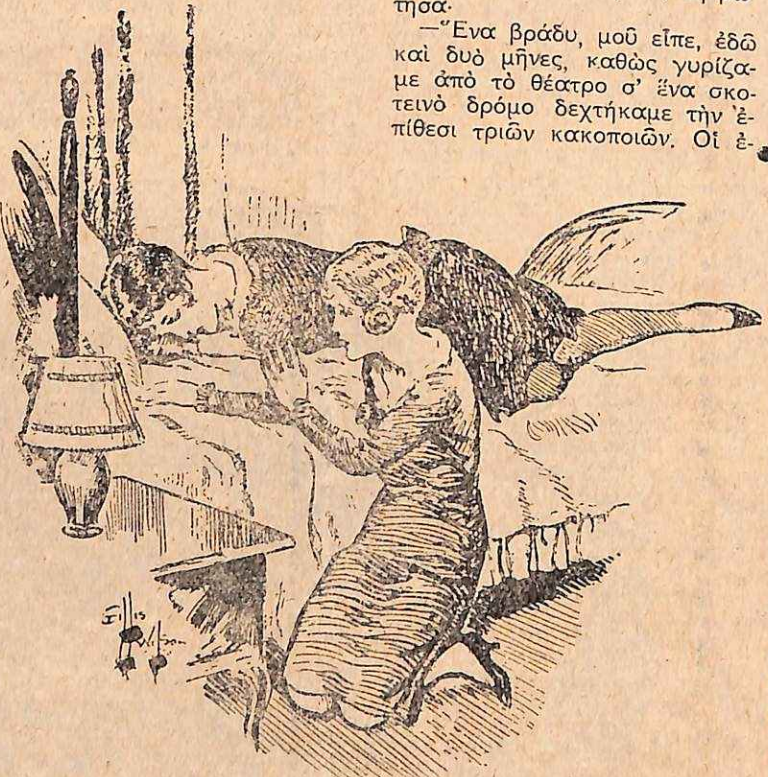
Ο παράδοξος δόκτωρ λοιπόν κάθε Πέμπτη, ύστερ' από το φαγητό, μάζευε στο σπίτι του όλους τους φίλους του με τις οικογένειές τους. Έπαιζαν χαρτιά, χόρευαν και πάντα στις δώδεκα ή ώρα τη νύχτα, τους διηγόταν μία ανατριχιαστική ιστορία. Ήταν μία παλιά συνήθειά του. Έκείνη την νύχτα όσος ήταν λιγάκι νευρικός. Θά έλεγε κανείς ότι τον βασάνιζε αυτή η «εξομολόγησις» του. Όπως χαρακτήριζε αυτές τις ιστορίες του.

—Φίλοι μου, τους είπε, ο άνθρωπος είν' ένα παιγνίδάκι, που ή μοίρα εύνοιαστέται να παίξει μαζί του. "Όταν το βαρεθή, το πακίζει μ' αδιαφορία μέσ' στα γέλια της. Για να σ'α πείσω, θά σ'α διηγηθώ άποψε πώς πέθανε ή άρραβωνιαστική μου. Βέβαια έχω κι' ένα καριόδι. Δεν διαφέρω καθόλου από τους άλλους. Έκείνο λοιπόν τον καιρό είχ' ανάγκη από έρωτα. Ήταν άκριβός ο χειμώνας του 1932.

Ή Νέα Υόρκη είχε σκεπαστή από το χιόνι κι' οι ούρανοξέστες της έμοιαζαν σαν λευκά έξωτικά παλάτια. Καθημερινώς ο άσούματος διεβίβαζε σ' όλο τον κόσμο τις τρομαχτικές καταστροφές της Αμερικής. Ένας δυνατός κυκλών είχε σαρώσει τις όμορφες βίλλες της Γλαριόλς κι' είχε καταστρέψει το Μάιαμι. Πολλοί εκατομμυριο-

χοι βρέθηκαν χωρίς λεφτά και άστεγοι. Τα φιλανθρωπικά σωματεία του Νέου Κόσμου έκαναν κάθε τόσο μεγάλους έράνους για τους πλημυροπαθείς και τους ανθρώπους, που είχαν καταστραφή από τον φοβερό κυκλώνα. Όλα τα κορίτσια της Νέας Υόρκης είχαν λάβει μέρος σ' αυτούς τους έράνους. Ένα πρωί λοιπόν ο υπηρέτης μου με είδοποίησε ότι ήθελε να με δει μία κυρία του Έρυθρού Σταυρού. Κατάλαβα γιατί με ήθελε και έδωσα στον Τσάρλυ, τον υπηρέτη μου, μερικά χαρτονομίσματα για να της τά δώση. Μά εκείνος μου εξήγησε ότι αυτή ή κυρία ήθελε να με δει προσωπικώς.

—Καλά, του απάντησα μ' αδιαφορία. Άρρησέ την να έρθη. "Όστερ' από λίγα λεπτά, μπήκε στο γραφείο μου μία πο-



Το κάκου προσπαθούσα να την παρηγορήσω.

λύ όμορφη γυναίκα. Μόλις μ' αντίκρυσε, άρχισε να χάνη τα λόγια της και το βλέμμα της πήρε μία έκφρασι τρόμου. Προσπάθησα να της δώσω θάρρος.

—Είμαι στις διαταγές σας, της είπα, όσο μπορούσα πιο εύγενικά. Λέγετε τί θέλετε. Σ'α ακούω.

Εκείνη, κατακινώντας την ταραχή της, μου απάντησε:

—Ονομάζουμαι Φαίη Μπόρραξ. Επιτρέψατέ μου να σ'α απασχολήσω ένα λεπτό. Δεν ποδέκται μόνο να σ'α ζητήσω να βοηθήσετε τον Έρυθρό Σταυρό στο έργο του. Άλλά να υού κάνετε και μία προσωπική χάρι. Τώρα που σ'α γνωρίζω, βλέπω ότι μοιάζετε και καταληκτικά με τον άρραβωνια-

στικό της αδελφής μου Μέντυ. Αυτός ο άνθρωπος έρχεται πάντα ύστερ' από τα μεσάνυχτα στο σπίτι μας και φεύγει πριν να ξημερώση.

Κύτταξα περίεργος την όμορφη Φαίη. Μά την αλήθεια αυτό το πρόσωπο δεν μου ήταν άγνωστο. Κάπου τό είχα συναντήσει. Άλλά πού; Σέ ποιά μέρος; Για να ίκανοποιήσω την περιέργειά μου, ζήτησα περισσότερες πληροφορίες γι' αυτήν και την αδελφή της. Έμαθα λοιπόν ότι καθόντουσαν στην 60ή Λεωφόρο, στον αριθμό 208, ότι ζούσαν ολόμοναχες κι' ότι οι γονείς τους, όταν πέθαναν, τους άφησαν μία σημαντική περιουσία, ή οποία τους εξασφάλιζε μία άνετη ζωή.

—Και πώς γνώρισε ή αδελφή σας τον σωσία μου; τη ρώτησα.

—Ένα βράδυ, μου είπε, έδω και δυό μήνες, καθώς γυρίζαμε από το θέατρο σ' ένα σκοτεινό δρόμο δεχτήκαμε την επίθεσι τριών κακοποιών. Οι έ-

ταφέρην δυνατές γροθιές και τέλος κατόρθωσε να τους expλώση αναισθητους καταγής. Ή Μέντυ, τρελλή από τον ένθουσιασμό της, ρίχτηκε στην άγκαλιά του κι' άρχισε να τον φιλάη στο πρόσωπο. Ή τόλμη του την είχε κάνει να τον άγαπήση μ' έναν κερανοβόλο έρωτα. Προσκαλέσαμε τον άγνωστο στο σπίτι μας να του προσφέρουμε ένα ούτοκο. Δέχτηκε πρόθυμα την πρόσκλησή μας. "Όταν όμως φτάσαμε στο διαμέρισμά μας κι' άνάψαμε το φώς, είδαμε ότι ο άγνωστος ήταν καταματωμένος. Στο άριστερό χέρι του είχε μία πληγή. Κάποιος από τους έγκληματίες του είχε κόψει ένα κομμάτι κρέας με τα δόντια του. Μά ο σωτήρας μας φαινόταν ότι δεν υπέφερε καθόλου. Ή Μέντυ, με δάκρυα στα μάτια, του έδεσε την πληγή κι' ένα μεταξωτό μαντήλι της καί κάθισε κοντά του. Συζήτησαν εκείνο το βράδυ σαν δυό έρωτευμένοι. Έγώ τους καμάρωνα. Ήμουν ένθουσιασμένη πού ή αδελφή μου είχε βρή τέλος τον άνθρωπο πού της ταίριαζε. Από εκείνο το βράδυ, έρχόταν ταχτικά κάθε νύχτα. Αυτό ή αλήθεια είνε ότι μ'α παραένεψε λιγάκι. Ο σωτήρας μας όμως έβρισκε πάντα μία δικαιολογία:

—Εργάζομαι μ'ας έλεγε, όλη τη μέρα. Δεν είμαι ελεύθερος, παρ'α μόνο ύστερα από τα μεσάνυχτα. Τότε ζω μόνο για τον έαυτό μου. Ή μεγαλείτεση εύτυχία γι'α μένα, είνε να σ'α συναντώ αυτή την ώρα. Άν θέλετε να είμαστε φίλοι, πρέπει να σεβαστήτε αυτή την ιδιοτροπία μου.

Δεν παροξενευτήκαμε καθόλου. Άρχισαε λοιπόν να ζω με μία πασάξενη ζωή. Κοιμόμαστε τη μέρα και τη νύχτα περιμέναμε το σωτήρα μας. Ήταν ένας ένας πολύ εύνοιστος άνθρωπος. Διασκεδάσαμε μαζί του π'αχρί το πρωί. Ήπειτα εκείνος έφευγε κι' έμεις εξαπλώνομαστε στα κρεβάτια μας για να ξεκουρασθούμε.

Μία νύχτα τέλος ο φίλος μας ζήτησε το χέρι της Μέντυ:

—Είμαι κι' εγώ άνθρωπος, έρωτα. Άπό μία ανάγκη από τροφία. Θέλω λοιπόν να παντρευθώ τη Μέντυ. Είμ' αρκετά πλούσιος και θά την κάνω εύ-

τυχισμένη. Δεχτήκαμε την πρότασί του. Σήμερα ο σωτήρας μας κι' ή αδελφή μου είνε ένα εύτυχισμένο ζευγάρι. Καταλαβαίνετε βέβαια ότι την ταραχή μου, όταν είχ' ήθελα λοιπόν να σ'α ρωτήσω κι' εκείνος ονομάζεται Κάλαντ. Προσπάθησα να διατηρήσω την ψυχραιμία μου. Διήλωσα στην Φαίη Μπόρραξ ότι ήμουν ό-

λόμωναχος στον κόσμο και την

ΣΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ, ΑΝΑΛΟΓΗ ΜΕ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΗΝ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΑΣΑΝ ΚΑΙ ΠΡΟΚΑΛΕΣΑΣΑΝ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΝ ΤΩΝ ΝΕΑΡΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ, ΕΡΕΥΝΑΝ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", ΠΕΡΙ ΤΟΥ "ΙΔΑΝΙΚΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ"

"ΠΟΙΑ ΕΙΝΕ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;"

Στην έρευνα αυτή καλούνται να λάβουν μέρος όλοι οι νέοι, όλοι οι Έλληνες που δεν εξέλεξαν ακόμη την σύντροφον του θίου τους.

Η έρευνα αυτή πρέπει να θριαμβεύση όπως και του «Μπουκέτου» περί του «Ιδανικού Συζύγου», στην οποία δεν έμεινε Έλληνις που να μην άπαντήση.

Νεαροί Έλληνες, στο «Μπουκέτο» ή δεσποινίδες, έκτός της

γνώμης των περί του Ιδανικού Συζύγου, φορτώνουν δλα τα άδικα στη ράχη σας.

Αντιπαταταχθήτε...

Αμυνθήτε...

Απολογηθήτε...

Έκφράστε την γνώμην σας, ειλικρινώς, ελεύθερα...

"ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ"

Κατά την αντίληψί σας, σύμφωνα με τους πόθους σας και τα όνειρά σας;

Απαντήσεις στο έρώτημα αυτό γίνονται δεκτά από τώρα. Πρέπει να είνε σύντομες και καθαρά γραμμένες. Στο φάκελλο, στην άκρη, σημειώνετε τις λέξεις «Ιδανική Σύζυγος».

Για να κατατοπισθήτε πιο καλά ρίχνετε μία ματιά στην σχετική σελίδα του «Μπουκέτου».

Στις πέντε καλύτερες απαντήσεις, θά δοθούν στο τέλος πέντε έκλεκτά και χρήσιμα δώρα, τά εξής:

Στην ΠΡΩΤΗ άπάντησι ΕΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ ΧΕΙΡΟΣ ΑΝΔΡΙΚΟΝ.

Στη ΔΕΥΤΕΡΗ άπάντησι ΕΝ ΖΕΥΓΟΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ ΑΝΔΡΙΚΩΝ.

Στην ΤΡΙΤΗ ΜΙΑ ΓΡΑΒΒΑΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΗ.

Στην ΤΕΤΑΡΤΗ ΕΝ ΖΕΥΓΟΣ ΧΕΙΡΟΚΤΙΩΝ.

Και στην ΠΕΜΠΤΗ 25 ΛΑΜΕΣ ΞΥΡΙΣΜΑΤΟΣ.

Υ. Γ. Γράψετε τάς απαντήσεις σας επί της μίας πλευράς του χάρτου.

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΞ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθών τον Ιατρόν της «Οικογενείας», πρέπει να γράφουν στον φάκελλο των έπιστολών τη φράσι: «Διά τον Ιατρόν» και να υπογράφουν με ψευδώνυμο.

Peter-Peter. Έσωτερικώς να λαμβάνετε βάμμα ιωδίου κάθε πρωί με τον καφέ σας, να ρίχνετε δέκα σταγόνες μέσα εις το γάλα και να αλείφετε το πρόσωπό σας με pâte de zinc.—Απογοητευμένον Νέον Υπαίθριον. Να λαμβάνετε κάθε πρωί και κάθε βράδυ ένα χάπι από τα ακόλουθα: Bromure de Camphre, Lupuline, Ergotine aa 0,10 centigrammes, Glycérophosphate de chaux 0,25 pour 1 pilule. Donnez No 20.—Ευρύκων Λαγκωντέο. Προέτι να άκτινογραφήσετε τον θώρακά σας και εν της άκτινογραφίας θά σ'α δώσω οδηγίας.—Μαθητευόμενον Μολάφον. Ως δυναμωτικόν, ή καλύτερα συνταγή είνε Extrait fluide de Kola, de Quinine aa 50 gramm. Να το λαμβάνετε κάθε μεσημέρι και βράδυ, προ του φαγητού, μισό κουταλάκι του καφέ μέσα σε λίγο κρασί.—Όσον αφορά την άλλην λάθησιν σας, άνεν εξέτάσεως δεν δύναμαι ν' άποφάνθω.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Α.

Λατν, κλεινώντας την ιστορία του, έχωσά το κεφάλι του στα χέρια του κι' έμεινε για πολύ ώρα βυθισμένος σε μία στυγνή μελαγχολία.

ΛΟΥΙΣ ΑΦΕΡΣΟΝ



Ναί! Τον μισούσε, αγαπούσε τον Ντόναλντ! Κι' όμως...

ΤΟΥ ALLAN JWINTON

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΟΗΤΕΙΑ

—Νομίζω ότι πρέπει να πηρες μια άποψη, Παλίν! "Όπως σου είπα, φεύγω με το «Χόκο-Μούρα» αύριο το βράδυ. Πές μου, θέλεις να κρατήσω δυο θέσεις; Είπε ο Ντόναλντ Βίκερμαν παρακλητικά. Η άμορφη μίσση Στρίνερ δεν απάντησε άμέσως. Μισοξαπλωμένη στην πολυθρόνα της, κύτταζε τις μακρινές κορυφές των βουνών. Συλλογίζοντας πως κάπου εκεί, στους πρόποδες των Βοραχών "Ορέων", βρισκόταν ο άνδρας της.

—Διστάζεις μήπως, Παλίν; Ή εξακολούθησε ο Ντόναλντ. Δεν θα ρεθίρθηκε αυτή την άχαρη ζωή που περνάς εδώ; Δεν βλέπεις ότι ο άνδρας σου δεν νοιάζεται για σένα; Λέει τρεις μήνες πάλι... "Ενώ έ- γώ... Μόνη σου δεν είπα πως από τότε που έρχομαι και σε συντρο- φεύω είσαι πιο εύτυχης;

—Ναί, Ντόναλντ, είπε η νεαρή γυναίκα με τρυφερότητα. Αυτό είναι αλήθεια. "Αν δεν ήσουν εσύ, θα στενοχωριόμουν τρομερά. Τον τελευταίο αυτό χρόνο, σε σένα χρωστού το ότι δεν ένοιωσα τη μοναξιά μου.

—Αποφάσισε λοιπόν να μ' ακολουθήσεις. Θα ίδης πόσο εύτυχισμέ- νος θα γίνω μαζί σου. Εξάσσε τα τα περασμένα! Όλως τη δική μου ά- γάπη!

Η Παλίν γύρισε και τον κύττα- ξε. Ο Ντόναλντ ήταν ώριμος άν- δρας, ψηλός και μελαγχολικός, με ζωντανά, έξυπνα μάτια. Ήταν από τους ανθρώπους αυτούς που έξοχον νά έπαφελούνται από τις εύνοες της τύχης. Η Παλίν άνασαιόσσε τα τρία τελευταία χρόνια, κατά τα οποία σιγά-σιγά είχε άνοιχτεί ένα

βάραθρο μεταξύ αυτής και του άν- δρός της, από τότε που αυτός είχε αναλάβει την ύλοτόμησι του δάσους του Κίττιγιο. Στο διάστημα των τριών χρόνων της άπουσίας του ή- ταν ζήτημα αν ο Τζόννυ είχε πάει στο σπίτι του περισσότερο από δέκα ή δώδεκα φορές, γά να περάσει έ- να εξοστειτεράωρο με τη γυναίκα του. Πιθανόν ο Ντόναλντ να είχε δίκιο όταν έλεγε πως ο Τζόννυ δεν χρειαζόταν τη γυναίκα του, αφού τόσο άδιαφορούσε γι' αυτήν. Η ζωή της, τα νεύρα της, πήγαιναν χαμένα για έναν άνδρα που δεν την αγαπούσε πια...

"Ενα ζωηρό χρώμα έδαψε τα μάγουλά της και το γλυκό πρόσω- πό της πήρε μια σκληρή έκφραση.

—Έχεις δίκιο, Ντόναλντ, είπε. Βαρέθηκα πια αυτή τη ζωή! "Ε- σύ ύπηρεζες το πάλ γά μένα τον τελευταίο χρόνο. Και σ'εγώ μου αν ήσουν, δεν θα μπορούσες να φερ- θής καλύτερα μαζί μου. Είμαι υπο- χρεωμένη σε σένα...

Η Παλίν σηκώθηκε αποφασιστι- κά, πήγε και κάθισε μπροστά στο μικρό γραφείο της και με σταθερό χέρι έγραψε στον άνδρα της τ' α- κολουθα :

"Όταν παντρευτήκαμε, συμφώνη- σαμε πως θα υπήρχε άπόλυτος ελικρι- νισμός μεταξύ μας. Πιστεύω ότι ού τον κρέ- ητες τον όρκο σου. Για να κρατήσω κι' εγώ το δικό μου, σου γράφω αυτό το γράμμα. Προσπάθησα να πείσω, Τζόννυ, πιστεύω με!... Θυμάσαι ότι σε παρακάλεσα πέρα να μ' πάρης μαζί σου στον καταυλισμό ή να βάλεις έναν άντικαταστάτη σου στη διεύθυνση της επιχείρησής σου και να φέρεις με μείνεις κοντά μου; Μα εσύ δεν θέλη- σες. Κι' όταν κάθε τρεις-τέσσερες μή- νες έρχόσουν βιαστικός για λίγες ώρες

κοντά μου, ο νοός σου βρισκόταν μα- κρύτερα από μένα. Σ' άπασχολούσε μονά- χα ή φιλοδοξία σου. "Εκανες το κέρι σου! Μα εγώ καθόμουν και σε περι- μένα δολομόναχη εδώ, ως την ημέρα που ήρθε ο Ντόναλντ. "Εκείνος προσπα- θησε ν' άναπληρώσει το κενόν της άπου- σίας σου, χωρίς ποτέ να ζητήσει κανέ- να αντάλλαγμα από μένα. Πάνε δυο μήνες τώρα που ζήτησε από μένα να γίνω γυναίκα του και τώρα επιμένει να φύγω μαζί του για την "Ιαπωνία! Αδ- τό θα γίνη, λοιπόν, Τζόννυ! Δεν άντέ- χω πια! Την ημέρα που θα λάθης το γράμμα μου, θα φύγω... Λυπούμαι, Τζόννυ, μα εσύ δεν μ' αγαπάς, ενώ ο Ντόναλντ με θέλει...

Με άγνους κινήσεις, ή Παλίν έ- κλεισε και σφράγισε το γράμμα. Το τράβηκε περνούσε δυο φορές την έ- δδομάδα από τον καταυλισμό, κι' αν ο Τζόννυ επέστρεφε με το πρώτο τρένο, πάλι δεν θα τους πρόφτανε, γιατί από την προηγούμενη το βρά-δυ θα ταξίδευαν...

"Όλο εκείνο το απόγευμα και την επομένη το πρωί, ή Παλίν άσχο- λήθηκε στην τακτοποίηση του σπιτιού κι' ετοίμασε τις βαλίτσες της. Το μεσημέρι ο Ντόναλντ πήγε και γευ- μάτισε μαζί της. Της είπε πως το βράδυ, άμέσως μετά το δείπνο, θα πήγαινε να την πάρη. "Ως εκείνη την ώρα άς προσπαθούσε να μ' σκε- πτείται, να φανή γενναία.

—Καταλαβαίνω τον πόνο σου, ά- γαπημένη μου, πρόσθεσε ο Ντό- ναλντ με τρυφερότητα. Είνε σκλη- ρός ο άποχωρισμός, όσα παρόντα κι' αν έχεις με τον άνδρα σου... Σκέψου όμως τη νέα ζωή που σε περιμένει, μια εύτυχισμένη ζωή, γε- μάτη χαρά κι' άγάπη... Θα ήθελα να μ' ής άφρη μόνη σου τις τελευ-

ταίες αυτές ώρες, αλλά έχω πολ- λές δουλειές ακόμα να τακτοποιή- σω... Μη πικραίνεσαι, γλυκειά μου. "Εχε έμπιστοσύνη σε μένα...

—Ναί, Ντόναλντ, ναί! Ψιθύρισε η νεαρή γυναίκα. "Υπέφερα τόσο ά- πό τη μοναξιά μου... Ποθώ την ά- γάπη... δεν άντέχω πια!...

Μόλις έφυγε ο Ντόναλντ, ή Πα- λίν κατέθηκε στον κήπο. Παρ' όλη την άγανάκτηση της εναντίον του άνδρός της, ένοιωσε την καρδιά της να σφιγγεται με τη σκέψη πως θ' άποχωριζόταν παντοτινά από το όμορφο σπίτι της, από τον κή-πο, που ήταν δικό της, από τον κή-πο, από τον κήπο αυτό, που κάθε δένδρο του και κάθε λουλούδι του ήταν κι' από μ' άνάμνηση. Γλυκείς άναμνήσεις της περασμένης εύτυ- χίας της, των πέντε πρώτων χρόνων του γάμου της, όταν ο Τζόννυ δεν σκεπτόταν παρά την άγάπη του και την εύτυχία τους. Και μ' ά μέρα, ο Τζόννυ της είχε πη πως το παρον- να σιζόταν μια μοναδική εύκαιρία για να γίνη πλούσιος... "Αν πετύχανε! Χρεαζόταν μεγάλη έπιχειρήσις και ν' άποφάσισσιν να συναγωνισθί την έυλειμπορική εταιρεία «Λάρριγκαν» και ν' αγοράσι γά λογαριασμό του το δικαίωμα της ύλοτομήσεως του δάσους του Κίττιγιο. Και γά να τον επύχη αυτό, ο Τζόννυ δεν δι- ριούσιν του... Τρία χρόνια είχαν πε- ραίσει από την ημέρα που ο Τζόννυ πήγε κι' έγκαταστάθηκε πέρα στην κοιλάδα, κάτω εκεί, κάτω από τα Βοραχά "Ορη.

Μελαγχολική ή Παλίν, προχα-

ρούσε άνάμεσα στα άνθοςτολισμένα παρτέρια, όταν το τρελλό κορνάρι- σμα ενός αυτοκινήτου την έκανε να κυττάξη μ' άπορία προς το δρόμο. Σέ λίγο το αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην καγκελλένια πόρτα του κήπου κι' ένα λεπτό κατόπιν ο Τζόννυ έσφιγγε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του.

—Τζόννυ! τραύισε ή νεαρή γυ- ναίκα, καθώς άποτραβόταν από τ' άγκάλιασμά του. Πώς βρέθηκες έ- δω; Σήμερα δεν ύπάρχει τρένο... Πώς, λοιπόν;

—Μ' έφερε με το αεροπλάνο ο Σλίμ Γκάρνερ, ο έπιθεωρητής της «Λάρριγκαν». "Ηθελα να σε ιδώ, ά- γαπημένη μου! Πρόσθεσε ο νέος με εύθυμο τόνο.

—Μά... δεν έλαβες λοιπόν το γράμμα μου;

—Γράμμα; Τι να το κάνω το μικρό μας παράδεισο! Κι' εσύ, ά- γαπημένη μου, είσαι πιο όμορφη παρά ποτέ!... Σκέψου, έχω έφτά έ- δομάδες να σε ιδώ! Κι' ως αύ- ριο, που θα με ξαναπαρά ο Σλίμ, θα είσαι άποκλειστικά δική μου, λα- τρευτή μου Παλίν!

—Πάλι τα ίδια, σκέφτηκε ή Πα- λίν με λύσσα. "Ως αύριο, κι' έπει- τα πάλι ή άπόρρητη μοναξιά για άλλους τρεις μήνες. Ναί, μά ήταν ή τελευταία φορά!...

—Τζόννυ... άκουσε, πρέπει να σου μιλήσω... Στο γράμμα μου...

—Άκουσε, γλυκειά μου Παλίν, λίγο μ' ενδιαφέρει για το γράμμα σου. Βρίσκομαι κοντά σου, αυτό ε- νε το πάλ! "Ελα! Τρέξε να πά- ρης τα κοστούμια μας του μπάνιου. Θα πάμε στο Σίγκονς, να κολυμπή- σουμε, να δροσισθούμε, κάνει ζέστη εδώ! Κατάπν θα πάρουμε εκεί το τασί μας, όπως άλλοτε, θυμάσαι; Και θα έπιστρέψουμε το βράδυ, την ώρα του φαγητού...

Χωρίς να περιμένη άπάντησι, ο Τζόννυ παρέσυρε τη γυναίκα του ως το σπίτι.

—Τρέξε, μικρούλα μου, να έτοι- μαστής, κι' εγώ στο μεταξύ θα αώ στη μαγειρίσα να έτοιμάσω το κα- λάθι με τα απαραίτητα γά το τασί μας.

Θέλοντας και μη ή Παλίν, άνα- γκασμένη να ύπακούσιν. "Απόστο κα- θήσαν στη βεράντα για να πούν ταράσους μια στιγμή να τηλεφωνή- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν πως ο άνδρας της έχει έρθει έντε- λώς άπόφαστα. Πως δεν είχε κατορ- γή το γράμμα της κι' ούτε είχε κατορ- γήσει ως εκείνη τη στιγμή να του μιλήσιν.

—Μή στενοχωρησώ, άληπτησε ο Ντόναλντ, όταν είδω το βράδυ, θα του μιλήσω εγώ!

«Στο κάτω-κάτω, σκέφτηκε ή Παλίν, αφού δεν θέλει να μ' ά- κούσιν, άς του μιλήσιν ο Ντόναλντ. Για την ώρα, άς μη του χαλάσω το ζέφι του, είνε ή τελευταία μέρα που βρίσκομαι κοντά του!...

Ο Τζόννυ κάθισε μπροστά στο δολάν του αυτοκινήτου κι' ή Παλίν δίπλα του. Σ' όλο το διάστημα της διαδρομής δεν μιλήσαν. Ο Τζόν- νυ διεύθυνε με το ένα χέρι του το δικαίωμα της ύλοτομήσεως του δάσους του Κίττιγιο. Και γά να τον επύχη αυτό, ο Τζόννυ δεν δι- ριούσιν του... Τρία χρόνια είχαν πε- ραίσει από την ημέρα που ο Τζόννυ πήγε κι' έγκαταστάθηκε πέρα στην κοιλάδα, κάτω εκεί, κάτω από τα Βοραχά "Ορη.

Μελαγχολική ή Παλίν, προχα-

ρούσε άνάμεσα στα άνθοςτολισμένα παρτέρια, όταν το τρελλό κορνάρι- σμα ενός αυτοκινήτου την έκανε να κυττάξη μ' άπορία προς το δρόμο. Σέ λίγο το αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην καγκελλένια πόρτα του κήπου κι' ένα λεπτό κατόπιν ο Τζόννυ έσφιγγε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του.

—Τζόννυ! τραύισε ή νεαρή γυ- ναίκα, καθώς άποτραβόταν από τ' άγκάλιασμά του. Πώς βρέθηκες έ- δω; Σήμερα δεν ύπάρχει τρένο... Πώς, λοιπόν;

—Μ' έφερε με το αεροπλάνο ο Σλίμ Γκάρνερ, ο έπιθεωρητής της «Λάρριγκαν». "Ηθελα να σε ιδώ, ά- γαπημένη μου! Πρόσθεσε ο νέος με εύθυμο τόνο.

—Μά... δεν έλαβες λοιπόν το γράμμα μου;

—Γράμμα; Τι να το κάνω το μικρό μας παράδεισο! Κι' εσύ, ά- γαπημένη μου, είσαι πιο όμορφη παρά ποτέ!... Σκέψου, έχω έφτά έ- δομάδες να σε ιδώ! Κι' ως αύ- ριο, που θα με ξαναπαρά ο Σλίμ, θα είσαι άποκλειστικά δική μου, λα- τρευτή μου Παλίν!

—Πάλι τα ίδια, σκέφτηκε ή Πα- λίν με λύσσα. "Ως αύριο, κι' έπει- τα πάλι ή άπόρρητη μοναξιά για άλλους τρεις μήνες. Ναί, μά ήταν ή τελευταία φορά!...

—Τζόννυ... άκουσε, πρέπει να σου μιλήσω... Στο γράμμα μου...

—Άκουσε, γλυκειά μου Παλίν, λίγο μ' ενδιαφέρει για το γράμμα σου. Βρίσκομαι κοντά σου, αυτό ε- νε το πάλ! "Ελα! Τρέξε να πά- ρης τα κοστούμια μας του μπάνιου. Θα πάμε στο Σίγκονς, να κολυμπή- σουμε, να δροσισθούμε, κάνει ζέστη εδώ! Κατάπν θα πάρουμε εκεί το τασί μας, όπως άλλοτε, θυμάσαι; Και θα έπιστρέψουμε το βράδυ, την ώρα του φαγητού...

Χωρίς να περιμένη άπάντησι, ο Τζόννυ παρέσυρε τη γυναίκα του ως το σπίτι.

—Τρέξε, μικρούλα μου, να έτοι- μαστής, κι' εγώ στο μεταξύ θα αώ στη μαγειρίσα να έτοιμάσω το κα- λάθι με τα απαραίτητα γά το τασί μας.

Θέλοντας και μη ή Παλίν, άνα- γκασμένη να ύπακούσιν. "Απόστο κα- θήσαν στη βεράντα για να πούν ταράσους μια στιγμή να τηλεφωνή- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν πως ο άνδρας της έχει έρθει έντε- λώς άπόφαστα. Πως δεν είχε κατορ- γή το γράμμα της κι' ούτε είχε κατορ- γήσει ως εκείνη τη στιγμή να του μιλήσιν.

—Μή στενοχωρησώ, άληπτησε ο Ντόναλντ, όταν είδω το βράδυ, θα του μιλήσω εγώ!

«Στο κάτω-κάτω, σκέφτηκε ή Παλίν, αφού δεν θέλει να μ' ά- κούσιν, άς του μιλήσιν ο Ντόναλντ. Για την ώρα, άς μη του χαλάσω το ζέφι του, είνε ή τελευταία μέρα που βρίσκομαι κοντά του!...

Ο Τζόννυ κάθισε μπροστά στο δολάν του αυτοκινήτου κι' ή Παλίν δίπλα του. Σ' όλο το διάστημα της διαδρομής δεν μιλήσαν. Ο Τζόν- νυ διεύθυνε με το ένα χέρι του το δικαίωμα της ύλοτομήσεως του δάσους του Κίττιγιο. Και γά να τον επύχη αυτό, ο Τζόννυ δεν δι- ριούσιν του... Τρία χρόνια είχαν πε- ραίσει από την ημέρα που ο Τζόννυ πήγε κι' έγκαταστάθηκε πέρα στην κοιλάδα, κάτω εκεί, κάτω από τα Βοραχά "Ορη.

Μελαγχολική ή Παλίν, προχα-

ρούσε άνάμεσα στα άνθοςτολισμένα παρτέρια, όταν το τρελλό κορνάρι- σμα ενός αυτοκινήτου την έκανε να κυττάξη μ' άπορία προς το δρόμο. Σέ λίγο το αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην καγκελλένια πόρτα του κήπου κι' ένα λεπτό κατόπιν ο Τζόννυ έσφιγγε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του.

—Τζόννυ! τραύισε ή νεαρή γυ- ναίκα, καθώς άποτραβόταν από τ' άγκάλιασμά του. Πώς βρέθηκες έ- δω; Σήμερα δεν ύπάρχει τρένο... Πώς, λοιπόν;

—Μ' έφερε με το αεροπλάνο ο Σλίμ Γκάρνερ, ο έπιθεωρητής της «Λάρριγκαν». "Ηθελα να σε ιδώ, ά- γαπημένη μου! Πρόσθεσε ο νέος με εύθυμο τόνο.

—Μά... δεν έλαβες λοιπόν το γράμμα μου;

—Γράμμα; Τι να το κάνω το μικρό μας παράδεισο! Κι' εσύ, ά- γαπημένη μου, είσαι πιο όμορφη παρά ποτέ!... Σκέψου, έχω έφτά έ- δομάδες να σε ιδώ! Κι' ως αύ- ριο, που θα με ξαναπαρά ο Σλίμ, θα είσαι άποκλειστικά δική μου, λα- τρευτή μου Παλίν!

—Πάλι τα ίδια, σκέφτηκε ή Πα- λίν με λύσσα. "Ως αύριο, κι' έπει- τα πάλι ή άπόρρητη μοναξιά για άλλους τρεις μήνες. Ναί, μά ήταν ή τελευταία φορά!...

—Τζόννυ... άκουσε, πρέπει να σου μιλήσω... Στο γράμμα μου...

—Άκουσε, γλυκειά μου Παλίν, λίγο μ' ενδιαφέρει για το γράμμα σου. Βρίσκομαι κοντά σου, αυτό ε- νε το πάλ! "Ελα! Τρέξε να πά- ρης τα κοστούμια μας του μπάνιου. Θα πάμε στο Σίγκονς, να κολυμπή- σουμε, να δροσισθούμε, κάνει ζέστη εδώ! Κατάπν θα πάρουμε εκεί το τασί μας, όπως άλλοτε, θυμάσαι; Και θα έπιστρέψουμε το βράδυ, την ώρα του φαγητού...

Χωρίς να περιμένη άπάντησι, ο Τζόννυ παρέσυρε τη γυναίκα του ως το σπίτι.

—Τρέξε, μικρούλα μου, να έτοι- μαστής, κι' εγώ στο μεταξύ θα αώ στη μαγειρίσα να έτοιμάσω το κα- λάθι με τα απαραίτητα γά το τασί μας.

Θέλοντας και μη ή Παλίν, άνα- γκασμένη να ύπακούσιν. "Απόστο κα- θήσαν στη βεράντα για να πούν ταράσους μια στιγμή να τηλεφωνή- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν πως ο άνδρας της έχει έρθει έντε- λώς άπόφαστα. Πως δεν είχε κατορ- γή το γράμμα της κι' ούτε είχε κατορ- γήσει ως εκείνη τη στιγμή να του μιλήσιν.

—Μή στενοχωρησώ, άληπτησε ο Ντόναλντ, όταν είδω το βράδυ, θα του μιλήσω εγώ!

«Στο κάτω-κάτω, σκέφτηκε ή Παλίν, αφού δεν θέλει να μ' ά- κούσιν, άς του μιλήσιν ο Ντόναλντ. Για την ώρα, άς μη του χαλάσω το ζέφι του, είνε ή τελευταία μέρα που βρίσκομαι κοντά του!...

Ο Τζόννυ κάθισε μπροστά στο δολάν του αυτοκινήτου κι' ή Παλίν δίπλα του. Σ' όλο το διάστημα της διαδρομής δεν μιλήσαν. Ο Τζόν- νυ διεύθυνε με το ένα χέρι του το δικαίωμα της ύλοτομήσεως του δάσους του Κίττιγιο. Και γά να τον επύχη αυτό, ο Τζόννυ δεν δι- ριούσιν του... Τρία χρόνια είχαν πε- ραίσει από την ημέρα που ο Τζόννυ πήγε κι' έγκαταστάθηκε πέρα στην κοιλάδα, κάτω εκεί, κάτω από τα Βοραχά "Ορη.

Μελαγχολική ή Παλίν, προχα-

ρούσε άνάμεσα στα άνθοςτολισμένα παρτέρια, όταν το τρελλό κορνάρι- σμα ενός αυτοκινήτου την έκανε να κυττάξη μ' άπορία προς το δρόμο. Σέ λίγο το αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην καγκελλένια πόρτα του κήπου κι' ένα λεπτό κατόπιν ο Τζόννυ έσφιγγε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του.

—Τζόννυ! τραύισε ή νεαρή γυ- ναίκα, καθώς άποτραβόταν από τ' άγκάλιασμά του. Πώς βρέθηκες έ- δω; Σήμερα δεν ύπάρχει τρένο... Πώς, λοιπόν;

—Μ' έφερε με το αεροπλάνο ο Σλίμ Γκάρνερ, ο έπιθεωρητής της «Λάρριγκαν». "Ηθελα να σε ιδώ, ά- γαπημένη μου! Πρόσθεσε ο νέος με εύθυμο τόνο.

—Μά... δεν έλαβες λοιπόν το γράμμα μου;

—Γράμμα; Τι να το κάνω το μικρό μας παράδεισο! Κι' εσύ, ά- γαπημένη μου, είσαι πιο όμορφη παρά ποτέ!... Σκέψου, έχω έφτά έ- δομάδες να σε ιδώ! Κι' ως αύ- ριο, που θα με ξαναπαρά ο Σλίμ, θα είσαι άποκλειστικά δική μου, λα- τρευτή μου Παλίν!

—Πάλι τα ίδια, σκέφτηκε ή Πα- λίν με λύσσα. "Ως αύριο, κι' έπει- τα πάλι ή άπόρρητη μοναξιά για άλλους τρεις μήνες. Ναί, μά ήταν ή τελευταία φορά!...

—Τζόννυ... άκουσε, πρέπει να σου μιλήσω... Στο γράμμα μου...

—Άκουσε, γλυκειά μου Παλίν, λίγο μ' ενδιαφέρει για το γράμμα σου. Βρίσκομαι κοντά σου, αυτό ε- νε το πάλ! "Ελα! Τρέξε να πά- ρης τα κοστούμια μας του μπάνιου. Θα πάμε στο Σίγκονς, να κολυμπή- σουμε, να δροσισθούμε, κάνει ζέστη εδώ! Κατάπν θα πάρουμε εκεί το τασί μας, όπως άλλοτε, θυμάσαι; Και θα έπιστρέψουμε το βράδυ, την ώρα του φαγητού...

Χωρίς να περιμένη άπάντησι, ο Τζόννυ παρέσυρε τη γυναίκα του ως το σπίτι.

—Τρέξε, μικρούλα μου, να έτοι- μαστής, κι' εγώ στο μεταξύ θα αώ στη μαγειρίσα να έτοιμάσω το κα- λάθι με τα απαραίτητα γά το τασί μας.

Θέλοντας και μη ή Παλίν, άνα- γκασμένη να ύπακούσιν. "Απόστο κα- θήσαν στη βεράντα για να πούν ταράσους μια στιγμή να τηλεφωνή- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν πως ο άνδρας της έχει έρθει έντε- λώς άπόφαστα. Πως δεν είχε κατορ- γή το γράμμα της κι' ούτε είχε κατορ- γήσει ως εκείνη τη στιγμή να του μιλήσιν.

—Μή στενοχωρησώ, άληπτησε ο Ντόναλντ, όταν είδω το βράδυ, θα του μιλήσω εγώ!

«Στο κάτω-κάτω, σκέφτηκε ή Παλίν, αφού δεν θέλει να μ' ά- κούσιν, άς του μιλήσιν ο Ντόναλντ. Για την ώρα, άς μη του χαλάσω το ζέφι του, είνε ή τελευταία μέρα που βρίσκομαι κοντά του!...

Ο Τζόννυ κάθισε μπροστά στο δολάν του αυτοκινήτου κι' ή Παλίν δίπλα του. Σ' όλο το διάστημα της διαδρομής δεν μιλήσαν. Ο Τζόν- νυ διεύθυνε με το ένα χέρι του το δικαίωμα της ύλοτομήσεως του δάσους του Κίττιγιο. Και γά να τον επύχη αυτό, ο Τζόννυ δεν δι- ριούσιν του... Τρία χρόνια είχαν πε- ραίσει από την ημέρα που ο Τζόννυ πήγε κι' έγκαταστάθηκε πέρα στην κοιλάδα, κάτω εκεί, κάτω από τα Βοραχά "Ορη.

Μελαγχολική ή Παλίν, προχα-

ρούσε άνάμεσα στα άνθοςτολισμένα παρτέρια, όταν το τρελλό κορνάρι- σμα ενός αυτοκινήτου την έκανε να κυττάξη μ' άπορία προς το δρόμο. Σέ λίγο το αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην καγκελλένια πόρτα του κήπου κι' ένα λεπτό κατόπιν ο Τζόννυ έσφιγγε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του.

—Τζόννυ! τραύισε ή νεαρή γυ- ναίκα, καθώς άποτραβόταν από τ' άγκάλιασμά του. Πώς βρέθηκες έ- δω; Σήμερα δεν ύπάρχει τρένο... Πώς, λοιπόν;

—Μ' έφερε με το αεροπλάνο ο Σλίμ Γκάρνερ, ο έπιθεωρητής της «Λάρριγκαν». "Ηθελα να σε ιδώ, ά- γαπημένη μου! Πρόσθεσε ο νέος με εύθυμο τόνο.

—Μά... δεν έλαβες λοιπόν το γράμμα μου;

—Γράμμα; Τι να το κάνω το μικρό μας παράδεισο! Κι' εσύ, ά- γαπημένη μου, είσαι πιο όμορφη παρά ποτέ!... Σκέψου, έχω έφτά έ- δομάδες να σε ιδώ! Κι' ως αύ- ριο, που θα με ξαναπαρά ο Σλίμ, θα είσαι άποκλειστικά δική μου, λα- τρευτή μου Παλίν!

—Πάλι τα ίδια, σκέφτηκε ή Πα- λίν με λύσσα. "Ως αύριο, κι' έπει- τα πάλι ή άπόρρητη μοναξιά για άλλους τρεις μήνες. Ναί, μά ήταν ή τελευταία φορά!...

—Τζόννυ... άκουσε, πρέπει να σου μιλήσω... Στο γράμμα μου...

—Άκουσε, γλυκειά μου Παλίν, λίγο μ' ενδιαφέρει για το γράμμα σου. Βρίσκομαι κοντά σου, αυτό ε- νε το πάλ! "Ελα! Τρέξε να πά- ρης τα κοστούμια μας του μπάνιου. Θα πάμε στο Σίγκονς, να κολυμπή- σουμε, να δροσισθούμε, κάνει ζέστη εδώ! Κατάπν θα πάρουμε εκεί το τασί μας, όπως άλλοτε, θυμάσαι; Και θα έπιστρέψουμε το βράδυ, την ώρα του φαγητού...

Χωρίς να περιμένη άπάντησι, ο Τζόννυ παρέσυρε τη γυναίκα του ως το σπίτι.

—Τρέξε, μικρούλα μου, να έτοι- μαστής, κι' εγώ στο μεταξύ θα αώ στη μαγειρίσα να έτοιμάσω το κα- λάθι με τα απαραίτητα γά το τασί μας.

Θέλοντας και μη ή Παλίν, άνα- γκασμένη να ύπακούσιν. "Απόστο κα- θήσαν στη βεράντα για να πούν ταράσους μια στιγμή να τηλεφωνή- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν στον Ντόναλντ, και να του πη- σιν πως ο άνδρας της έχει έρθει έντε- λώς άπόφαστα. Πως δεν είχε κατορ- γή το γράμμα της κι' ούτε είχε κατορ- γήσει ως εκείνη τη στιγμή να του μιλήσιν.

—Μή στενοχωρησώ, άληπτησε ο Ντόναλντ, όταν είδω το βράδυ, θα του μιλήσω εγώ!

«Στο κάτω-κάτω, σκέφτηκε ή Παλίν, αφού δεν θέλει να μ' ά- κούσιν, άς του μιλήσιν ο Ντόναλντ. Για την ώρα, άς μη του χαλάσω το ζέφι του, είνε ή τελευταία μέρα που βρίσκομαι κοντά του!...

Ο Τζόννυ κάθισε μπροστά στο δολάν του αυτοκινήτου κι' ή Παλίν δίπλα του. Σ' όλο το διάστημα της διαδρομής δεν μιλήσαν. Ο Τζόν- νυ διεύθυνε με το ένα χέρι του το δικαίωμα της ύλοτομήσεως του δάσους του Κίττιγιο. Και γά να τον επύχη αυτό, ο Τζόννυ δεν δι- ριούσιν του... Τρία χρόνια είχαν πε- ραίσει από την ημέρα που ο Τζόννυ πήγε κι' έγκαταστάθηκε πέρα στην κοιλάδα, κάτω εκεί, κάτω από τα Βοραχά "Ορη.

Μελαγχολική ή Παλίν, προχα-

ρούσε άνάμεσα στα άνθοςτολισμένα παρτέρια, όταν το τρελλό κορνάρι- σμα ενός αυτοκινήτου την έκανε να κυττάξη μ' άπορία προς το δρόμο. Σέ λίγο το αυτοκίνητο στάθηκε μπροστά στην καγκελλένια πόρτα του κήπου κι' ένα λεπτό κατόπιν ο Τζόννυ έσφιγγε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του.

—Τζόννυ! τραύισε ή νεαρή γυ- ναίκα, καθώς άποτραβόταν από τ' άγκάλιασμά του. Πώς βρέθηκες έ- δω; Σήμερα δεν ύπάρχει τρένο... Πώς, λοιπόν;

—Μ' έφερε με το αεροπλάνο ο Σλίμ Γκάρνερ, ο έπιθεωρητής της «Λάρριγκαν». "Ηθελα να σε ιδώ, ά- γαπημένη μου! Πρόσθεσε ο νέος με εύθυμο τόνο.

—Μά... δεν έλαβες λοιπόν το γράμμα μου;

—Γράμμα; Τι να το κάνω το μικρό μας παράδεισο! Κι' εσύ, ά- γαπημένη μου, είσαι πιο όμορφη παρά ποτέ!... Σκέψου, έχω έφτά έ- δομάδες να σε ιδώ! Κι' ως αύ- ριο, που θα με ξαναπαρά ο Σ

ΟΡΘΙΟΣ, στη μέση του σαλονιού του, ο συγγραφέας και ηθοποιός Σομπιράκ, περιήρμος για την καταπληκτική μιμητική του, τελείωσε την απαγγελία του «Θανάτου των Έραστών», με τη φωνή, τις κινήσεις, σχεδόν και με το πρόσωπο του μεγάλου ηθοποιού Μαρσιάλ.

—Πώς τὰ πήγα; ρώτησε παίροντας τη δική του φωνή κι έκφραση.

—Ο Μάξ Λιβρό όμως κ' η Νίνα Μιρέξ είχαν άρχεισει κόλας, να χειροκροτούν ένθουσιασμένοι, ξετρελλιαμένοι απ' την τόσο επιτυχία, αλλά και συγκρατημένοι απ' τον πόνο που ήξεραν πως φέρθηκε στην καρδιά του καλλιτέχνη.

Γι' αυτούς μονάχα είχε απαγγείλει εκείνη τη μέρα την καινούργια του σύνθεση, για να βεβαιωθεί εάν πήγαινε καλώς, αφού η απαγγελία μιας καινούργιας επιθεωρήσεως τον ανάγκαζαν ν' απομνημύθουν ξακουστό πρωταγωνιστή Μαρσιάλ.

—Ο Λιβρό κ' η Νίνα Μιρέξ σηκώθηκαν όρθιοι με την ίδια αυτοματική κίνηση.

—Θαμιάσαι, Άντρεά! φώναξε ο Λιβρό.

—Καί, προ πάντων, είσαι και πολύ λεπτός άνθρωπος, Άντρεά! πρόσθεσε η Νίνα. Ναί, πολύ εύγενος και πολύ καλός. Θα μπορούσες περίφημα να εκμεταλλευθείς την ευκαρία και να παρουσιάσεις μια παρoδία, να τον γελοιοποιήσεις τον Ρεζάν, ενώ σύ, απεναντίας, τον παρουσιάζεις απαράλλοστο, όπως είνε. Αυτό είνε όρθιο και γενναίο από μέρους σου...

—Σ' ευχαριστώ, μνημόνευσε ο Σομπιράκ. Μου κάνει πολύ καλό αυτό που είπες, Νίνα! Με ζωογονεί, μου δίνει θάρρος!... «Ω! βέβαια, σκέφτηκε για μια στιγμή να παρουσιάσω μια γελοιογραφία αυτού του ανθρώπου! Θα μου ήταν εύκολο, γιατί από τότε που μου πήρε την Σαρλόττα, από τότε που συνάντησα τη ζωή μου, τον μισώ μ' όλη μου την καρδιά!...

—«Ω! είπε η Νίνα. Τον αγαπάς λοιπόν τόσο πολύ η Σαρλόττα τον Μαρσιάλ;

—Ναί! Τον λατρεύει. Ζοήνε τώρα έναν όλοκληρο χρόνο μαζί και... Τό κουδούνισμα του τηλεφώνου διέκοψε τη θλιβερή συνομιλία. «Ο Σομπιράκ πλησίασε στο γραφείο του και πήρε το ακουστικό...

Και ξαφνικά ο Λιβρό κ' η Νίνα τον είδαν να κάνει, με τό ελεύθερο χέρι του, μια άπαιστη κίνηση. Κι τσίτισε. Τά μάτια του άνοιξαν διάπλατα και προσηλάνθηκαν σαν τρομαγμένα στο κενό. Κατάλασε πως αμωδία το σάλλιο του. Και παίρνοντας την ξένη φωνή που είχε πριν από λίγο απομνημύθι:

—Μονώ 18—23. είπατε; ρώτησε. Μά βέβαια εδώ είνε... Έγώ είμαι, βέβαια ο ίδιος...

Οι δυο φίλοι τον τον ζήτησαν κατάληκτα, συγκρατημένοι... «Μονώ 18—23», δεν ήσανε οι δυο τους ο άουθιός κι' αυτά ν' απαντήσει «Λάθος», έλεγε ψήματα, παίρνοντας τη φωνή του Μαρσιάλ!...

—Άκουσε λίγες στιγμές κι' έπειτα απάντησε:

—Μην ανησυχείς διόλου, άσπλη μου! Είμαι πολύ καλύτερα... «Πού χάσε... Άλλω... μίλησε μου λιγάκι, θέλεις!... Έγώ τόσο ανάγκη ν' άκουσω τη φωνή σου... Γιατί... Μά... γιατί... γιατί... σ' άγα

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ



...κι' είμαι μόνος. Τόσο μόνος... Κατόμιμος... Μίλησε μου, μωρό μου Σαρλόττα...

—Επ' άρκετη ώρα άκουσαν ο Λιβρό κ' η Νίνα τον άκαθόριστο ήχο της φωνής της Σαρλόττας, στο άκουστικό...

—Σ' ευχαριστώ, είπε επί τέλους, ο Σομπιράκ, πάντα με τη φωνή του Μαρσιάλ Ρεζάν. Σ' ευχαριστώ, γλυκειά μου άγάπη. Καί γω σ' άγατώ... «Ω! Άν' μπορούσες να καταλάβεις πόσο σ' άγατώ!... Άντίο! Άντίο! Άντίο!...

—Έβαλε το άκουστικό στη θέση του κι' έπειτα σκέτασε με τά χέρια του τά μάτια του, σιωπητός.

—Είμαι ένας άνδρας! φώναξε. Ένας άνδρας! Δεν μπορέσα να καταλάβω τη λαχτάρα μου να ξανακούσω τη φωνή της!... Νόμιζε πως μιλούσε με την... Όλο βρίσκεται κάποιος, στο Παρίσι. Κείνος είνε απάτη του, στο σπίτι τους... καταλαβαίνετε;... Τον άφησε πριν από μια ώρα σε πολύ άσχημη κατάσταση, είνε άρρωστος, βαριά άρρωστος... Άνισυχη, θέλησε πάλι να ρωτήσει, να μίλησει, είνε, άγωνία, θέλει να μίλησει... Καί γω, για να την άκούσω... για να ξανακούσω τη φωνή της... Άχ! να πόσο ύπερφα οίπες τις λίγες στιγμές! Πόσο ύπερφα!... Είμαι τόσο δυστυχισμένος, Νίνα, τόσο δυστυχισμένος! Και τόσο άναστος!... Τόσο άναστος!...

—Καθύνε μου φίλε!...

—Σαρλόττα, είπε ο Σομπιράκ, έλπίζω να μη σου κάνει και τόσο κακό που κι' ξαναβλέπεις... Πού όλο μου τον πόθο, δηλαδή τη λαχτάρα, να τρέξω μια ώρα άρχίτερα, κοντά σου, άφησα να περάσουν ξένη μήνες, ξένη όλόκληρη μήνες από τότε που πέθανε... έξάνος που άγαπούσες.

—Είμαι εύχαριστημένη που σε ξαναβλέπω, Άντρεά. Σου έχω πάντα την ίδια φίλια...

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

—Αυτό... είνε πολύ! Είνε!

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

...αρκέτο, Σαρλόττα, για να μου επιτρέψης να... ξαναμπω στη ζωή σου...

—Όχι, τον διέκοψε εκείνη σοβαρά. Συγχώρησε με για την τόση μου ελλειψεία. Ο Μαρσιάλ, όμως και εγώ, είμαστε έννομενοι, μαζί, για πάντα.

—Καταλαβαίνω πολύ καλά... Είνε σωστό να σβέσεις τη μνήμη του. Άλλωμονο όμως! Οι πεθαμένοι...

—Εκείνη τον σταμάτησε απότομα:

—Μη αού μιλάς ούτε για άναμνήσεις, ούτε για πεθαμένους, Άντρεά. Θα μιλούσες, άσχημα, πολύ άσχημα, εσύ κι' αυτά τα πράγματα γιατί δεν ξέρεις... Ο νεκροί ζουν! Μπορείς εσύ να το καταλάβεις να το άσπληνής αυτό, αυτή τη γοητεία... Και όμως, ε γω, δεν άφαιβάλλω διόλου! Άκούς; Διόλου!...

—Δεν σε καταλαβαίνω...

—Θα με καταλάβεις κάπως, γιατί θα σου έμπεισινθώ, κάτι σε σένα μονάχα, γιατί πρέπει, είνε ανάγκη να καταλάβεις, για να μη με μισήσεις... Άκουσε με λοιπόν, Άντρεά: ο Μαρσιάλ ξεφύγησε, σχεδόν ξαφνικά, μέσα στα χέρια του καισαριέτη του, στις 16 'Οκτωβρίου, στις τρεις το απόγευμα. Λοιπόν, με παρακολούθησε;... Λοιπόν, την ίδια μέρα, σ' έ τρισημισύ!... άκούς; στίς τρεις ήμισύ!... μου μίλησε, με το τηλέφωνο από μωσαζόν, από κάποιον που είνε προμερό και να το συλλογιστεί κανείς: Μου μίλησε, άπάντησε στην πρόκλησή μου. Δεν μπορού ν' άφαιβάλλω κι' αυτό, όπως δεν μπορού και να το καταλάβω.

Κ' η φωνή του ήταν τόσο θλιμμένη, τόσο άπαλη!... Μου έήτησε να του μιλήσω άκόμη... «Ηθελε ν' άκούη τη φωνή μου... γιά πρώτη φορά μου τό έήτησε αυτό που δεν ήσανε τόσο πολύ τυχερό, όσο ζούσε... είχε κίνη τη στιγμή στη φωνή του κάτι τόνους, που λες και με χάιδευαν... Κι' όταν μου είπε «άντίο», τρεις φορές — τρεις φορές, τη μια κατόπι της άλλης — η φωνή του είχε μια έκφραση άπελπισίας!...

—Μά...έκανε να πη ο Σομπιράκ καταταραγμένος.

—Ξέρω λοιπόν, ε γω, πως ο Μαρσιάλ δεν είνε πεθαμένος, έξ ακολουθήσε με το πιο εύτυχημένο χαμόγελο η Σαρλόττα. Ξέρω πως ο θάνατος δεν είνε στην πραγματικότητα παρά μια άλλη ζωή, που θα μας ενώσει!... Νά γιατί κλάω. Περιμένο τη σειρά μου να φύγω... να πάω κοντά του, να τον άνατάσω!... Είμαι ευτυχισμένη, Άντρεά. Η ευτυχία μου έχει κάτι τό ορφάνο, ούτε μπορώ να σου την περιγράψω, κι' ούτε θα μπορούσες να με καταλάβεις...

—Είσ' ευτυχισμένη; Εύτυχημένη!... μνημόνευσε ο Σομπιράκ. Ξέρω. Αισθάνεσαι όμως πως όλα μας χωρίζουν όμως πως όλα μας μένουν, όλα, όπως πριν άπ' την 16 'Οκτωβρίου... Γι' αυτό, πρέπει να με συγχωρήσεις. Όλα μας χωρίζουν και για πάντα!...

—Δεν έχω εγώ τη δύναμη, να καταστρέψω την ευτυχία της, συλλογίζτανε ο Άντρεάς καθώς γινόσε σπύ του σιωπητός. Και όμως, αυτή η γυναίκα με έκανε έρωτα. Για πάντα, για πάντα...

—Δεν έχω εγώ τη δύναμη, να καταστρέψω την ευτυχία της, συλλογίζτανε ο Άντρεάς καθώς γινόσε σπύ του σιωπητός. Και όμως, αυτή η γυναίκα με έκανε έρωτα. Για πάντα, για πάντα...

—Δεν έχω εγώ τη δύναμη, να καταστρέψω την ευτυχία της, συλλογίζτανε ο Άντρεάς καθώς γινόσε σπύ του σιωπητός. Και όμως, αυτή η γυναίκα με έκανε έρωτα. Για πάντα, για πάντα...

—Δεν έχω εγώ τη δύναμη, να καταστρέψω την ευτυχία της, συλλογίζτανε ο Άντρεάς καθώς γινόσε σπύ του σιωπητός. Και όμως, αυτή η γυναίκα με έκανε έρωτα. Για πάντα, για πάντα...

—Δεν έχω εγώ τη δύναμη, να καταστρέψω την ευτυχία της, συλλογίζτανε ο Άντρεάς καθώς γινόσε σπύ του σιωπητός. Και όμως, αυτή η γυναίκα με έκανε έρωτα. Για πάντα, για πάντα...

—Δεν έχω εγώ τη δύναμη, να καταστρέψω την ευτυχία της, συλλογίζτανε ο Άντρεάς καθώς γινόσε σπύ του σιωπητός. Και όμως, αυτή η γυναίκα με έκανε έρωτα. Για πάντα, για πάντα...

—Δεν έχω εγώ τη δύναμη, να καταστρέψω την ευτυχία της, συλλογίζτανε ο Άντρεάς καθώς γινόσε σπύ του σιωπητός. Και όμως, αυτή η γυναίκα με έκανε έρωτα. Για πάντα, για πάντα...

—Δεν έχω εγώ τη δύναμη, να καταστρέψω την ευτυχία της, συλλογίζτανε ο Άντρεάς καθώς γινόσε σπύ του σιωπητός. Και όμως, αυτή η γυναίκα με έκανε έρωτα. Για πάντα, για πάντα...

ΑΠΟ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ "ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΩΝ ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΩΝ"

ΟΙ ΤΖΑΜΠΑΤΖΗΔΕΣ ΤΟΥ ΦΑΓΗΤΟΥ

Η πιο παράξενη Άκαδημία του κόσμου. Οι σαράντα καλοφάδες της. Τα εύδυμα γεύματα της Άκαδημίας Τα «κόλπα» των «τζαμπατζήδων των έστιατορίων». Ο μπαμπάς κάνει το τραπέζι στο παιδί του... Το «κόλπο» του στοιχημάτσε. Το περίφημο τέχνασμα ενός «άσσου» των τζαμπατζήδων, κλπ. κλπ.



ΙΑ από τις περιφρομένες «Άκαδημίες» του κόσμου είνε η έπισημη κι' άριστο «Άκαδημία των Γαστρονόμων».

Στην πρώτη τώρα κατηγορία άνήκει το περίφημο «κόλπο» του παιδιού. Ένα τέτοιο περιστατικό το παρακολούθησε τυχαία ο ίδιος ο Κυρνοσού.

Ένας κύριος με ύφος καλού μπαμπά και φίλησυχου πολίτου, κρατώντας ένα παιδάκι από το χέρι, έγκλιθισται άναπαυτικά σ' ένα έστιατόριο και παραγγέλνει ένα εκλεκτό και πλούσιο γεύμα, το οποίο, με τά καλύτερα κοσμά, ο άγνωστος και το παιδάκι τρώνε με μεγάλη όρεξη κι' ύστερα, πάνω στο ύπαιθερό τους.

Όσο τώρα για το καταστατικό της, μπορεί να πη κανείς ότι είνε μια πιστή αντίγραφη του καταστατικού της Γαλλικής Άκαδημίας, με τις απαραίτητες φυσικά αλλαγές. Για να γίνη κανείς μέλος πρέπει να έχη «καλή ύποληψη, καλή ήθη, πνεύμα και γερό στομάχι».

Κάθε μέλος — και τά μέλη της Άκαδημίας είνε μόνο σαράντα — έχει την έδρα του, ή όπια φέρουν τον άριθμό του. Τά ιδιωματικά μέλη δεν πληρώνουν το φαγητό τους και μάλιστα έχουν το προνόμιο να τρώνε τις πιο εκλεκτές μερίδες, γιατί, όπως καταλαβαίνετε, ή συνεδρίαση της Άκαδημίας των Γαστρονόμων γίνονται κατά τη διάρκεια του μηνιαίου πολυτελεστάτου και τόσο πλούσιου γεύματος, στο οποίο βρίσκει κανείς, κάθε είδους εκλεκτή λιχουδιά και κάθε είδους παληή κορσί της Γαλλίας.

Σ' αυτά τά ιστορικά μπορεί να πη κανείς γεύματα, παίρνει το καπέλλο του και λέει στο γκαρσόν:

—Τρέχω, μια στιγμή, στο σπίτι μου. Ξέχασα το πορτοφόλι μου. Θα γυρίσω άμέσως. Σας έμπιστευομαι το παιδί μου. Να το προσέχετε και, φυσικά, θα σας δώσω ένα καλό πορτοφόλι...

Κι' ο καλός μπαμπάς βγαίνει γρήγορα από το έστιατόριο, αφού πρώτα φιλήσει το παιδάκι. Τη συνέχεια τώρα μπορείτε να τη μαντέψετε...

—Υστερ' από μια όλοκληρη ώρα από το γκαρσόν χάνει πια την άπομνη του και ρωτάει το παιδάκι:

—Μα που πήγε λοιπόν ο μπαμπάς σου;

—Δεν ξέρω...

—Πώς! Δεν ξέρεις που είνε το σπίτι σας;

—Πού σπίτι μας; Αιτός ο κύριος δεν είνε ο μπαμπάς μου!

Το παιδάκι είχε συναντήσει στο δρόμο τον άγνωστο, ο οποίος του είχε πει:



φρούτο, ο κύριος σηκώνεται, παίρνει το καπέλλο του και λέει στο γκαρσόν:

—Τρέχω, μια στιγμή, στο σπίτι μου. Ξέχασα το πορτοφόλι μου. Θα γυρίσω άμέσως. Σας έμπιστευομαι το παιδί μου. Να το προσέχετε και, φυσικά, θα σας δώσω ένα καλό πορτοφόλι...

Κι' ο καλός μπαμπάς βγαίνει γρήγορα από το έστιατόριο, αφού πρώτα φιλήσει το παιδάκι. Τη συνέχεια τώρα μπορείτε να τη μαντέψετε...

—Υστερ' από μια όλοκληρη ώρα από το γκαρσόν χάνει πια την άπομνη του και ρωτάει το παιδάκι:

—Μα που πήγε λοιπόν ο μπαμπάς σου;

—Δεν ξέρω...

—Πώς! Δεν ξέρεις που είνε το σπίτι σας;

—Πού σπίτι μας; Αιτός ο κύριος δεν είνε ο μπαμπάς μου!

Το παιδάκι είχε συναντήσει στο δρόμο τον άγνωστο, ο οποίος του είχε πει:

φρούτο, ο κύριος σηκώνεται, παίρνει το καπέλλο του και λέει στο γκαρσόν:

—Τρέχω, μια στιγμή, στο σπίτι μου. Ξέχασα το πορτοφόλι μου. Θα γυρίσω άμέσως. Σας έμπιστευομαι το παιδί μου. Να το προσέχετε και, φυσικά, θα σας δώσω ένα καλό πορτοφόλι...

Κι' ο καλός μπαμπάς βγαίνει γρήγορα από το έστιατόριο, αφού πρώτα φιλήσει το παιδάκι. Τη συνέχεια τώρα μπορείτε να τη μαντέψετε...

—Υστερ' από μια όλοκληρη ώρα από το γκαρσόν χάνει πια την άπομνη του και ρωτάει το παιδάκι:

—Μα που πήγε λοιπόν ο μπαμπάς σου;

—Δεν ξέρω...

—Πώς! Δεν ξέρεις που είνε το σπίτι σας;

—Πού σπίτι μας; Αιτός ο κύριος δεν είνε ο μπαμπάς μου!

Το παιδάκι είχε συναντήσει στο δρόμο τον άγνωστο, ο οποίος του είχε πει:

—Έλα μαζί μου να σου κάνω το τραπέζι. Πρέπει όμως να με λές μπαμπά. Θέλω να παίξω μια φάρσα σε κάποιο φίλο μου...

Κι' όπως είδατε, ή φάρσα παιχτηκε με μεγάλη έπιτυχία εις βάρος του γκαρσονιού.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό τέχνασμα των «τζαμπατζήδων των έστιατορίων» είνε και το «κόλπο» του στοιχημάτσε.

Ένα γκαρσόν — ο Ζυλ του «Νορμάν» — είδε ένα μεσημέρι να κάθονται σ' ένα τραπέζι, έξω από το έστιατόριο δυο νέοι, ντυμένοι με κομψότητα. Οι πελάτες παράγγειλαν ένα «πονητικό» γεύμα, αρχίζοντας από μια δωδεκάδα στρείδια και καταλήγοντας στα εκλεκτότερα κρέατα. Στο τέλος όμως του γεύματος άρχισαν να μιλούν, σε φιλικό τόνο.

—Μπορεί να είσαι πιο δυνατός από μένα, έλεγε ο ένας, αλλά βάσω στοίχημα, φίλε μου, ότι δεν με ξε-

—Εύτυχως που δεν θα πληρώσω εγώ τον λογαριασμό!

—Μά ούτε κι' εγώ έχω καμιά τέτοια διάθεση! είπε ο άλλος.

Ο Κυρνοσού άρχισε να διασκεδάει.

—Θα άστεινέσαι βέβαια! του απάντησε. Έτυχε σήμερα να μην έχω μαζί μου λεφτά...

—Ούτε κι' εγώ! Έκανε ο άλλος. Μά μη σε νοιάζει...

Έβγαλε λοιπόν από την τσέπη του ένα μικρό πορτοφόλι και κρυφά, το άνοιξε και πήρε από μέσα μια τράχα. Έπειτα την έριξε δίχως να τον δη κανείς μέσα στο λίγο κονιάκ, που είχε άπομνη στο ποτήριό του κι' άξαφνα έβγαλε ένα όφθαλμο άηδίας:

—Φοβή! φώναξε. Φοβή!...

Οι πελάτες του έστιατορίου τά έχασαν και γύρισαν προς το μέρος μας. Ο «εμάρ», άσπασμένος, έτρεξε άμέσως κοντά μας.

—Ντροπή! όρλιαξε ο φίλος του Κυρνοσού. Είνε πρωτοφανές! Άκούς εκεί! Μία τράχα μέσα στο κονιάκ του Ναπολέοντος! Έννοια σας! Θα ήθετε τί ώρα αρελάμα που θα σας πάω!... Μία τράχα!... Τι φοβή!

Ο «εμάρ» έγινε κατακόκκινος και προσπάθησε να καθησυχάση τον καταταραγμένο πελάτη. Στο τέλος δε του είπε:

—Κύριε, αν μας κάνετε τη χάρη να φύγετε, θα σας έμειθα εδωχόμενος! Όσο για το λογαριασμό, ούτε λόγος να γίνεται πια...

—Αυτό δά έλεγε! Έκανε ο «τζαμπατζής» και κερκώθηκε, φέρεσε άγέφυκτα το καπέλλο του και βγήκε με τον επόρχημα των γαστρονόμων από το έστιατόριο.

Ο Κυρνοσού, βέβαια, την άλλη μέρα, πήρε από το ίδιο έστιατόριο και πληρώσε το λογαριασμό, αλλά, όπως δηλόγησε στην «Άκαδημία των Γαστρονόμων», αυτός ο απλός γνώριμος του ήταν ένας από τους «άσπους» των «τζαμπατζήδων του φαγητού!

—Κύριε, αν μας κάνετε τη χάρη να φύγετε, θα σας έμειθα εδωχόμενος! Όσο για το λογαριασμό, ούτε λόγος να γίνεται πια...

—Αυτό δά έλεγε! Έκανε ο «τζαμπατζής» και κερκώθηκε, φέρεσε άγέφυκτα το καπέλλο του και βγήκε με τον επόρχημα των γαστρονόμων από το έστιατόριο.

Ο Κυρνοσού, βέβαια, την άλλη μέρα, πήρε από το ίδιο έστιατόριο και πληρώσε το λογαριασμό, αλλά, όπως δηλόγησε στην «Άκαδημία των Γαστρονόμων», αυτός ο απλός γνώριμος του ήταν ένας από τους «άσπους» των «τζαμπατζήδων του φαγητού!

—Κύριε, αν μας κάνετε τη χάρη να φύγετε, θα σας έμειθα εδωχόμενος! Όσο για το λογαριασμό, ούτε λόγος να γίνεται πια...

—Αυτό δά έλεγε! Έκανε ο «τζαμπατζής» και κερκώθηκε, φέρεσε άγέφυκτα το καπέλλο του και βγήκε με τον επόρχημα των γαστρονόμων από το έστιατόριο.

Ο Κυρνοσού, βέβαια, την άλλη μέρα, πήρε από το ίδιο έστιατόριο και πληρώσε το λογαριασμό, αλλά, όπως δηλόγησε στην «Άκαδημία των Γαστρονόμων», αυτός ο απλός γνώριμος του ήταν ένας από τους «άσπους» των «τζαμπατζήδων του φαγητού!

—Κύριε, αν μας κάνετε τη χάρη να φύγετε, θα σας έμειθα εδωχόμενος! Όσο για το λογαριασμό, ούτε λόγος να γίνεται πια...

—Αυτό δά έλεγε! Έκανε ο «τζαμπατζής» και κερκώθηκε, φέρεσε άγέφυκτα το καπέλλο του και βγήκε με τον επόρχημα των γαστρονόμων από το έστιατόριο.

Ο Κυρνοσού, βέβαια, την άλλη μέρα, πήρε από το ίδιο έστιατόριο και πληρώσε το λογαριασμό, αλλά, όπως δηλόγησε στην «Άκαδημία των Γαστρονόμων», αυτός ο απλός γνώριμος του ήταν ένας από τους «άσπους» των «τζαμπατζήδων του φαγητού!

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΛΩΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ



ΑΕΙΠΑΘΥΑ-
ΜΕ σ' ανοι-
χτά, άρχισε
να μάς λεί-
θειος Πεύ-
ροβ, ένας με-
γάλος θα-
λασσοπόρος
όταν ξεφάνε
ένα πανί, λί-
γα μιλια μα-
κριά από το
πλοίο μας,
κίνησε την
προσοχή του
πλοίαρχου
μας. Κι' α-
λήθεια, ήτα-
νε κάτι πολύ
περίεργο ο
'Αφού, στην
αρχή, φάνη-
κε πως μάς
άπορευε, εί-
κοι, το άγνωστο αυτό σκάφος έρχότανε
ώρα γοργά, κατά πάνω μας. 'Υ-
στερα, άλλαξε πάλι διεύθυνση και
σε λίγο έβαλε πάλι πλώρη να μάς
πλησιάσει... Έκανε σχεδόν διόκλη-
ρο κύκλο και κατόπι άρχισε τους
πύλινους, τους πύλινους, τους πύλινους
λόγους έλιγμους.

Η θάλασσα ήταν ήσυχη. 'Η
άριστα του σκάφους φανότανε
άνεπαρη. Τι ισχυριαν λοιπόν όλες
εκείνες ή παράξενες μονοθήρες ;
'Ο πλοίαρχός μας άπορίσσε τέλος
να το πλησίαση για να λύση αυτό
το μυστήριο.

Όσο λοιπόν πλησιάζαμε, τόσο
πύλινος γινότανε ή άταξία που
βασίλευε πάνω στο κατάρτισμα
του άγνωστου πλοίου. Γρήγορα
ισχυριάσαμε την έντασή μας πώς
το πλοίο έκείνο το κυβερνούσαν τρε-
λοί. Και, ξαφνικά, ή άερος μάς
έφερε μία καταγθώνια συναλία από
δυνατούς γογγυσμούς και άγρια
μουγκρητά.

Οι έμβάτες μας άρχισαν να ά-
γωνιούν. Μερικοί πλησίασαν τον
πλοίαρχο και τον παρακάλεσαν να
έξαστολύν ή τον δόμο μας.
'Άλλοι, περισσότερο ταλαίηνιοι,
θυμήθηκαν τραγικές ιστορίες στο-
χειωμένων καροβίων κι' έβιναν για
το πλοίο, που είχαμε αντίκρι-
μας, τις πιο άσπαστες, τις πιο φαντα-
στικές έξηγήσεις.

Μ' εύχαρίστησι μου είδα πως ή
πλοίαρχος δεν άκουγε κανέναν. Και
σε λίγο βουρκώσαμε άρκετά κοντά,
ώστε να διακρίνουμε πάνω στο κα-
τάρτισμα γιγάντιες έλέφαντες
μαζύ με κάθε είδους άλλα ζώα.
'Η άπόστασις δεν μάς άφηνε να
διακρίνουμε καθαρά τα σχήματα
των θηρίων. Κατόπι είδαμε πλη-
θος από πύλινους που γοργούσαν
και κνηγνίζονταν πάνω στις
κεράσιες των καταρτίων.

Όταν φθάσαμε σε άπόστασι τρι-
άντα μέτρων από το πλοίο, το θέ-
μα ήτανε άληθινά συγκλονιστικό.
Ούτε ένας άνθρωπος δεν φανί-
τανε πουθενά πάνω στο κατάρτι-
σμα. Το πλοίο ηρσιάνε άόλητοι
ανά στην έξουσία των θηρίων. Έ-
νας πύλινος γογγύλλε κρατώντας
τον τιμώνα κι' έβινε στην τάξη, ή-
τοια διεθνή του κατέβαινε. Κέ-
νη ή στιγμή μάς κτύπησε με πολύ
μεγάλη προσοχή, κι' αυτό τον έμ-

πύλινος, εύτυχώς, να δόση καμιά
άπόταμη στροφή από πλοίο, που
μπορούσε να είνε όληθρια για μάς.
'Άλλοι γιγάντιοι πύλινος πεπα-
τούσαν πάνω στο κατάρτισμα,
κρησνιζόμενοι από τα χέρια, κάνον-
τας παράξενες κινήσεις σαν μεθυ-
σμένοι ναύτες. Οι έλέφαντες έκα-
ναν τα πιο παράξενα πράγματα.
'Ένας απ' αυτούς, με την προβο-
σίδα ηρσιμένη στον άέρα κι' ά-
νοιχτό το στόμα, χτυπούσε δυνατά
τ' αυτιά πάνω στους χαλιόδοντους
του και ούρλιαζε σαν διαμυνόμε-
νος. 'Άλλοι χόρευαν, μούγκριζαν
και κυλιόντουσαν τ' ανάσκελα, ση-
κώνοντας τα πελώρια πόδια τους
στον άέρα.

Τίγρεις, ύαινες και πάνθηρες έ-
τρεχαν και περνούσαν πάνω στα
κάγκελλα, ούρνοντας προς το μέρος
μας βλέμματα γεμάτα φωτιά σαν
νύχτελιναν να διασχίσουν την από-
στασι που μάς χώριζε. 'Η λέαινες
με το μάτι ανήσυχον, μούγκριζαν
και χτυπούσαν τα πλευρά τους με
τις ουρές, πηγαινοερχόντουσαν σαν
νευριζές γυναίκες, γύρω απ' τα
λιοντάρια, που ήσαν ήσους έσπλι-
μένα πάνω στο κατάρτισμα, με τα
μάτια μουλωχιστά και κάποια πε-
ριφρόνησι ζωγραφισμένη στα με-

στην ήσυχον, κατάλαβαν πως δεν
ήτανε τίποτε το ύπερφυσικό. Ένας
άνθρωπος είχε το κεφάλι και το
στήθος του έξω απ' το παράθυρο
μιάς καμπίνας και μάς καλούσε ά-
πελπιστικά να τον σώσουμε.

Μία άπερίγραπτη περιέργεια έ-
διωξε τον φόβο και κάθε άλλο συ-
ναίσθημα ή μάλλον αυτά τα δυο
συναίσθηματα άνακατέμειξαν κι' έ-
βιναν ένα. Γιατί, βέβαια, ή άν-
θρωπος που έβινε πάνω σ' ένα
πλοίο γεμάτο θηρία, κυβερνημένο
από τ' άγρια, δεν μπορούσε να
είνε συνήθισμένος άνθρωπος, σαν
τους άλλους. Τον περιέβαλε κάποιο
μυστήριο, που δεν μπορούσε παρά
να μάς φανή ύποπτο. 'Επ' τέλους
κίνησε ή περιέργεια κι' όταν ή
πλοίαρχος ζήτησε έθελοντάς, πα-
ρουσιάστηκαν άμέσως τέσσερες άν-
δρες. Πήγα κι' έγω πέμπτος, με
τη δικαιολογία πως χρειαζότανε έ-
νας ακόμη για να πυροβολήση πά-
νω από θηρία, αν μάς έμπεδίσαν
στην εργασία της σωτηρίας του
παράξενου ναυαγίου. Πήρα λοιπόν
την καραμπίνα μου, και οίξαμε μία
βάρκα στη θάλασσα.

Φάνετα πως ή συνταξιδιώτης
μας, που μάς παρακολουθούσαν πά-
νω απ' το κατάρτισμα πέρασαν
στον ήσυχον, κατάλαβαν πως δεν
ήτανε τίποτε το ύπερφυσικό. Ένας
άνθρωπος είχε το κεφάλι και το
στήθος του έξω απ' το παράθυρο
μιάς καμπίνας και μάς καλούσε ά-
πελπιστικά να τον σώσουμε.

Μία άπερίγραπτη περιέργεια έ-
διωξε τον φόβο και κάθε άλλο συ-
ναίσθημα ή μάλλον αυτά τα δυο
συναίσθηματα άνακατέμειξαν κι' έ-
βιναν ένα. Γιατί, βέβαια, ή άν-
θρωπος που έβινε πάνω σ' ένα
πλοίο γεμάτο θηρία, κυβερνημένο
από τ' άγρια, δεν μπορούσε να
είνε συνήθισμένος άνθρωπος, σαν
τους άλλους. Τον περιέβαλε κάποιο
μυστήριο, που δεν μπορούσε παρά
να μάς φανή ύποπτο. 'Επ' τέλους
κίνησε ή περιέργεια κι' όταν ή
πλοίαρχος ζήτησε έθελοντάς, πα-
ρουσιάστηκαν άμέσως τέσσερες άν-
δρες. Πήγα κι' έγω πέμπτος, με
τη δικαιολογία πως χρειαζότανε έ-
νας ακόμη για να πυροβολήση πά-
νω από θηρία, αν μάς έμπεδίσαν
στην εργασία της σωτηρίας του
παράξενου ναυαγίου. Πήρα λοιπόν
την καραμπίνα μου, και οίξαμε μία
βάρκα στη θάλασσα.

Η γιορτή ήτανε πενήντα το τέλος
της. Το πλήρωμα κι' ή θάλασσα κα-
θώς κι' ή έπιβάτες, όλοι πάνω
στο πλοίο είχαν πη βέβαια λιγάκι
παράπνο κι' άρχισαν να νυστά-
ζουν, όταν, ξαφνικά, μία κραυγή
τρόμον τους άναστάτωσε όλους.
Την ίδια στιγμή ή καθένα κατά-
λαβε την ατμία που τον τρώει.
Τα λιοντάρια κι' ή τίγρεις ξεφύγαν
από τα κλουβιά τους και άρχισαν
άγριεμένα πάνω στο κατάρτισμα.

Ένώ ή γυναίκες έφευγαν φωνά-
ζοντας κι' ή άνδρες, σαστισμένοι,
έψαχναν να βρουν κάτι για να ά-
μυνθούν, ή θηριοδασκάλα προσπα-
θούσαν να ύποτάξουν τα ζώα τους.
Γρήγορα όμως νικήθηκαν, γιατί ά-
πό κάθε μεριά του πλοίου χύμηναν
καταπάνω τους ύαινες, άρκολδες,
πύλινος, κροκοδείλοι... Τ' άρπα-
χτικά πουλιά, δρασκετινίζοντας, τους
χτυπούσαν κατακέφαλα με τα βα-
ρειά φτερά τους. Ένας πελώριος
πύλινος ύποτελειώνε το έργο που
είχε άρχισει κατά την διάρκεια
της γιορτής: άφού άνοιξε την κα-
κοκλεισμένη πόρτα του κλουβίου του
και βγήκε έξω, είτε από κακία, ε-
τε για να διασκεδάση, άρχισε να
άνοιξη ένα-ένα όλα τα κλουβιά, έ-
λευθερώνοντας τα θηρία.

Οι θηριοδασκάλαι κατάγρη-
ναν να έπαναφέρουν την τάξη, αν
μια τίγρις δεν καμπίναζε μια γυ-
ναίκα. Τότε ή γυναίκα, άπαισιόχρη-
τα με φτώχεια και γέννησε άρχισαν
να φωνάζουν και τα ζώα έρεθισμέ-
να πάλι, χύμηναν μανιασμένα σε
κάθε μεριά, με πελώρια πύλινος,
άναποδογυρνώντας και ποδο-
πατώντας ήτι βρόθιμα μπουστά-
τους. 'Η κινήσεις των τεράτων έ-
κείνων ήσαν τόσο άστροπαλές, τό-
σο γοργές, που κανείς δεν έβλεπε
πώς θά μπορούσε να καταρύνει.
Πολλοί, αν και δεν ήξεραν να κο-
πώνουν τους, να ούρλιαζαν, μέσα στην ά-
λασσα παρά να μένουν στη θά-
λην κόλασι. Το χειρότερο ήτανε
που όλα τα πελώρια, έλες ή σά-
φια, έλες και φύλαγαν σκοπιά, έ-
κείνη έφάνη κανείς. 'Η φράξη έγι-
νε άκόμη μεγαλύτερη, όταν σε λί-
γα μέτρα, κι' ή έλέφαντες, μα-
λιστα τους και με τα πελώρια κεφά-
λα τους χτυπούσαν, τσάκωναν, έλκο-
νταν ήτι έβρισκαν μπροστά τους. 'Η
τραγωδία έφτασε στο κακοκρυφό.
'Όλοι, όσοι δεν ήσαν θανάσιμα
απληρώσιμοι, σόρθηκαν κι' έπεσαν
στη θάλασσα.

Οι θηριοδασκάλαι άντιστάθηκαν.
Ός το τέλος. Καταληγόμενοι ή-
σαν να έπαναφέρουν την τάξη, αν
μια τίγρις δεν καμπίναζε μια γυ-
ναίκα. Τότε ή γυναίκα, άπαισιόχρη-
τα με φτώχεια και γέννησε άρχισαν
να φωνάζουν και τα ζώα έρεθισμέ-
να πάλι, χύμηναν μανιασμένα σε
κάθε μεριά, με πελώρια πύλινος,
άναποδογυρνώντας και ποδο-
πατώντας ήτι βρόθιμα μπουστά-
τους. 'Η κινήσεις των τεράτων έ-
κείνων ήσαν τόσο άστροπαλές, τό-
σο γοργές, που κανείς δεν έβλεπε
πώς θά μπορούσε να καταρύνει.
Πολλοί, αν και δεν ήξεραν να κο-
πώνουν τους, να ούρλιαζαν, μέσα στην ά-
λασσα παρά να μένουν στη θά-
λην κόλασι. Το χειρότερο ήτανε
που όλα τα πελώρια, έλες ή σά-
φια, έλες και φύλαγαν σκοπιά, έ-
κείνη έφάνη κανείς. 'Η φράξη έγι-
νε άκόμη μεγαλύτερη, όταν σε λί-
γα μέτρα, κι' ή έλέφαντες, μα-
λιστα τους και με τα πελώρια κεφά-
λα τους χτυπούσαν, τσάκωναν, έλκο-
νταν ήτι έβρισκαν μπροστά τους. 'Η
τραγωδία έφτασε στο κακοκρυφό.
'Όλοι, όσοι δεν ήσαν θανάσιμα
απληρώσιμοι, σόρθηκαν κι' έπεσαν
στη θάλασσα.

Οι θηριοδασκάλαι άντιστάθηκαν.
Ός το τέλος. Καταληγόμενοι ή-
σαν να έπαναφέρουν την τάξη, αν
μια τίγρις δεν καμπίναζε μια γυ-
ναίκα. Τότε ή γυναίκα, άπαισιόχρη-
τα με φτώχεια και γέννησε άρχισαν
να φωνάζουν και τα ζώα έρεθισμέ-
να πάλι, χύμηναν μανιασμένα σε
κάθε μεριά, με πελώρια πύλινος,
άναποδογυρνώντας και ποδο-
πατώντας ήτι βρόθιμα μπουστά-
τους. 'Η κινήσεις των τεράτων έ-
κείνων ήσαν τόσο άστροπαλές, τό-
σο γοργές, που κανείς δεν έβλεπε
πώς θά μπορούσε να καταρύνει.
Πολλοί, αν και δεν ήξεραν να κο-
πώνουν τους, να ούρλιαζαν, μέσα στην ά-
λασσα παρά να μένουν στη θά-
λην κόλασι. Το χειρότερο ήτανε
που όλα τα πελώρια, έλες ή σά-
φια, έλες και φύλαγαν σκοπιά, έ-
κείνη έφάνη κανείς. 'Η φράξη έγι-
νε άκόμη μεγαλύτερη, όταν σε λί-
γα μέτρα, κι' ή έλέφαντες, μα-
λιστα τους και με τα πελώρια κεφά-
λα τους χτυπούσαν, τσάκωναν, έλκο-
νταν ήτι έβρισκαν μπροστά τους. 'Η
τραγωδία έφτασε στο κακοκρυφό.
'Όλοι, όσοι δεν ήσαν θανάσιμα
απληρώσιμοι, σόρθηκαν κι' έπεσαν
στη θάλασσα.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ



κι' ή
Μπλετίλ
είνε
είχαρι
ο τ' η-
μενοι
απ' την
Κατερίνα.
'Η Κατερίνα
είνε ή καινού-
ρια της κα-
μαριέρα, μια
καταρτί-
στη και συγ-
γραφέα. Ντυμένη με το μαύ-
ρο της καλοκαίριου φόρεμα, έ-
φαρμόστο πάνω στο καλοκαιρινό
της νεανικό σώμα, με τις θαυμά-
σιες μεταξωτές της, άρραχνούσαν
τες, κλέψες και τα ψηλοτάκουνα
γυόβια της, φάνετα μάλλον σαν
πολύτιμα μεγάλα κατάρτισματα
νεοεπιστημών.

'Η Κατερίνα παίρνει μεγάλο μ-
σθό (έκτος από τα φιλοδοξήματα),
όπως λένε όμως τ' άρεντικά της
στις ιδιαιτέρες μεταξωτές συνο-
μιλίες, «της άξίζει» ή μισθός της.
'Αν κι' έχει λιγάκι ψηλά τη μύτη
της — μήπως δεν είναι κι' αυτό
ένα προτέρημα για μια καμαριέρα;
— είναι πολύ ταπεινή στη δουλειά
της, και γρήγορη, σίβια σωστή!

Δεν την ποικιλιάσαν με πολ-
λές ερωτήσεις, όταν την πήραν την
Κατερίνα — έξερει καμιά φορά;
Σήμερα ή ύπερτίγρις θυμώσαν ελ-
κόλα και φεύγουν. 'Η σκέψης με
την κυρία ήτανε πολύ σύντομη. Με
τις μεγαλύτερες προφυλάξεις, με
κάθε δυνατή λεπτότητα, την ρώτη-
σαν μόνο αν θά της κακοφανότανε
ν' αλλάξει, για την ώρα, τ' όνομά
της, κι' αντί για Κατερίνα να την
φρανάζουν στο σπίτι τους Παυλίνα.
'Ετσι ή' απέφυγαν κάθε σύγκρου-
ση, γιατί ή δνς Μπλετίλ και δι-
κούς της φιληνάδες της είχαν
άκριβως τ' όνομα Κατερίνα, που
ήτανε πολύ της μόδας εκείνη την
εποχή.

'Η νεαρή και χαριτωμένη καμα-
ριέρα άποκρίθηκε άπαισιόχρητα πως
άλλοτε, όταν ήτανε πάλι της μό-
δας τ' όνομα Παυλίνα, άναγκα-
ζαν τις ύπερτίγρις να λέγονται
Κατερίνες, ότι τ' άρεντικά δεν έ-
βιναν τί τους γίνεται, κι' αν, τώρα,
δεν της έπρεπε να λέγεται Κα-
τερίνα, δόξα νύχτη ή Θεός, την
γύριναν πολλά σπίτι χωρίς να της
ήτανε ν' αλλάξει τ' όνομά της.

Ο κι' ή Μπλετίλ έβλεπε
τά γέλια, για να σώσουν την κα-
τάστασι, δηλώναν πως το είπαν
αυτό έτσι, σ' άστεία και δεν έπεί-

μους γεμάτοι αήματα, φρενέτα ά-
κατοήγητα, στο τέλος κατα-
ραγώθηκαν απ' τα θηρία. Μονάχα
ή θηριοδασκάλαι, που σώσαμε,
πολύ έλα και με τα τρεμάρα πόδια
τους χτυπούσαν, τσάκωναν, έλκο-
νταν ήτι έβρισκαν μπροστά τους. 'Η
τραγωδία έφτασε στο κακοκρυφό.
'Όλοι, όσοι δεν ήσαν θανάσιμα
απληρώσιμοι, σόρθηκαν κι' έπεσαν
στη θάλασσα.

Οι θηριοδασκάλαι άντιστάθηκαν.
Ός το τέλος. Καταληγόμενοι ή-
σαν να έπαναφέρουν την τάξη, αν
μια τίγρις δεν καμπίναζε μια γυ-
ναίκα. Τότε ή γυναίκα, άπαισιόχρη-
τα με φτώχεια και γέννησε άρχισαν
να φωνάζουν και τα ζώα έρεθισμέ-
να πάλι, χύμηναν μανιασμένα σε
κάθε μεριά, με πελώρια πύλινος,
άναποδογυρνώντας και ποδο-
πατώντας ήτι βρόθιμα μπουστά-
τους. 'Η κινήσεις των τεράτων έ-
κείνων ήσαν τόσο άστροπαλές, τό-
σο γοργές, που κανείς δεν έβλεπε
πώς θά μπορούσε να καταρύνει.
Πολλοί, αν και δεν ήξεραν να κο-
πώνουν τους, να ούρλιαζαν, μέσα στην ά-
λασσα παρά να μένουν στη θά-
λην κόλασι. Το χειρότερο ήτανε
που όλα τα πελώρια, έλες ή σά-
φια, έλες και φύλαγαν σκοπιά, έ-
κείνη έφάνη κανείς. 'Η φράξη έγι-
νε άκόμη μεγαλύτερη, όταν σε λί-
γα μέτρα, κι' ή έλέφαντες, μα-
λιστα τους και με τα πελώρια κεφά-
λα τους χτυπούσαν, τσάκωναν, έλκο-
νταν ήτι έβρισκαν μπροστά τους. 'Η
τραγωδία έφτασε στο κακοκρυφό.
'Όλοι, όσοι δεν ήσαν θανάσιμα
απληρώσιμοι, σόρθηκαν κι' έπεσαν
στη θάλασσα.

μειναν διόλου. Έτσι ή καινούργια
καμαριέρα δέχθηκε να μείνει στο
σπίτι τους.
Λοιπόν, ή κι' ή Μπλετίλ
είνε πολύ εύχαριστήσιμη από την
Κατερίνα, τόσο εύχαριστήσιμη μά-
λιστα, που για να την κάνουν ν'
άγαπηση κι' αυτή το σπίτι τους,
δεν άφήνουν εύκαιρία να την περι-
ποιηθούν, να της δείξουν τη συμ-
παθεία τους: 'Όταν ή Κυρία παίρ-
νει λουλούδια ή πρώτη της δουλειά
είχε να ξεχωρίση ένα ωστόα ή
λόδροσο και να το προσφέρει στην
Κατερίνα, για να το βάλει στο δω-
μάτι της... εφ' όσον τ' άγαπάει τόσο
πολύ τα λουλούδια. Άλλοτε πάλι,
με κάποια στενοχώρια βέβαια, χα-
ρίσει στην καμαριέρα της ένα κα-
πέλλο ή ένα φόρεμά της και μά-
λιστα πριν περάσει ή μόδα τους,
γιατί άλλοιώς θα ήτανε κίνδυνος
ν' άκολληση ένα παγωμένο εύχαρι-
στό πολύ κι' ή Κατερίνα να μη



Ήξερε τι φοριέται κάθε εποχή.

δεχθή το δωρό. Δεν παύουν στην
Κατερίνα ήτι τύχει: παρακολου-
θεί, βλέπετε, πάντα τις πράξεις της
κυρίας, έχει σχέσεις, φίλες, με τις
καλύτερες μοδίστες και έξερει πολ-
λά καλά τι φοριέται κάθε εποχή.
Κι' έπειτα, δεν περνούν πρώτα από
τα χέρια της όλοι ή κατάλοιποι
των μεγάλων κατάρτισμάτων που
λαβαίνει τόσο τακτικά ή κυρία ;

Για να διατηρήσει ή κυρία, που
στανίον αυτό διαμαντιών τον με-
σιτισμό γραφείων (που χωρίς αλ-
λο πολλές καλές φιλανδίες του σπι-
τιού θάβλεπαν να το πάρουν απ' το
πύλινος Μπλετίλ), ή κυρία είχε μια
έναντιση που τή: δόξα μας κι' ή
έξουσι: Μια μέρα, ενώ ή Κατερίνα
σεβόριζε στο τραπέζι με τη συν-
ταξιδιώτη της και τον πύλινος,
την ρώτησε με την πιο χαδιώρη
φωνή της:

— Δεν μου λές, Κατερίνα, τ' ά-
γαπάς το θέατρο ;
— Μάλιστα, κυρία...

—Τότε λοιπόν, έπειδή ή κυρία
κι' έγω είμαστε πολύ εύχαριστή-
σιμη από σένα, θα τα καταφέρω
να πας μαζί απ' αυτές τις μέρες, να
δής ένα θαυμάσιο έργο.

—Όπως αγαπάτε, άποκρίθηκε
μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο ή καμα-
ριέρα.
—Θέλεις, για την Τρίτη, που έ-
χεις έξοδο, δυο θέσεις στο «Φαν-
τάσιο»; Έχω έναν φίλο, συγγρα-
φέα, και θα του ζητήσω μια προ-
σκληση για δυο πρόσωπα. Είναι πολ-
λά κοντά μας αυτό το θέατρο και
θα σου έρθει βολικό. Πάίζουν μια
πολύ επιτυχημένη όπερέττα, θα δι-
ασκεδάσης. Πώς σου φανεται ;

—Όπως αγαπάτε, έλεπε με το
ίδιο ύφος ή Κατερίνα.
'Υστερ' από δυο μέρες, την ώρα
που ή θαυμαστή Κατερίνα, με το
αίσιον προστατευτικό ύφος της
σεβόριζε τη ροδοκόκκινη όπελέττα
με μινάλα και μουγκρητές ή τρυ-

—Μη στενοχωριέστε διόλου, κύ-
ριε, άποκρίθηκε ήσυχον και αδιάφο-
ρη όπως πάντα. Έγώ πηγαίνω τα-
κτικά στο θέατρο, κάθε Τρίτη που
έχω έξοδο... Τα βόλεις ή άντικρυ-
νός θυμώσαν και πηγαίνουμε μαζί.
Μένει, βλέπετε, στο σπίτι τον ή
διευθυντή μας μεγάλης έφημερι-
δας και τα καταφέρνει πολύ εύκα-
λα... Τάχω δη όλα τα έργα που
παίζουν σ' όλα τα θέατρα, εντός
από την όπερέττα του «Φαντάσιου»
γιατί, να σας πώ, δεν μ' άρέσουν
τα κατάρτισματα αυτού του θεάτρο-
ν, δεν είνε διόλου άνακαινικά και γι'
αυτό δεν πολυπηγαίνω... Όσο για
αίσιον, καλύτερα να σας πώ, που
δεν μου φέρεται αυτές τις προσκλη-
σεις γιατί πρέπει να πάω άλλοι...
'Αν θέλουν, μάλιστα, ή κυρία κι'
ή κυρία να πάνε αίσιον στην «Κο-
μεντί-Φρανσέζ» μπου εύχαρίστως
να σας παραχωρήσω το θεωρείο
μου, δεύτερας σειράς.

—Θαωρείο δεύτερας σειράς; Στη
«Κομεντί-Φρανσέζ», είπες; μπου-
σε σαστισμένος ή Μπλετίλ, ά-
φου συμβαδίζοντας με μια ματιά
την γυναίκα του. Να πώς, Κατε-
ρίνα μου, να πώς. Δεν το βόρισε
κανείς κάθε μέρα ένα θεωρείο δι-
ορείον στην «Κομεντί-Φρανσέζ»;

—Μα γιατί, παιδί μου, ρώτησε
πολύ περίεργη ή Μπλετίλ, δεν
πηγαίνεις έσύ, αφού αίσιον έχεις
έξοδο ;

—Δεν μπορώ να ήνω δυο καμ-
μαρία κυρία ! Κοιτώ για τον ξα-
ντό μου το θεωρείο πρώτης σειράς
στην «Όπερα». Έτσι δουλεύονται
πολύ καλά τα πράγματα.

—Βάλε μου λίγη σαλάτα ακόμη,
Κατερίνα μου, είπες τότε ή Μπλετίλ, αν ήμπερδάνε να βοη-
τίποτε άλλο να πη στην ύπεροχη
καμαριέρα του.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΟΥΔΑΝΖ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ



ΝΑΣΤΑ Τ Ο-ΘΗΚΕ ο λ. 6-κλήρη ή κρι-νωία στὸ Σανλὶ, δὲ α ν μαθεύτηκε ὅτι τὸ ὄνομα τῆς κομῆσης ντὲ Λαμπούζ ἦταν γοαρμῆνο φαρὸν - πλατὺ, στὴ διαθήκη τοῦ κ. Μεροντέ καὶ γιὰ σημαντικώτατο ποσὸν μύλιστα. Τὸ σκάνδαλο αὐτὸ ἀπετέλεσε τὸ θέμα γενικῆς συζητήσεως ὅχι μόνον τῶν ἀριστοκρατικῶν σαλόνια, ποὺ τιμοῦσε μὲ τὴν γοαρμῆνη παρουσίᾳ τῆς ἡ ὥρα α κήρησα, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ στὰ κα-σταστήματα, στὰ γοαρμῆ, στὴ λέ-σχη καὶ στοὺς δρόμους.

Ὁ συχωρεμένος ο κ. Μπατίστ Μεροντέ ἦταν ἓνα πολὺ ἀσχημο γεροντοπαλιάρικο. Ἐντὸς αὐτοῦ, ἦτανε καὶ γκρινιάρης, διαρκῶς ἐχθρὸν ἀρρωστός. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως τὰ μειονεκτήματα τὰ σκέπαζε ἡ κολοσσία του περιουσία καὶ ὁ κό-σμος τοῦ ἔδειχνε τὴν πὺ μεγάλην ἐκτίμησι. Ἐντὸς τὸν ἄλλον, ὁ συ-χωρεμένος εἶχε πολὺ συντηρητικὴς ἀρχές. Στὴ τελευταίᾳ στιγμῇ του, ζήτησε νὰ τὸν θάψουν στὸ γοαρμῆ καὶ νεκροταφεῖο τῆς πόλεως ἀντὶ νὰ κἀνουν τὸ σῶμα του, ὅπως ἀρχισε νὰ συνηθίζεται, τώρα τελευταίᾳ.

Ὅσο ζοῦσε, ἀν καὶ γεροντοπα-λιάρικο, ἀπέφυγε κάθε σχέση μὲ γυναῖκες χωρισμένες καὶ οὔτε φάνηκε ποτὲ ἐνοχλητικὸς σὲ κανένα κορίτσι. Δὲν χωρετοῦσε ποτὲ πρὸς τὸν ἑαυτὸν τοῦ, ἡ, τέλος πάντων, κάποιον ποὺ τὸν θεωροῦ-σε ὁ ἴδιος κατωτέρως κοινωνικῆς τάξεως ἀπὸ τὴν δική του. Συχνὰ ἔκρινε μὲ τὴν μεγαλειότητα αὐστηρό-τητα, κάθε πρόσωπο ποὺ λησμονοῦ-σε τοὺς κανόνες τῆς ἀνωτέρας ἡ θιγῆς καὶ ποὺ ἔδινε μὲ τὴν κακὴ διαγωγή του τὸ κακὸ παράδειγμα, καὶ στοὺς ἄλλους. Ἐτσι κατάρ-θωσε νὰ τὸν θεωροῦν ὅλοι ἕνα ἀ-γαθὸ καὶ ἀξιόσεβαστο κνριο, πολὺ καθῶς πρέπει. Δὲν μπορούσε βέ-βαια κανεὶς νὰ καθορίσῃ μὲ τί τοῖ-πο ἀπέκρινε τὴν μεγάλην του περι-ουσία, ὅπως ὅμως μᾶς διδάξε συ-νικτώτα κάποιος μεγάλος φιλόσο-φος, τὰ λεγτὰ δὲν μοῖζονται. Φτά-νει νὰ τᾶρξῃ γιὰ νὰ σὲ διπολο-ρετοῦν καὶ οἱ δυσκολώτεροι.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν τώρα τὴ γενικὴ ἀπογοήτευσί, τὴν γενικὴ ἀ-ποδογμασίᾳ, ὅταν ὁ συμβολαιογράφος ἀνοίξε τὴν διαθήκη τοῦ κα-κοκρήτη καὶ ἀνέσσωσ σχεδὸν αὐτο-κοιήθηκαν διὰ ἐντελῶς ἀκατανό-ητα, διὰ πράγματα ποὺ ἀποτελοῦ-σαν τὴν χειρότερη προσβολή, μὴ ἀληθινὴ πρόκλησι ἐναντίον τῆς κοι-νωνίας καὶ κάθε ἡθικῆς ἀντιλήψ-ως: Ὁ κ. Μεροντέ δὲν εἶχε φρι-σκινὸς κληρονόμους, καὶ ὅμως, δὲν ἄφηνε τίποτε — ἀπολύτως τίποτε! — οὔτε στὸν Δῆμο, οὔτε στὴν μι-τροπόλη, ἂν καὶ δὲν ἔλειπε ἀπὸ καμιά σχεδὸν λειτουργία καὶ τε-λετὴ τόσο γρόνια, οὔτε στὸ ἄσπλο τῆς Ἀγίας Ὀνοφρίας, οὔτε στὸ ἴδιον προστάσιον τῶν ἀνέγκων κοριτσιῶν, οὔτε, τέλος πάντων, σὲ κανένα φιλάνθρωπο ἢ κοινῆς ἀ-φελείας σωματεῖο. Καὶ ὅμως, ὅλα αὐτὰ τὰ λαμπρὰ ἰδρύματα, ποὺ βα-σίζονται πάντα σὲ δωρεὲς καὶ σὲ

τὸν... διαλεχτὸ καὶ μικροδῶτο κό-σμο, ἦτανε, παρακαλῶ, καὶ τὸ με-γαλοπρεπέστατο ὄνομα τῆς Κυ-ρίας κομῆσης ντὲ Λαμπούζ! Καὶ γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ τρομερὸ σκάνδα-λο στὸ κατακόρυφο, αὐτὴ ἦτανε ποὺ κληρονομοῦσε τὰ περισσότερα: τε-τρακόσιες ὀλοστρόγγυλες χιλιάδες φράγκα! Φαντάζεστε λοιπὸν τώρα τίς γλώσσες καὶ τίς γλωσσίστρες! Βοήξαν δουλεῖα νὰ κόβουν καὶ νὰ γράβουν γιὰ μῆνες, ἂν ὅχι γιὰ χρόνια.

Αὐτὰ τὰ ξαφνικὰ καὶ τόσο προ-τότυπα ἀποκαλυπτήρια τοῦ παλαι-μένου καὶ ἀμαρτωλοῦ βίου τοῦ κ. Μπατίστ Μεροντέ, ὅπως ἦτανε φρι-σκὸ προκάλεσαν μεγάλη ἀγανάκτη-σι καὶ στοὺς ἀνωτέρους κοινωνι-κούς κύκλους. Κανεὶς, βέβαια, δὲν τὸν εἶχε, κατὰ βάθος, σὲ μεγάλη ὑπόληψιν, δὲν μπορούσαν ὅμως καὶ νὰ φαντασθῶν τὴν κακοήθειαν, τὴν ὑποκρισίαν! Τὸν ἤρθε σὺν ἑ-να δυνατὸ ξαφνικὸ γαστρίτι! Ἀ-κοῖς ἐκεῖ! Νὰ κἀνὴν τόσο χρόνια τὸν ἄγιο, νὰ τοὺς κοροϊδεῖν ὅλους καὶ αὐτοὺς, ὁ ἄθλιος, νὰ ὀργιάζῃ, ἰσχυρὸν μὲ τίς μισὲς γυναῖκες τοῦ τόπου!... Κι' αὐτὲς πάλι, ποὺ κα-ταδέχτηκαν νὰ πωληθῶν μ' αὐτὸν τὸν ἐξευτελιστικὸ τρόπο, γιὰ νὰ λεγτὰ, γιὰ τὸ δωμερὸ ζῆμα, σὲ ἕνα γέρο, σ' ἕνα ἀρρωστο, συγα-μένον ἀνθρώπο!... Αἰσχρὸς!... Μο-νάχα αὐτὴ ἡ λέξις εἶχε τὴ δύναμι νὰ ἐξωστρεφικεῖ κατὰ τὴν γενι-κὴ ἀγανάκτησι!

Ἄν ὅμως ὅλος ὁ κόσμος ταρά-χτηκε τόσο πολὺ, — καὶ μὲ τὸ δι-κιο του — γιὰ αὐτὰ τὰ τρομε-ρὰ πράγματα, μπορεῖτε νὰ φαντα-σθῆτε τώρα τὴν ἀγανάκτησι, τὴν ἀναστάτωση, τὴν παραφρορὰ τοῦ κ. κομῆσης ντὲ Λαμπούζ. Ὅνομα πα-λιὸ, πολλῶν αἰώνων, μὲ περσικὴ-νὲς καὶ οὐκράσια ἀδελφονεῖα, ἢ κ. κομῆς ντὲ Λαμπούζ ἦταν ὁ τίπος τοῦ τελείου τζέντλεμαν, ἔμε-νε στὰ προαιώνια πατρογονὰ του κτήματα, τὰ ὅποια, μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων καὶ τίς διαφορὲς κοι-νωνικὲς καὶ οικονομικὲς θηελές, ποὺ δὲν ἄφηναν, βέβαια, ἄθικτη καμιά ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, εἶχαν περιοριστῇ τώρα σὲ μὴ καὶ μόνον ἑπταλὶ καὶ τὸ γειτονικὸ δά-σος. Τὸ κυριώτερο οἰκοδόμημα σ' αὐτὴν τὴν ἑπταλὶ ἦταν ἡ «βίλλα» ποὺ εἶχε — ἀπὸ πολλὰ χρόνια — ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη γενναίων ἐπι-σκευῶν. Μέσα στὴν αὐτὴ σκαλι-ζαν λαίμαργα τὸ χῶμα μερικὲς κό-πτες καὶ στὸν σταυλὸ ἀναμιασσοῦσε κατεργαζὰ τὸ ἱστέο σανὸ τοῦ ἑνα γέροκο ὄλογο, ποὺ χρησιμοποιε-καὶ γιὰ τὴν ἑπταλὶ καὶ γιὰ τὸ ἀμάξι, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ κάροιο μὰ-δὺν φο-ρὲς τὸ χροῖο, ὅταν ἔφεραν τὰ ξύλα τῆς χρονιάς στὸ σπίτι. Τὰ ξύλα τῆς ἐπταλίας συλλέγωνε μὲ τὴν ὀλοστρόγγυλὴ ἐμφάνισι τοῦ ἑ-να γουρῶνι, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα του φάγοντας στοὺς τενεκέδες τῶν σκουπιδιῶν.

Παρ' ὅλη ὅμως αὐτὴ τὴν δια-βατικὴ οἰκονομικὴ καχεξία, ὁ κ. καὶ ἡ κ. κομῆση ντὲ Λαμπούζ εἶχαν τίς καλύτερες κοινωνικὲς σχέσεις καὶ ὅλα τ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς πόλεως τὸ θεωροῦσαν πραγμα-τικὴ τιμὴ τους νὰ δεχθῶν τοὺς ἀ-ληθινούς αὐτοὺς εὐγενεῖς.

Φαντάζεστε τώρα τὴν ψυχολογι-κὴ κατὰστασι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ κ. ντὲ Λαμπούζ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀτυχία του, τὴν ἀτιμία, τῆς γυναίκας του καὶ — ποὺ πάντων— τὸν διατιμωτισμὸ τοῦ ὀνόματός του! Καὶ μὲ ποιὸν! Θεέ μου, μὲ ποιὸν!... Μ' ἕναν χρυσόκάνθορο, ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ κρα-τῆ ἡ κορόμφα του, οὔτε καὶ τὴν προέλευσι ἀκόμη τῆς περιουσίας του!... Νὰ ἦτανε τὸν ἑαυτὸν μὲ ἕναν ἀνθρώπο τῆς τάξεώς τους, θὰ μπορούσε, ἴσως, νὰ βοῇ κανεὶς καὶ κατὰ τὸ ἐλαφροντιζοῦ... Φοῖνε!...

Γύρισε λοιπὸν ἀμέσως στὴν ἐξ-παύλα, διπλοκλείδωσε καλὰ ὅλες τῆς ξωπορτές, ἔσπρε τὴν κ. ντὲ Λαμπούζ στὸ σάλνι, κλείδωσε καὶ ἔδω, μὲ διὰ στρόφι, τὴν πόρτα καὶ — ἂν πρέπει νὰ σᾶς τὰ ποίημα βλα-ῖσχε νὰ χαστοκώλῃ μὲ δικαιολο-γημένη ἀγανάκτησι τὴν ἐνοχη σύ-ζυγο. Ὅταν ἔξῃθιανε λιγὴν καὶ αὐτὸ τὸ πρωτόγονο ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς φρίκης ποὺ τὸν εἶ-χαν κυριεύει, τῆς μίλησε, προσπα-θώντας, ὅσο μπορούσε, νὰ συγκρα-τηθῇ:

— Εἰσὼ ἡ ἐλεεινότερη γυναῖκα, ποὺ θὰ μπορούσα νὰ φαντασθῶ, ἡ βρομερώτερη! Κυλίστηκες μέσῃ στὸ δοῦλο τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ αἰσχρῶ! Κανένας τίμιος ἀνθρώ-πος δὲν θὰ θέλῃσῃ πειὰ νὰ σὲ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπο. Ἡ ἐντι-μος γυναῖκες, ὅχι μόνον τῆς τάξεώς μας ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλὲς χωριάτισσες, θ' ἀλλάξουν περὶδρόμιο, ὅταν θὰ σὲ

βλέπουν στὸν δρόμο καὶ ἂν δὲν συλ-λογίζονται τὰ παιδιά μας, καὶ τὴ ντροπὴ ποὺ θὰ ἦτανε γιὰ τὸ ὄνομα ποὺ φέρεις ἀκόμη, θὰ σ' ἔδιωχνα μὲ καμτσινὰς ἀπὸ τὴν πόρτα μου γιὰ τὴν βρωμερή, τὴν ἀκατανό-μαστη διαγωγή σου!...

Ἡ κ. ντὲ Λαμπούζ, ὡσοῦν ἔ-ρεϊτο, ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Κι' ὁ κ. κομῆς ἐξακολούθησε πολλὴν ὥ-ρα ἀκόμη νὰ βανατοῖ τὴν τόση του ἀγανάκτησι, δίνοντας τὰ χει-ρότερα ἐπὶθετα στὴ γυναῖκα του.

Ἐπ' αὐτὸν, ἡ κ. κομῆσσα, σκού-πησε τὰ μάτια τῆς, σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα ποὺ εἶχε σοριαστῇ καὶ εἶπε:

— Ἐχεις ὅλα τὰ δίκαια μὲ τὸ μέ-ρος σου, Ροβέρτο. Καταλαβαίνω καὶ ἐγὼ τώρα ὅλη τὴν ἀδελφότη-τὰ πρὸς ἐμένα. Δὲν εἶμαι πειὰ ἄξια νὰ φιλήσω τὰ παιδιά μας. Θάκαινες πολὺ καλὰ ἂν μὲ σκό-τανες. Ἐφρα ὅμως τὴ πρέπει νὰ κἀνω, τώρα ἔνοια σου! Θὰ τρο-βητῶ κοντὰ στοὺς γονεῖς μου καὶ δὲν θὰ ξανακοιθῶ πειὰ νὰ μιλοῦ-ναι μὲν. Πρὶν ὅμως ἀπ' αὐτὸ, πρέπει τώρα ἀμέσως νὰ πάω στὸν συμβολαιογράφο.

— Στὸ συμβολαιογράφο; ... Καὶ τί δουλεῖα ἔχεις, σὲ παρακαλῶ, στὸν συμβολαιογράφο; ρώτησε μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ ὁ ἄντρας τῆς.

— Μὰ, δὲν καταλαβαίνεις λοι-πὸν; Θὰ τοῦ δηλώσω πὺς ἀρνοῦ-μαι τὸ κληροδότημα!...

— Τί ἔκανε λέει; Γιὰ πᾶσιν! Πωὺ σιγά!... Τετρακόσιες χιλιά-δες φράγκα!... Νόστιμη ἦταν ἡ ἱστορία σου! Πολὺ διαστειλῇ, πα-ραπολὺ διαστειλῇ!...

Ὁ ὑποκόμης φάνηκε πολὺ ἐκ-βατικὴ οἰκονομικὴ καχεξία, ὁ κ. καὶ ἡ κ. κομῆση ντὲ Λαμπούζ εἶχαν τίς καλύτερες κοινωνικὲς σχέσεις καὶ ὅλα τ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς πόλεως τὸ θεωροῦσαν πραγμα-τικὴ τιμὴ τους νὰ δεχθῶν τοὺς ἀ-ληθινούς αὐτοὺς εὐγενεῖς.

Φαντάζεστε τώρα τὴν ψυχολογι-κὴ κατὰστασι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ κ. ντὲ Λαμπούζ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀτυχία του, τὴν ἀτιμία, τῆς γυναίκας του καὶ — ποὺ πάντων— τὸν διατιμωτισμὸ τοῦ ὀνόματός του! Καὶ μὲ ποιὸν! Θεέ μου, μὲ ποιὸν!... Μ' ἕναν χρυσόκάνθορο, ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ κρα-τῆ ἡ κορόμφα του, οὔτε καὶ τὴν προέλευσι ἀκόμη τῆς περιουσίας του!... Νὰ ἦτανε τὸν ἑαυτὸν μὲ ἕναν ἀνθρώπο τῆς τάξεώς τους, θὰ μπορούσε, ἴσως, νὰ βοῇ κανεὶς καὶ κατὰ τὸ ἐλαφροντιζοῦ... Φοῖνε!...

Γύρισε λοιπὸν ἀμέσως στὴν ἐξ-παύλα, διπλοκλείδωσε καλὰ ὅλες τῆς ξωπορτές, ἔσπρε τὴν κ. ντὲ Λαμπούζ στὸ σάλνι, κλείδωσε καὶ ἔδω, μὲ διὰ στρόφι, τὴν πόρτα καὶ — ἂν πρέπει νὰ σᾶς τὰ ποίημα βλα-ῖσχε νὰ χαστοκώλῃ μὲ δικαιολο-γημένη ἀγανάκτησι τὴν ἐνοχη σύ-ζυγο. Ὅταν ἔξῃθιανε λιγὴν καὶ αὐτὸ τὸ πρωτόγονο ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς φρίκης ποὺ τὸν εἶ-χαν κυριεύει, τῆς μίλησε, προσπα-θώντας, ὅσο μπορούσε, νὰ συγκρα-τηθῇ:

— Εἰσὼ ἡ ἐλεεινότερη γυναῖκα, ποὺ θὰ μπορούσα νὰ φαντασθῶ, ἡ βρομερώτερη! Κυλίστηκες μέσῃ στὸ δοῦλο τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ αἰσχρῶ! Κανένας τίμιος ἀνθρώ-πος δὲν θὰ θέλῃσῃ πειὰ νὰ σὲ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπο. Ἡ ἐντι-μος γυναῖκες, ὅχι μόνον τῆς τάξεώς μας ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλὲς χωριάτισσες, θ' ἀλλάξουν περὶδρόμιο, ὅταν θὰ σὲ

βλέπουν στὸν δρόμο καὶ ἂν δὲν συλ-λογίζονται τὰ παιδιά μας, καὶ τὴ ντροπὴ ποὺ θὰ ἦτανε γιὰ τὸ ὄνομα ποὺ φέρεις ἀκόμη, θὰ σ' ἔδιωχνα μὲ καμτσινὰς ἀπὸ τὴν πόρτα μου γιὰ τὴν βρωμερή, τὴν ἀκατανό-μαστη διαγωγή σου!...

Ἡ κ. ντὲ Λαμπούζ, ὡσοῦν ἔ-ρεϊτο, ἔκλαιγε μὲ λυγμούς. Κι' ὁ κ. κομῆς ἐξακολούθησε πολλὴν ὥ-ρα ἀκόμη νὰ βανατοῖ τὴν τόση του ἀγανάκτησι, δίνοντας τὰ χει-ρότερα ἐπὶθετα στὴ γυναῖκα του.

Ἐπ' αὐτὸν, ἡ κ. κομῆσσα, σκού-πησε τὰ μάτια τῆς, σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα ποὺ εἶχε σοριαστῇ καὶ εἶπε:

— Ἐχεις ὅλα τὰ δίκαια μὲ τὸ μέ-ρος σου, Ροβέρτο. Καταλαβαίνω καὶ ἐγὼ τώρα ὅλη τὴν ἀδελφότη-τὰ πρὸς ἐμένα. Δὲν εἶμαι πειὰ ἄξια νὰ φιλήσω τὰ παιδιά μας. Θάκαινες πολὺ καλὰ ἂν μὲ σκό-τανες. Ἐφρα ὅμως τὴ πρέπει νὰ κἀνω, τώρα ἔνοια σου! Θὰ τρο-βητῶ κοντὰ στοὺς γονεῖς μου καὶ δὲν θὰ ξανακοιθῶ πειὰ νὰ μιλοῦ-ναι μὲν. Πρὶν ὅμως ἀπ' αὐτὸ, πρέπει τώρα ἀμέσως νὰ πάω στὸν συμβολαιογράφο.

— Στὸ συμβολαιογράφο; ... Καὶ τί δουλεῖα ἔχεις, σὲ παρακαλῶ, στὸν συμβολαιογράφο; ρώτησε μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ ὁ ἄντρας τῆς.

— Μὰ, δὲν καταλαβαίνεις λοι-πὸν; Θὰ τοῦ δηλώσω πὺς ἀρνοῦ-μαι τὸ κληροδότημα!...

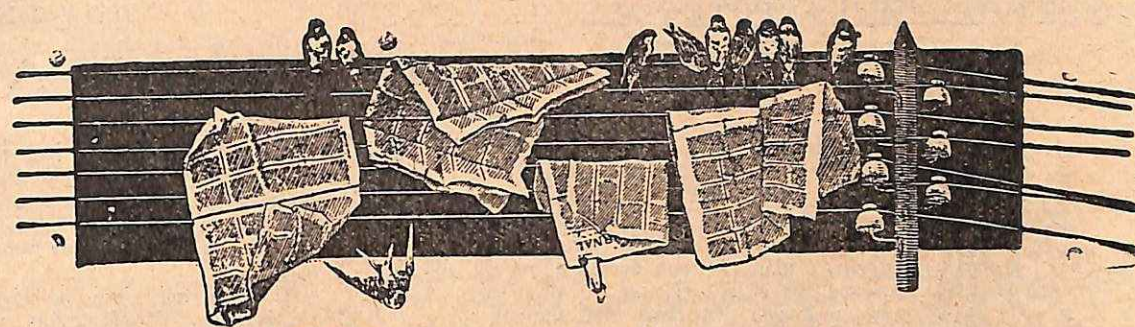
— Τί ἔκανε λέει; Γιὰ πᾶσιν! Πωὺ σιγά!... Τετρακόσιες χιλιά-δες φράγκα!... Νόστιμη ἦταν ἡ ἱστορία σου! Πολὺ διαστειλῇ, πα-ραπολὺ διαστειλῇ!...

Ὁ ὑποκόμης φάνηκε πολὺ ἐκ-βατικὴ οἰκονομικὴ καχεξία, ὁ κ. καὶ ἡ κ. κομῆση ντὲ Λαμπούζ εἶχαν τίς καλύτερες κοινωνικὲς σχέσεις καὶ ὅλα τ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς πόλεως τὸ θεωροῦσαν πραγμα-τικὴ τιμὴ τους νὰ δεχθῶν τοὺς ἀ-ληθινούς αὐτοὺς εὐγενεῖς.

Φαντάζεστε τώρα τὴν ψυχολογι-κὴ κατὰστασι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ κ. ντὲ Λαμπούζ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀτυχία του, τὴν ἀτιμία, τῆς γυναίκας του καὶ — ποὺ πάντων— τὸν διατιμωτισμὸ τοῦ ὀνόματός του! Καὶ μὲ ποιὸν! Θεέ μου, μὲ ποιὸν!... Μ' ἕναν χρυσόκάνθορο, ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ κρα-τῆ ἡ κορόμφα του, οὔτε καὶ τὴν προέλευσι ἀκόμη τῆς περιουσίας του!... Νὰ ἦτανε τὸν ἑαυτὸν μὲ ἕναν ἀνθρώπο τῆς τάξεώς τους, θὰ μπορούσε, ἴσως, νὰ βοῇ κανεὶς καὶ κατὰ τὸ ἐλαφροντιζοῦ... Φοῖνε!...

Γύρισε λοιπὸν ἀμέσως στὴν ἐξ-παύλα, διπλοκλείδωσε καλὰ ὅλες τῆς ξωπορτές, ἔσπρε τὴν κ. ντὲ Λαμπούζ στὸ σάλνι, κλείδωσε καὶ ἔδω, μὲ διὰ στρόφι, τὴν πόρτα καὶ — ἂν πρέπει νὰ σᾶς τὰ ποίημα βλα-ῖσχε νὰ χαστοκώλῃ μὲ δικαιολο-γημένη ἀγανάκτησι τὴν ἐνοχη σύ-ζυγο. Ὅταν ἔξῃθιανε λιγὴν καὶ αὐτὸ τὸ πρωτόγονο ξέσπασμα τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς φρίκης ποὺ τὸν εἶ-χαν κυριεύει, τῆς μίλησε, προσπα-θώντας, ὅσο μπορούσε, νὰ συγκρα-τηθῇ:

— Εἰσὼ ἡ ἐλεεινότερη γυναῖκα, ποὺ θὰ μπορούσα νὰ φαντασθῶ, ἡ βρομερώτερη! Κυλίστηκες μέσῃ στὸ δοῦλο τῆς ἀτιμίας καὶ τοῦ αἰσχρῶ! Κανένας τίμιος ἀνθρώ-πος δὲν θὰ θέλῃσῃ πειὰ νὰ σὲ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπο. Ἡ ἐντι-μος γυναῖκες, ὅχι μόνον τῆς τάξεώς μας ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπλὲς χωριάτισσες, θ' ἀλλάξουν περὶδρόμιο, ὅταν θὰ σὲ



ΑΠ' ὉΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μὴ ἐγκύκλιος κατὰ τοῦ φιλήματος. Ὁ λίβελλος μιᾶς ὠραίας κυρίας. Πὺς ὑπερασπίζεται τὸ φίλημα. Οἱ ἐξωφρενισμοὶ ἐνὸς νεμοσχεδίου. Μέτρα προστασίας τῆς ἡθικῆς. Ἐξωφρενι-κὲς καὶ τερατώδεις ἀπαγορεύσεις. Τὰ κωμικὰ τῶν παλαιῶν ἀγγλικῶν νέμων. Πὺς ἐρίσκουν οἱ πολῖτες τὸν μπελᾶ του, στὰ καλὰ καθεύμενα, κτλ. κτλ.

Κατὰ τὸ 1891 ἡ «Ἐταιρεία Ὑ-γιεινῆς» τῆς Ὀράνης ἐπέσπε καὶ ἐνυλοφόρησι μιὰ ἐγκύκλιον ἐναντί-ον τοῦ φιλήματος, ὅς μεσοῦ μετα-δόσεως διαφόρων ἀσθενειῶν.

Τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴν, ὅπως ἦταν ἐπόμενον, τὴν ὑποδέχθηκε μὲ ἀγα-νότητα τὸ κοινὸν καὶ ὁ τύπος. Ἰσὸν ὅποιο δημοσιεύθησαν πύρινα ἔθετα ἐναντίον. Ἰδοὺ τὸ τέλος ἐνὸς φλογερωτάτου ἄρθρου, τὸ ὁ-ποῖο ἐδημοσίευσε τότε στὴ «Γαλλι-κὴ Δημοκρατία» ἡ ὠρασιότη καὶ ντὲ Καστελνῶ:

«Φαντασθῆτε, λοιπὸν, τὸν κόσμο χωρὶς φιλήματα, χωρὶς ἀγκαλιά-σματα καὶ κατὰ συνέπειαν, χωρὶς πάθος, χωρὶς ἔρωτα, καὶ ὅλ' αὐτὰ γιὰ μιὰ μωρὴ καὶ ἀνόητη προφύ-λαξι!...

Ἀὐτοὶ οἱ γιατροὶ κατάντησαν πειὰ ἀρόφτοι. Τὰ μικρόβια ἔγιναν πειὰ τὸ φάσμα καὶ τὸ βασανιστήριον τῆς ζωῆς μας. Μᾶς ἐπαβύλλουν τὴν ἀπολήμανσι, τὴν ἀντιστομῆσι στὸ φαγητὸ μας, στὸ νερό, τὸ ὅποιο πρέπει, καθῶς λέ-νε, νὰ βράζουμε, μᾶς ἐπι-βάλλουν νὰ καθαρίζουμε μὲ ἀντισηπτικὰ τὸ σπᾶμα, τὴ μύτη μας, τὰ χεῖρα μας, τὴ νύχια μας, ὅλα τὰ πράν-ματα τέλος, κατὰ ἀπὸ τὰ ὅποια, λένε, ἐνεδρεῖναι τρο-μεροὶ κίνδυνοι, γιὰτὶ εἶνε πλημμυρισμένα ἀπὸ μικρό-βια, γιὰτὶ εἶνε ἐστίες δια-φόρων ἀσθενειῶν!...

Τὸ πράγμα αὐτὸ κατάν-τησε πειὰ ἐνοχλητικὸ, ἀνυ-πόφορο, φρικώδες!

Ὁ ἀέρας, τὸν ὁποῖο ἀναπνεύομε, τὰ πράγματα, τὰ ὅποια πίνουμε καὶ τρώγομε, ἡ ἰδέωδης γυναικα τῶν ἀγαπῶμε, ὅλα εἶνε γεμάτα ἀπὸ μικρόβια!...

Καὶ νὰ τώρα ποὺ οἱ ὑγιεινολόγοι μᾶς συνιστοῦν ν' ἀπέχουμε καὶ ἀπὸ τὰ φιλήματα.

Ἐπ' αὐτὸν, ἡ κ. κομῆσσα, σκού-πησε τὰ μάτια τῆς, σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα ποὺ εἶχε σοριαστῇ καὶ εἶπε:

— Ἐχεις ὅλα τὰ δίκαια μὲ τὸ μέ-ρος σου, Ροβέρτο. Καταλαβαίνω καὶ ἐγὼ τώρα ὅλη τὴν ἀδελφότη-τὰ πρὸς ἐμένα. Δὲν εἶμαι πειὰ ἄξια νὰ φιλήσω τὰ παιδιά μας. Θάκαινες πολὺ καλὰ ἂν μὲ σκό-τανες. Ἐφρα ὅμως τὴ πρέπει νὰ κἀνω, τώρα ἔνοια σου! Θὰ τρο-βητῶ κοντὰ στοὺς γονεῖς μου καὶ δὲν θὰ ξανακοιθῶ πειὰ νὰ μιλοῦ-ναι μὲν. Πρὶν ὅμως ἀπ' αὐτὸ, πρέπει τώρα ἀμέσως νὰ πάω στὸν συμβολαιογράφο.

— Στὸ συμβολαιογράφο; ... Καὶ τί δουλεῖα ἔχεις, σὲ παρακαλῶ, στὸν συμβολαιογράφο; ρώτησε μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβῃ ὁ ἄντρας τῆς.

— Μὰ, δὲν καταλαβαίνεις λοι-πὸν; Θὰ τοῦ δηλώσω πὺς ἀρνοῦ-μαι τὸ κληροδότημα!...

— Τί ἔκανε λέει; Γιὰ πᾶσιν! Πωὺ σιγά!... Τετρακόσιες χιλιά-δες φράγκα!... Νόστιμη ἦταν ἡ ἱστορία σου! Πολὺ διαστειλῇ, πα-ραπολὺ διαστειλῇ!...

Ὁ ὑποκόμης φάνηκε πολὺ ἐκ-βατικὴ οἰκονομικὴ καχεξία, ὁ κ. καὶ ἡ κ. κομῆση ντὲ Λαμπούζ εἶχαν τίς καλύτερες κοινωνικὲς σχέσεις καὶ ὅλα τ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς πόλεως τὸ θεωροῦσαν πραγμα-τικὴ τιμὴ τους νὰ δεχθῶν τοὺς ἀ-ληθινούς αὐτοὺς εὐγενεῖς.

Φαντάζεστε τώρα τὴν ψυχολογι-κὴ κατὰστασι τοῦ δυστυχισμένου τοῦ κ. ντὲ Λαμπούζ, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀτυχία του, τὴν ἀτιμία, τῆς γυναίκας του καὶ — ποὺ πάντων— τὸν διατιμωτισμὸ τοῦ ὀνόματός του! Καὶ μὲ ποιὸν! Θεέ μου, μὲ ποιὸν!... Μ' ἕναν χρυσόκάνθορο, ποὺ κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ κρα-τῆ ἡ κορόμφα του, οὔτε καὶ τὴν προέλευσι ἀκόμη τῆς περιουσίας του!... Νὰ ἦτανε τὸν ἑαυτὸν μὲ ἕναν ἀνθρώπο τῆς τάξεώς τους, θὰ μπορούσε, ἴσως, νὰ βοῇ κανεὶς καὶ κατὰ τὸ ἐλαφροντιζοῦ... Φοῖνε!...

Γύρισε λοιπὸν ἀμέσως στὴν ἐξ-παύλα, διπλοκλείδωσε καλὰ ὅλες τῆς ξωπορτές, ἔσπρε τὴν κ. ντὲ Λαμπούζ στὸ σάλνι, κλείδωσε καὶ ἔδω, μὲ διὰ στρόφι, τὴν πόρτα καὶ — ἂν πρέπει νὰ σᾶς τὰ ποίημα βλα-ῖσχε νὰ χαστοκ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ

(Ένα ενδιαφέρον άρθρο της Jeanne Roydot για τις αισθηματικές περιπέτειες του διασημού γόντου της θόδνης)



Γκάρι Κούπερ κοιμάται ήσυχα ξαπλωμένος σε μία σαλίζ-λόγκ στη βεράντα της βίλλας του. Τό Μπέντλιν Χάλς είνε δυστυχισμένο σε μία μακαρία μεσημβρινή ήσυχια. Ο χειμωνιάτικος ήλιος γλιστράει από τα πυκνά φυλλώματα του κήπου, λικνίζει τα κρυστάλλινα άμπαξοιού και στέλνει μερικώς άχτινες του ως τη βεράντα. Ο Γκάρι Κούπερ τεντώνει τα χέρια του πάνω απ' το κεφάλι κι' αφήνει σ' αυτές άκαλυπτο το γυμνό στήθος του. Κάτω στα πόδια του ένας τεράστιος μολοσός έχει ναρκωθεί μέσα στο θερμό μεσημέρι. Τα λουλούδια γύρω σκορπίζουν ένα μεθυστικό άρωμα. Ο διάσημος «αστέρας» φαίνεται ευτυχισμένος.

Μισή ώρα έχω την ύπομονή να τον περιμένω να ξυπνήσει. Έχω πληρώσει αυτή τη συνέντευξή μου μέχρι της στιγμής πενήντα δολάρια. Αν εξακολουθήσει αυτός ο ύπνος διόλου παράξενο να... χειμωνιάτικα. Κάθε τόσο έχοντας τα γαλανά διαφωτισμένα ύπνου του γιά να μου δώσουν ένα σημείωμα με ένα όνομα και μία διεύθυνση ξενοδοχείου και να πάρουν ένα δολάριο. Η φράση που γράφουν είναι ή ακόλουθη. Διαβάστε τις κι' εσείς: «Μισέες Κάνυ "Αγνιόταρο" Σανθόρ. Είκοσι χρόνων. Ξενοδοχείο "Αστούρια". Σε κάθε μία διαφέρει μόνο τ' όνομα, ή ηλικία και το χρώμα των μαλλιών. Έχω ύποψας ανέφερα πενήντα τέτοια σημειώματα χωρίς να υπάσχη έλπίς να επαληθεύουν. Ούτε κι' ο Γκάρι Κούπερ έννοει να εγκαταλείψει τον ύπνο του. Είχε δώσει το ξέπνο στο δολάριό μου, όταν τέλος ο μολοσός άκουσε το τρέξιμο των χαρτιών μου κι' άνοιξε το ένα μάτι του. Έπειτα μου έδειξε τα δόντια του και γρύλισε. Απέφυγα να τον κυττάξω γιά να μην εξαγριωθώ. Έκείνος τότε πήρε θάρρος, ήρθε κοντά μου και έβαλινθήκε.

Έκανα να μετακινήσω τα πόδια μου από ύπνουσα πάλι το τρομαχτικό γρύλισμά του. Κατάλαβα, ότι είχε έρθει κοντά μου όχι από υπερβολική άγνηση, αλλά γιά να με προσέχει καλύτερα να μην περάξω τον κύριό του. Όμοιο λόγος αυτή ή άφοσίωση του σκύλου με συγκίνησε.

Πέρασε άκνη μισή ώρα. Ξαφνικά ένα μικρό ρολόι που δεν είχε προσέξει άρχισε να παίζει ένα παράξενο κομμάτι ανατολίτικης μουσικής. Με μεγάλη χαρά μου το άκουγα γιά πρώτη φορά, όταν είδα τον Γκάρι Κούπερ να κινείται, ν' ανοίγει τα μάτια του και να με κοιτάει παραξενεμένος. Προσπάθησα να του χαμογέλωσα, μη πάγωσα από το ψυχρό κι' αδιάφορο βλέμμα του. Φαίνεται καθαρά ότι δεν μ' είχε αναγνωρίσει. Έπειτα, χωρίς πάλι να ενδιαφερθώ γιά μένα, τράβηξε στο εσωτερικό της βίλλας του κι' έβλεπε την πόρτα. Έμεινα σάν απολιθωμένη από την απογοήτευσή μου. Πέρασαν δέκα λεπτά ως να συνέλθω. Θυμωμένη

από το φέροισμο του μεγάλου γόντου «έτοιμαζόμουν να φύγω, όταν παρουσιάστηκε μπροστά μου ένας υπηρέτης.

—Ο μιστερ Κούπερ μου είπε, σάς παρακαλεί να τον περιμένετε στο σαλόνι.

Τον ακολουθήσα χωρίς να θυλάω λέξη και κάθησα σε μία πολυθρόνα. Παντού στους τοίχους έβλεπα κνημητικά όπλα, δέματα πύργων και λεονταριών και πάνω στα μικρά τραπέζια κεκοιμημένα κομπολόγια. Ύστερα από λίγο μπήκε στο σαλόνι ο Γκάρι Κούπερ. Είχε ένα χαμόγελο στα χείλη του και άπτοτε δεν φανέρονε τον δύστροπο άνθρωπο που είχα αντικρύσει στη βεράντα.

—Με συγχωρείτε, μου δικαιολογήθηκε. Η κοίρασι του «στούντιο» μου έχει πειράξει τα νεύρα. Έγινε να ιδιότροπος... Μόλις ξυπνήσω ποτέ δεν μιλάω σε κανέναν. Προέπει πρώτα να συνέλθω και να πιω ένα καφέ γιά να ξεκαθαρώ. Είμαι στη διάθεσή σας...

—Πρόκειται, του έξηγήσα, γιά ένα παραπολιτ λεπτό σημείο της ιδιωτικής ζωής σας. Έχετε το λόγο μου ότι θα σεβασθώ τα όνομα, τα όποια δεν θα θέλατε να έρθουν στη δημοσιότητα. Και έξηγοίμαι: Θέλω να γράψω ένα άερο γιά τους έρωτές σας. Έχω ήδη το ύλικό που μου χρειάζεται. Μη με ρωτήσετε πού έμαθα αυτές τις πληροφορίες. Είνε επαγγελματικό

μυστικό.

Ο Γκάρι Κούπερ ταραχθηκε κι' έχασε το χρώμα του. Έγώ θέλησα να του δώσω να καταλάβη ότι δεν είχα έρθει γιά να κάνω σκανδαλοθηρία. Τέλος ο μεγάλος γόντος αναστράφηκε και δέχθηκε να υποβληθώ στην ιεροεξεταστική άνακρισή μου.

—Πόσες είνε ή φίλες σας; τον ρώτησα.

—Μά ποτέ δεν μπορώ να ξέρω τον ακριβή αριθμό τους. Η αλήθεια είνε ότι δεν μου άρέσουν ή γυναίκες που έχουν μία κοινή άμορφία και μοιάζουν σάν άφυγες κοίτες. Προτιμώ ή φίλη μου να είνε άπλως συμπαθής, αλλά να είνε έξυπνη, χαριτωμένη και να έχη έναντι της κάτι το πολύ έλκυστικό.

—Και τις αγαπάτε όλες με τον ίδιο τρόπο;

—Έχω ένα μεγάλο έλάττωμα, μου άπάντησε χαμογελώντας, δεν μπορώ ν' άρνηθώ σε καμιά την συντροφιά μου. Άλλωστε είνε έλεες τους τόσο χαριτωμένες! Τι να σάς πω ή σκέψη ότι θα κάνω μία γυναίκα να κλάψει έξ αίτίας μου με στενοχωρεί.

—Κι' όμως λένε ότι είσαστε πολύ σκληρός με τις γυναίκες.

—Αιτία είνε αλήθεια. Μπορεί να τις αγαπώ, αλλά ποτέ δεν δέχομαι να τους κάνω τα καπρίτσια τους. Θυμάμαι ότι μία νέα υπέφερε μία έβδομάδα από τα νεύρα της και

τέλος άρρώστησε και κινδύνεψε να πεθάνη γιάτί δεν έννοούσα να ντυθώ με τη στολή του Λεγεωναρίου που είχα πάρει στο «Μαρόκο». Έννοείται ότι δεν συμφορώθηκα με αυτή την παράλογη άπατήσή της. Μία άλλη έπίσης μου ζήτησε να της δαγκώσω δυνατά το χέρι και να άφήσω άπάνω στο λευκό της δέρμα τα σημάδια των δοντιών μου.

—Και τί να τ' κάνης; τη ρώτησα περίεργα.

—Έχω συνεννοηθώ μ' έναν γαϊτό, μου είπε, να μου διατηρήσει έφ' όρου ζωής πάνω στο χέρι μου αυτό το σημάδι γιά να θυμάμαι τις άληθεινές σου πράξεις που πέρασα κοντά σου.

Κατάλαβα ότι ή άγνητη που αίσθανόταν γιά μένα ήταν παθολογική. Της συνέστησα λοιπόν να έπισκεφθώ κά-έναν ψυχίατρο και δεν την ξαναδέχθηκα στη βίλλα μου.

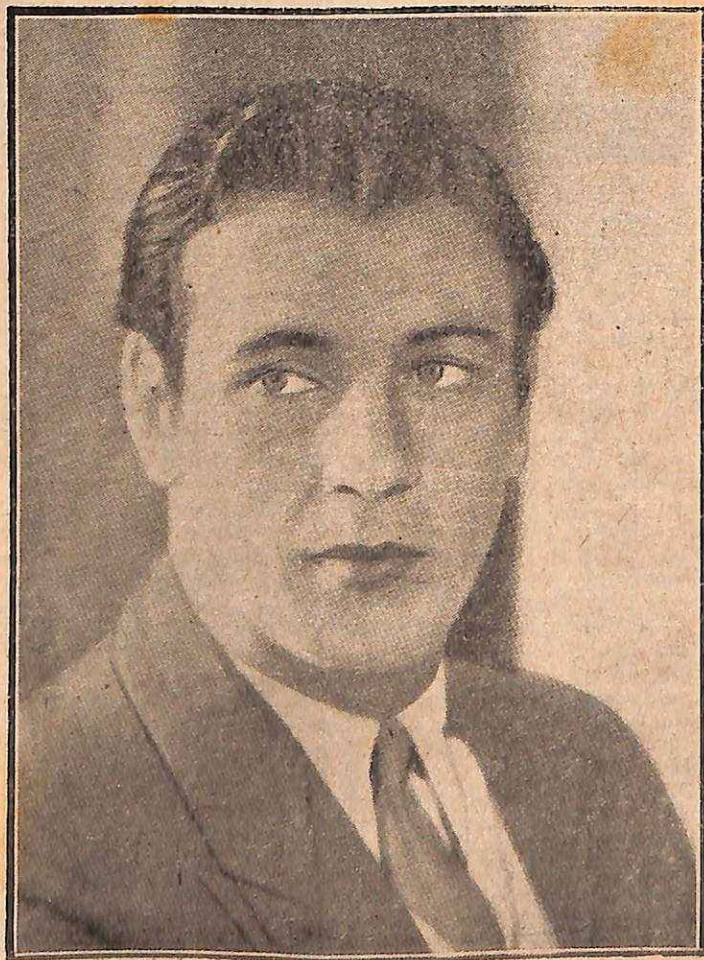
Μά τρίτη άκόμη διέδωσε ότι την είχα παντρευθί κορυά κι' μετά ένα χρόνο θα γνωστοποιούσα τους γάμους μας. Έδειχνε μάστιχα την βέρα της που είχε χαμένο στο εσωτερικό της μία ήμερομηνία και τ' όνομά μου. Το Χόλινγκτον άρροση ήθελε γιά να με σχολιάσει. «Όλα τα στούντιο άναστατώνουν απ' αυτό το μυστικό γάμο μου. Πισά τις διαμαρτυρίες μου, έπί ένα μήνα δέχνομαι συγχαρητήρια τηλεγραφήματα από όλο τον κόσμο, άνθροδόμενες και δώρα γιά την ελατρωτή σέξιν' μου».

Αυτή ή περιπέτεια μ' είχε κάνει να χάσω το ήθικό μου. Άναγκάστηκα τότε να καλέσω τους δημοσιογράφους και να τους παρακαλέσω να γράψουν ότι δεν είχα καμιά σχέση με την μισέες Γκάμπι. Έλντοβ κι' ότι όλες αυτές ή ιστορίες που διέδιδε εις βάρος μου ήταν άσυστολα ψέμματα. Ξέρετε τί συνέβη; Όλοι διάβασαν εύχαρίστως αυτές τις έπιστομες δηλώσεις μου, μα κανείς δεν με πίστεψε.

—Προσπαθεί, έλεγαν, να παρηγορήσει τις φίλες του. Μά δεν μπορεί να μās ξεγελήσει και ν' άπορνήσει αυτό το γάμο. Η Γκάμπι «Έλντοβ είνε ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα.

Και τότε ήταν ή συμπάθειά τους προς αυτήν, ώστε πολλοί έκκεντρικοί Άμερικανοί έδωσαν ένα σύλλογο προστασίας των δικαιωμάτων της Γκάμπι «Έλντοβ έπί της περιουσίας του Γκάρι Κούπερ!

Γιά να γλυτώσω από αυτό τό μαρτύριο κι' από τις άπειρίτιες έπιστολές που έλάμβανα κάθε μέρα, άπεφάσισα να σιματωθώ με την θεοπάλαση Γκάμπι που τώρα είχα άρχισι κίολας να την αντιπαθώ. Τη δέχονουν στο σπίτι μου, την έλεγα, εγιναικούλας μου κι' ένώ μου έρχόταν ή έπαθνία να την φιλοξέω σάν να ήμουν ξετρελαμένος μαζί μου. Αλλά όλα δεν άρχισαν γίως να φέρονε το άποτέλεσμα τους. Μία μέρα ή Γκάμπι μου είπε με τρυφερότητα: —Ξέρεις, άγνητη μου, θα σου πω ένα μυστικό. Αλλά δεν θέλω



Ο Γκάρι Κούπερ.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ο ΚΑΦΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΥΜΝΗΤΑΙ ΤΟΥ

Η ευεργετική επίδρασις του καφέ. Πώς έγινε γνωστός στην Εύρωπη. Ύπερασπισται και εχθροί του καφέ. Ο ύμνος του Έλληνος ποιητού και δοτανολόγου Άφεντεύλη προς τον καφέ. Ένας διθύραμβος του Λεόντ ντε Αίλ. Τι λένε οι γιατροί. Τα υπέρ και τα κατά. Ένας ώραιος άραβι κός μύθος, κτλ.



κάνει την πιο βαρεία χειρωνακτική εργασία και εκείνος που εργάζεται αποκλειστικά διανοητικώς θεωρούν άπαραίτητο αυτό το γευστικό κατόχο μαυροζύμυ, που λέγεται καφές, γιάτί νομίζουν ότι τους άνακουφίζει κι' ότι τους δίνει δύναμι και δραστηριότητα.

Τα ευεργετικώτατα άγαθά του καφέ τα άπληκσαν πρώτοι οι κάτοικοι της Ζανζιβάρης, της Μαριτίμας και της Αραβίας Στην Άνατολή, ο καφές είνε γνωστός χίλια περίπου χρόνια και στην Άγγλία από το 1652. Στη Γαλλία εισήχθη στα 1669 από τον Σουλέϊμαν Ά-γά, ο οποίος ήταν προσευτής της Ύψηλης Πύλης στην Αϊή του Λουδοβίκου ΙΑ'. Στα 1714 πάλι μετεφέρθη στο Παρίσι ένα δενδρύλλιο καφέ και φύτευτηκε στο Βοτανικό κήπο. Από το δενδρύλλιο αυτό κατάγονται όλες ή καφεφυτεύσεις των γαλλικών άποικιών.

Από τις άρχες του 18ου αιώνος ή χρήση του καφέ διαδόθηκε σ' όλοκληση την Εύρωπη και από την εποχή αυτή άκόμη φάνηκαν φανατικοί ύπερασπισται και φανατικοί σολέμιοι της καφεποσίας.

Η έπιστήμη και ή πείρα άπέδειξαν, ότι ο καφές βοηθεί στην πέψη, δυνάμυνει την κυκλοφορία του αίματος και διεγείρει το νευρικό σύστημα και κυρίως τον εγκέφαλο. Η διεγερσις αυτή είνε όλοσώδην διαφορετική από εκείνη που προκαλούν τα οινόπνευματά, ποτά, είνε πραγματικώς ευεργετική. Κατά την διεγερσις αυτή ο εγκέφαλος λειτουργεί εύκολότερα, ή διάνοια φωτίζεται, ή σκέψις κι' ή ιδέες γεννιώνται χωρίς μεγάλο κόπο κι' είνε πιο λαμπρές και, εκτός απ' αυτά, κατανακτά ο ύπνος.

Ο άείμνητος ποιητής και καθηγητής Θεόδ. Άφεντεύλης είχε πράξει, στη φαρμακολογία του, γιά τον καφέ τα ακόλουθα: «Την πρώην άποσοθεί τον ύπνο, μετά πότον εκδιώκει την εκ του οίανσινάματος νάρκη, μετά πότον ζωογονεί το κεκαρπύσ σαμα, μετά κάματον νοσούν έξάττει πάλιν τας λειτουργίας του εγκέφαλου και ένισχύει την φαντασίαν. Πεινώντα στόμαχον κατασιγάει όθεν και ή των καφεποτών δίψα φέρει. Είνε λοιπόν ο καφές ποτόν ή τροφή άγαπητή μεν τοις πλουσίσι, τιμιον δέ και άπαραίτητον τοις πτωχείσι, ποτόν πρόσφορον ποιηταίς και οητορσι, ανάγκη δέ αναπόδραστος τοις κατοίκσι των άνατολικών και μεσημβρινών χωρών, τοις έχανουμένοις υπό της θερμότητος. Κόμμα, ότι παρ' ήμιν ή καφεπο-

ΣΦΑ Δ Ω Σ
δεν θα υπά-
χη έστω κι'
έννας Ρωμαί-
ου να μην
πινη ένα
τουλάχιστον
καφέ την ή-
μέρα. Και ο
νέος και ο
φτωχός, κι'
εκείνος που

κάνει την πιο βαρεία χειρωνακτική εργασία και εκείνος που εργάζεται αποκλειστικά διανοητικώς θεωρούν άπαραίτητο αυτό το γευστικό κατόχο μαυροζύμυ, που λέγεται καφές, γιάτί νομίζουν ότι τους άνακουφίζει κι' ότι τους δίνει δύναμι και δραστηριότητα.

Τα ευεργετικώτατα άγαθά του καφέ τα άπληκσαν πρώτοι οι κάτοικοι της Ζανζιβάρης, της Μαριτίμας και της Αραβίας Στην Άνατολή, ο καφές είνε γνωστός χίλια περίπου χρόνια και στην Άγγλία από το 1652. Στη Γαλλία εισήχθη στα 1669 από τον Σουλέϊμαν Ά-γά, ο οποίος ήταν προσευτής της Ύψηλης Πύλης στην Αϊή του Λουδοβίκου ΙΑ'. Στα 1714 πάλι μετεφέρθη στο Παρίσι ένα δενδρύλλιο καφέ και φύτευτηκε στο Βοτανικό κήπο. Από το δενδρύλλιο αυτό κατάγονται όλες ή καφεφυτεύσεις των γαλλικών άποικιών.

Από τις άρχες του 18ου αιώνος ή χρήση του καφέ διαδόθηκε σ' όλοκληση την Εύρωπη και από την εποχή αυτή άκόμη φάνηκαν φανατικοί ύπερασπισται και φανατικοί σολέμιοι της καφεποσίας.

Η έπιστήμη και ή πείρα άπέδειξαν, ότι ο καφές βοηθεί στην πέψη, δυνάμυνει την κυκλοφορία του αίματος και διεγείρει το νευρικό σύστημα και κυρίως τον εγκέφαλο. Η διεγερσις αυτή είνε όλοσώδην διαφορετική από εκείνη που προκαλούν τα οινόπνευματά, ποτά, είνε πραγματικώς ευεργετική. Κατά την διεγερσις αυτή ο εγκέφαλος λειτουργεί εύκολότερα, ή διάνοια φωτίζεται, ή σκέψις κι' ή ιδέες γεννιώνται χωρίς μεγάλο κόπο κι' είνε πιο λαμπρές και, εκτός απ' αυτά, κατανακτά ο ύπνος.

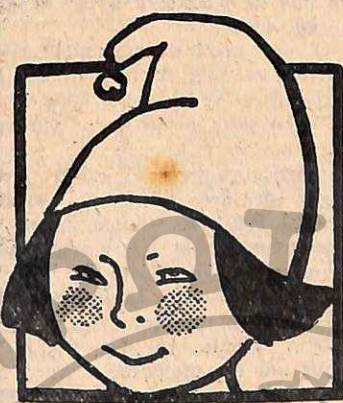
Ο άείμνητος ποιητής και καθηγητής Θεόδ. Άφεντεύλης είχε πράξει, στη φαρμακολογία του, γιά τον καφέ τα ακόλουθα: «Την πρώην άποσοθεί τον ύπνο, μετά πότον εκδιώκει την εκ του οίανσινάματος νάρκη, μετά πότον ζωογονεί το κεκαρπύσ σαμα, μετά κάματον νοσούν έξάττει πάλιν τας λειτουργίας του εγκέφαλου και ένισχύει την φαντασίαν. Πεινώντα στόμαχον κατασιγάει όθεν και ή των καφεποτών δίψα φέρει. Είνε λοιπόν ο καφές ποτόν ή τροφή άγαπητή μεν τοις πλουσίσι, τιμιον δέ και άπαραίτητον τοις πτωχείσι, ποτόν πρόσφορον ποιηταίς και οητορσι, ανάγκη δέ αναπόδραστος τοις κατοίκσι των άνατολικών και μεσημβρινών χωρών, τοις έχανουμένοις υπό της θερμότητος. Κόμμα, ότι παρ' ήμιν ή καφεπο-

Η έπιστήμη και ή πείρα άπέδειξαν, ότι ο καφές βοηθεί στην πέψη, δυνάμυνει την κυκλοφορία του αίματος και διεγείρει το νευρικό σύστημα και κυρίως τον εγκέφαλο. Η διεγερσις αυτή είνε όλοσώδην διαφορετική από εκείνη που προκαλούν τα οινόπνευματά, ποτά, είνε πραγματικώς ευεργετική. Κατά την διεγερσις αυτή ο εγκέφαλος λειτουργεί εύκολότερα, ή διάνοια φωτίζεται, ή σκέψις κι' ή ιδέες γεννιώνται χωρίς μεγάλο κόπο κι' είνε πιο λαμπρές και, εκτός απ' αυτά, κατανακτά ο ύπνος.

Ο άείμνητος ποιητής και καθηγητής Θεόδ. Άφεντεύλης είχε πράξει, στη φαρμακολογία του, γιά τον καφέ τα ακόλουθα: «Την πρώην άποσοθεί τον ύπνο, μετά πότον εκδιώκει την εκ του οίανσινάματος νάρκη, μετά πότον ζωογονεί το κεκαρπύσ σαμα, μετά κάματον νοσούν έξάττει πάλιν τας λειτουργίας του εγκέφαλου και ένισχύει την φαντασίαν. Πεινώντα στόμαχον κατασιγάει όθεν και ή των καφεποτών δίψα φέρει. Είνε λοιπόν ο καφές ποτόν ή τροφή άγαπητή μεν τοις πλουσίσι, τιμιον δέ και άπαραίτητον τοις πτωχείσι, ποτόν πρόσφορον ποιηταίς και οητορσι, ανάγκη δέ αναπόδραστος τοις κατοίκσι των άνατολικών και μεσημβρινών χωρών, τοις έχανουμένοις υπό της θερμότητος. Κόμμα, ότι παρ' ήμιν ή καφεπο-

Και είνε χαριτωμένη ή όμολογία κάποιου Άγγλου κοινωνιολόγου, ο οποίος στο τέλος μιας διαλέξής του έναντι του καφέ έδήλωσε, ότι γιά να την γράφει είχε πει... πάντε καφέδες!

Πολλοί πάλι από τους μεγάλους άνδρες ήταν άδύνατο να έργα-



φοειδούς πυρετού, της αρθροϊτιδης, λιθίαςσος και άλλων ασθνεϊών. Άλλά ή κατάχρησις του καφέ είνε βλαβερή, όπως και κάθε κατάχρησις. Όταν τον παίρνουμε σε μεγάλες ποσότητες, μās παρουσιάζονται μεγάλα ή μικρά σημάδια καταστασις ανάλογα προς τη διεγερσις που μās είχε προκαλέσει. Έξ άλλου πολλοί έπιστήμονες έξέφεραν γνώμη καταδικαστική γιά τον καφέ. Είπαν, ότι μās οδηγεί σιγά-σιγά, άνεπαίσθητα στον τάφο! Μά σ' αυτούς τους έπακρές τοις άδελφίς άφηνήματος, ο μεγάλος καφεπότης και συγγραφέας Φοντενέλ έδωσε την εξής έξυπνότητα άπάντησι:

«Πρώτα νάμια πολύ άργό δηλητήριο ο καφές, άφού δγδόντα τώρα χρόνια πίνω κάθε μέρα άρκετά κύπελλα απ' αυτό κι' ή ύγεια μου δεν κλονίστηκε σε σημείο που να το αισθάνομαι».

Και είνε χαριτωμένη ή όμολογία κάποιου Άγγλου κοινωνιολόγου, ο οποίος στο τέλος μιας διαλέξής του έναντι του καφέ έδήλωσε, ότι γιά να την γράφει είχε πει... πάντε καφέδες!

Πολλοί πάλι από τους μεγάλους άνδρες ήταν άδύνατο να έργα-

σθούν χωρίς νάχουν να πούν καφέ και μερικοί συγγραφείς τον μεταχειρίζονταν ως αποκλειστικό διεγερτικό της έμπνευσής τους.

Άλλά πούς δοκίμασε πρώτος τα άγαθά του καφέ; Πούς άνεκάλεψε την χρησιμότητά του; Στο έρώτημα αυτό δεν άπάντησε, μέχρι σήμερα ή έπιστήμη. Φαίνεται ότι κι' ή άνακάλυψις αυτή — όπως και πολλές άλλες — έγινε έντελως τυχαίως. Ίδου μία παράδοσις τουρκική, ή όποια μās λέει πως άνακαλύφθηκε ή αξία του καφέ γιά τον άνθρωπο και άκόμα πούς ήταν ο τυχερός που προτοίρασε το περίφημο μαυροζύμυ.

Κάποιος Μουφτής, που τον λέγανε Σεγιδάλη και ζούσε στο βασίλειο της Ύμενης, της εύτυχισμένης Αραβίας, νύσταζε πολλές φορές ένώ έκανε την προσευχή του. Μία μέρα, θέλοντας να άπορήγη τον ύπνο, βγήκε στην έξοχη και εκεί είδε ένα τσοπάνη, ο όποιος δεν άφηνε τις γίδες του να τρώνε τα φύλλα μερικών μικρών δεντρων.

Γιατί δεν άφήνεις τα έσφα να φάνε απ' αυτά τα φύλλα; ρώτησε ο Μουφτής, περίεργος.

—Τα κατανακτά, άπάντησε ο τσοπάνης, άμα τρώνε απ' αυτά τα φύλλα δέ μ' άφήνουν ούτε μία σπινθή να ήσυχάσω. Όλη νύχτα χοροπλούν και τρέχουν σάν δαίμονες!

Τότε ο Μουφτής, άνθρωπος έξυπνος, πλησίασε σ' ένα απ' αυτά τα δενδράκια, έδαίμασε τα νυαλιστερά του φύλλα, τα άνθη του που έμοιαζαν στο χρώμα και τη μορφή με τα λουλούδια του γιανσεμού, έκοψε μερικους απ' τους καρπούς του, μέσα στους όποιους ύπνηχαν σπόροι κίτρινοι και άφου γύρισε στο σπίτι του τους έβρασε και ήπιε το ζυμύ τους. Το άποτέλεσμα της δοκιμής αυτής ήταν θαυμαστό. Ο Μουφτής πέρασε όλη τη νύχτα άγρυπνος — και τί ήρόνηκε άκούγεται! — κι' έτσι το ποτό αυτό, που δεν ήταν παρά άφεψημα καφέ, έγινε, σε λίγον καιρό, περιζήτητο απ' όλους τους εύσεβεις μουσουλμάνους ως δώρον του Θεού!

Εξ άλλου πολλοί έπιστήμονες έξέφεραν γνώμη καταδικαστική γιά τον καφέ. Είπαν, ότι μās οδηγεί σιγά-σιγά, άνεπαίσθητα στον τάφο! Μά σ' αυτούς τους άπακρές τοις άδελφίς άφηνήματος, ο μεγάλος καφεπότης και συγγραφέας Φοντενέλ έδωσε την εξής έξυπνότητα άπάντησι:

«Πρώτα νάμια πολύ άργό δηλητήριο ο καφές, άφού δγδόντα τώρα χρόνια πίνω κάθε μέρα άρκετά κύπελλα απ' αυτό κι' ή ύγεια μου δεν κλονίστηκε σε σημείο που να το αισθάνομαι».

Επίσης ο Δημάργης ήταν μανιάδης φρεσολάτρης. Αγαπούσε την έξοχη και ποτέ δεν κοιματόταν στις έκδρομες. Πολλές φορές έπήγανε επί 8 και 10 ώρες έξυπτος, στις γύρω των Άθηνών άγαιτμένες του έξοχες.



Πώς έχει στιγματίσει τη ράχη του ένας Γάλλος κακοποιός.
(Φωτογραφία του δρος Λοκάρ)

Υπάρχει ένας γιατρός, ο οποίος έχει τις φωτογραφίες όλων των στιγματισμένων εγκληματιών του κόσμου: Είναι ο δόκτωρ Λοκάρ, ο διευθυντής της Σημάνσεως, στη Λυών.

Όχι μόνο όλοι οι κακοποιοί της Γαλλίας περνούν από τα χέρια του, μα και κάθε ξένος εγκληματίας που θα συλληφθεί από τη Γαλλική αστυνομία. Έπί πλέον, ο δόκτωρ Λοκάρ, ο οποίος θεωρείται σήμερα ως ένας από τους περιηγητές εγκληματολόγους, βρίσκεται σε διαρκή επαφή με όλες τις «Σημάνσεις» της Ευρώπης και της Αμερικής κι έτσι έχει μια πολύτιμη και σπάνια συλλογή όλων των στιγματισμένων κακοποιών.

Οι λιποτάκτες της Δεγεώνος των Ξένων, οι δολοφόνοι, οι διαρρήκτες, οι λωποδύτες, οι απάχτες, ή γυναικας του υποκόσμου που έχουν στολίσει το σώμα τους με παράξενους και διακοσμητικούς στιγματισμούς έχουν τη φωτογραφία τους στην υπέροχη συλλογή του δόκτωρ Λοκάρ. Μά κάθε τέτοιος στιγματισμός έχει και την τραγική ιστορία του.

Ο δόκτωρ Λοκάρ, σ' ένα τελευταίο άρθρο του που έγραψε πάνω σ' αυτό το θέμα, μάς αποκαλύπτει διάφορα σκοτεινά δράματα και μάς περιγράφει τους πιο αλλόκοτους και τους πιο εκπληκτικούς στιγματισμούς των απάχτων και των δολοφόνων.

Ένας από αυτούς, ο εγκληματίας Πιέρ Λακρουά, είχε γράψει στο μέτωπό του, όταν βρισκόταν για δέκα χρόνια στα κάτεργα τις εξής λέξεις: «Παιδί της συμφοράς». Όταν όμως γύρισε από εκεί κάτω, θέλησε να γίνει καλός άνθρωπος και να ξαναφτιάξει τη ζωή του. Πήγε λοιπόν σ' ένα νοσοκομείο, έβγαλε από λουρίδα δέρματος από το μέτωπό του, γιατί δεν μπορούσε να σβήσει τις στιγματισμένες λέξεις που είχε χαράξει και την αντικατέστησε με μια λουρίδα δέρματος από την πλάτη του. Έπειτα, όταν βγήκε από το νοσοκομείο, έγινε τό-

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΟΙ ΠΙΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΙ

Η περίφημη συλλογή φωτογραφιών του δόκτωρ Λοκάρ. Οι μοιραίοι στιγματισμοί των απάχτων. Το «Κυνήγι της άλεπούς» του δολοφόνου Άνρ Ντανζού. Οι «άνθρωποι—φαινόμενα». Οι στιγματισμοί των διασήμων ανθρώπων, κτλ.

φλα στο μέτωπό από τη χαρά του και πάνω σ' ένα καυγά μαχαίρωσε δυο φίλους του. Καταδικάστηκε λοιπόν σε θάνατο και καρατομήθηκε από το δημο στην πλατεία της Ρουκέτ.

Η μοιραίες λέξεις, παρ' όλη την εγγειση, δεν είχαν εξαλειφθεί από το μέτωπό του.

«Άλλοι απάχτες που ζουν στα κάτεργα έχουν στιγματίσει το μέτωπό τους ή τη βάση του λαιμού τους με παρόμοιες επιγραφές: «Γεννήθηκα για να πο- νώ», «Άτυχος», «Νικημένος, μα άδαναντος».

«Ο ίδιος πάντα», «Καταραμένος», κλπ.

Όσο τώρα για τους πρωτότυπους στιγματισμούς, υπάρχουν πολλοί κακοποιοί που είνε στιγματισμένοι σάν καννιβαλοί από την κορφή ως τα νύχια!

Οι πιο άπλοοι στιγματισμοί είνε εκείνοι, με τους οποίους στολίζουν τα μπράτσα τους ή το στήθος τους τα μέλη μιας συμμορίας, για να αναγνωρίζονται μεταξύ τους. Αυτοί στιγματίζουν συνήθως πάνω στο δέρμα τους έναν άστρο, μια νεκροκεφαλή, ένα διπλό ιστανό, ένα κουλουριασμένο φεϊν ή δυο σταυρωτά μαχαίρια. Οι λωποδύτες έχουν ένα κοινό στιγματισμό: Τρεις κοκκίδες στο άριστερο μπράτσο.

Στην Ιταλία, τα μέλη της Καμόρας και της Μαφρίας αναγνωρίζονται μεταξύ τους με ανάλογα συνθηματικά σχέδια στα χέρια και στο στήθος.

Έπειτα από αυτούς τους επαγγελματικούς στιγματισμούς, έρχονται οι καθαρώς «διακοσμητικοί» με τους οποίους οι εγκληματίες στολίζουν το σώμα τους για να γίνουν δημοφιλείς ή για να ικανοποιήσουν τις πιο παράξενες και τις πιο εξωφρενικές ιδιοτροπίες τους.

Ο Άνρ Ντανζού, παραδείγματος χάριν, ένας από τους πιο στυγερούς δολοφόνους που είχε αναστατώσει το 1910 τη Γαλλία με τα φρικώδη εγκλήματά του, είχε στολίσει το σώμα του με μια αξιοθαύμαστη σ' αλήθεια ζωγραφική σύνθεσι που παρίστανε ένα «Κυνήγι άλεπούς». Οι Ισπανείς με τις γυριστές σάλπαγγες τους ξεκινούσαν από το λαιμό του, ενώ τα σκυλιά τους τραβούσαν μπροστά και ξεχνόντουσαν στο στήθος του εγκληματίου. Έπειτα μερικοί άλλοι κυνηγοί γύριζαν με τα σκυλιά τους πίσω στη πλάτη του Άνρ Ντανζού και κατέβαιναν ως τα πόδια του. Στο άριστερό πόδι του και ακριβώς πάνω στην κνήμη του ήταν ζωγραφισμένη η άλεπούς, ενώ στο δεξιό και στο ίδιο μέρος ήταν ένα γεράκι που κυνηγούσε μια νυφίτσα!...

Ένας άλλος κακοποιός, ο «στραγγαλιστής» του Μπελφόρ Μαρσέλ Άρκουά, είχε χαράξει στη βάση του λαιμού του τη λέξη «Άτυχος» και είχε καταστύλιστο το στήθος του και τα μπράτσα του με λουλούδια, με πουλιά, με κεφάλια γυναικών, με παράσημα και με πεταλούδες. Στη μέση του στήθους του είχε τις «προσωπογραφίες» των δυο θυμάτων του, του άπαχη Ρομπέρ Λουστίν και της άπιστης φίλης του Μαρζ' Κόσκ ντ' Ορ». Πιο κάτω ήταν ένα παράξενο τροπικό τοπίο που παρίστανε ένα κυνήγι τίγρεως. Ο γυνήγος πυροβολούσε το θηρίο πάνω από έναν λέεφαντα...

Αυτές τις περίεργες διακοσμήσεις του σώματός τους τις έμμεταλλεύονταν συνήθως μερικοί από αυτούς τους κακοποιούς, παρουσιάζόμενοι στα λαϊκά Ιπποδρόμια και τις παράγκες των θανατοποιών ως «άνθρωποι—φαινόμενα».

Ένας από αυτούς τους «άνθρώπους — φαινόμενα» ήταν κι ο περιήγος Ισίδωρος Μπαλιέ, ο «βασιλεύς των στιγματισμένων», που είχε γυρίσει όλη την Ευρώπη μ' ένα ταίριο, επιδεικνύοντας το στιγματισμένο σώμα του. Ο Μπαλιέ, πολλά ταξείδια στις Τροπικές χώρες και στην Άπω Ανατολή και είχε την τύχη να συναντήσει κάποτε στην Καντών της Κίνας έναν άριστο τέχνη Κινέζο στιγματιστή, ο οποίος... άφησε ή φαντασία του να δογιάσει πάνω στο δέρμα του Εύρωπαιου. Ο Κινέζος στιγματιστής ζωγράφιζε στο στήθος του Μπαλιέ ένα σωρό μυθολογικά τέρατα και διάφορες ανατριχιαστικές σκηνές από θανατικές εκτελέσεις καταδίκων. Έδώ έναν Ιπποκρίτη, εκεί το θάψιμο μέσα στη γή ενός ζωντανού καταδίκου, πιο πέρα το κρέμασμα ενός άλλου από την κοτσίδα του. Από την άρχη του στήθους ως τα σφυρά, ο Γάλλος τυχοδιώκτης είχε στολιστή με μια σειρά από ανατριχιαστικές παραστάσεις βασανιστηρίων που έκαναν τους θεατές του ν' ανατριχιάζουν από τη φόβη! Το πιο περίεργο δέ απ' όλα

είνε ότι οι στιγματισμοί του Μπαλιέ είχαν γίνει με επτά διαφορετικά χρώματα!

Τέλος, στη συλλογή του δόκτωρ Λοκάρ, υπάρχουν και πολλές άλλες περίεργες φωτογραφίες, όπως κακοποιών, αλλά διαφόρων διασήμων καλλιτεχνών, συγγραφέων, πολιτικών ανδρών, ξεφρενισμένων κλπ., οι οποίοι από ιδιοτροπία είχαν στιγματίσει το σώμα τους. Υπάρχει, παραδείγματος χάριν, μια φωτογραφία του Πιέρ Λοτι, ο οποίος είχε στιγματίσει στο άριστερό μέρος του στήθους του μια Ιαπωνική χίμαιρα.

Επίσης, μια φωτογραφία του διασημού θαλασσοπόρου Άλβαν Ζερμπόν, ο οποίος όταν έπλεγε στην Ταϊτή, στιγματίσει στο στήθος του ένα μικρό παραδεισίο πουλί. Ο στιγματισμός αυτός θεωρείται ως ένα θαύμα μικρογραφίας και τέχνης!

Πολύτιμο και σπάνιο είνε επίσης και το ιστορικό αρχείο του δόκτωρ Λοκάρ για τους πιο παράξενους στιγματισμούς δια μέσου των αιώνων. Από αυτό λοιπόν μαθαίνουμε ότι εις τα μέσα του 19ου αιώνα οι εργάτες συνήθιζαν να στολίζουν τα χέρια τους με στιγματισμούς που παρίσταναν τα εργαλεία του επαγγέλματός των. Η πιο περίεργη δέ πληροφορία που μάς δίνει το αρχείο του δόκτωρ



Το στιγματισμένο με διάφορα πουλιά στήθος ενός Άγγλου ναυτικού.
(Φωτογραφία του δρος Λοκάρ)

ΠΙΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΠΙΕΤΑΝ ΚΑΠΙΕΣΤΑΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)



— Έστεινέσθε, μεγαλειότητα; Θέλετε να τους δώσουμε καρό να μάς ξεφύγουν; Η άποψη, ή ποτέ, μεγαλειότητα. Βάλτε τη δουλειά μπροστά, τί διάβολο! Δεν θα βρούμε ποτέ τέτοιαν ευκαιρία!...

Η όψη εκείνη ειλικρίνεια, ή εκπαιδευμένη σθεναρά, προκαλούσε πάντα βαθύτατη άηχηση, κι' εντύπωση πολλή στο βασίλειο. Έτσι κι' αυτή τη φορά, αναμφιβόλως, οι υποδεδειγμένοι του ποταμού του Λυών, τον επηρεάσαν γιατί κάλεσε άμέσως τον Βιτρώ.

— Λοχαγέ, του λέει, έτοιμασθείτε για πόλεμο!

— Έναντίον τίνος, μεγαλειότητα; Έκ' εκείνος, με μάτια υπνηθίζοντα.

— Έναντίον του στρατάρχου ντ' Άνκορ...

— Επ' τέλους! μούγκρισε ο λοχαγός χαρούμενος.

— Ω! δ! Έκανε ο βασιλεύς, βλέπω πως ή μάχη σ' άρσεει παραπολύ, γενναία λοχαγέ μου...

— Διάβολε, και τίνος δεν τού άρσεει; μουνιούρισε ο Λυών.

— Μεγαλειότητα, είπε ο Βιτρώ, έχω κάποιον παλιό λογαριασμό να κανονίσω με τον κύριο Κονσίν! Μου πέταξε, μια μέρα, κάποια λέξη, που δέ μπορεί να ξεπλυθεί παρά με αίμα — μια από κείνες τις προσβλητικές κουβέντες, που ξυγίζουν την εκδίκηση σου, καθώς λέει κι' ο κύριος Όρνάνο. Μεγαλειότητα, δέ το διατάσσετε να συλλάβω το στρατάρχη ντ' Άνκορ, τον έχω, κιόλας, έτοιμον, έδώ, μέσα στη μεγάλη γαλαρία...

Ο βασιλεύς άνοιξε το στόμα, σάν να έτοιμαζόταν να μιλήσει. Ο Βιτρώ και ο Λυών τον έτρωγαν με το μάτι.

— Όχι! είπε ξαφνικά ο Λουδοβίκος, φέροντας, κι' ένδοιασμό, στο χλωμό του μέτωπο το χέρι του. Πρόπει, πρώτα, να βεβαιωθούμε!...

— Πάλι τα ίδια! είπε ο Λυών, Λοκάρ είνε ή εξέλις:

Ο στρατηγός του Ναπολέοντος Μπερναντότ, ο οποίος έγινε βασιλεύς της Σουηδίας και ιδρυτής της σημερινής δυναστείας είχε στιγματισμένο το στήθος του με το επαγγελματικό σύνθημα: «Θάνατος στους Βασιλιάδες»

Ο δούτσος λοιπόν Μπερναντότ, ύστερ' από τη στέψη του, δεν τολμούσε να ξεγυμνώσει το στήθος του ούτε μπροστά στον ίππότη του. Λένε μάλιστα ότι αυτός ο στιγματισμός ήταν ή αιτία της στυγνής και νευρασθενικής μελαγχολίας, από την οποία υπέφερε ο πρώην στρατηγός του Ναπολέοντος, ο οποίος δεν φανταζόταν ποτέ, ότι θα γινόταν μια μέρα βασιλεύς της Σουηδίας.

ΡΟΖΕ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ

μψήφοντας μιάν άδελφή βλαστήμα.

— Σιωπή! είπε ο βασιλεύς, ορθώνοντας, με μιάς, τ' άνάστημά του. Βιτρώ, άκουσε τη διαταγή μου: Θα πάτε ως το μέγαρο του Άνκορ, και θα προσπαθήσετε να φθάσετε μαζί με την κυρία μαρκησία, που μόλις από όλίγον έφυγεν από δω. Θα κατοπτεύσετε όλες τις κινήσεις της. Θα κάνετε μια έρευνα στο μέγαρο. Κι' άν βρήτε το παραμικρό τεκμήριο, κάποιο έγγραφο που να μάς αποδεικνύη πως ό στρατάρχης ντ' Άνκορ συνωμοτεί, θα συλλάβετε, εύθύς, τη μαρκησία. Κι' άμέσως θα γυρίσετε. Πηγαίνετε!

Ο Βιτρώ έκανε μεταβολή άμέσως, κι' έφυγε, ταχύς σάν την εκδίκηση.

Εκείνη τη στιγμή, άνηγγειλαν στην έκδο:

Ο κύριος διοικητής του πύργου της Βασιλίας!

Με τη φασαρία που προκάλεσε ή άφιξη του Λά Νεβίλλ, ή μυστική φυγή του φρουράρχου, πέρασε έντελώς άπαράτηρητη. Μ' ένα ντύμα σχετικό του βασιλέως, όλοι, άμέσως, ξαναμπαήκαν στο γραφείο.

Κόμη, είπε ο βασιλεύς, άργήσατε πολύ στην πρόσκλησή μου.

— Μεγαλειότητα, τραύισε ο Λά Νεβίλλ, είχα πάει για ύπνωση της

Ύμετέρας Μεγαλειότητος, κι' έλειπα απ' το φρούριο, όταν ήλθε ή διαταγή. Μόλις την έμαθα, έσπευσα και ήλθα.

— Έχει καλώς. Έξηγήσατέ μου, τώρα, τί έννοοισε ή έπιστολή σας. Άφηγηθήτε ακριβώς τις λεπτομέρειες του γεγονότος που μου άναφέρετε, δίχως τίποτε να παραλείψετε. Έμπρός, λοιπόν, κόμη, σ' άκούμε...

Ο Λά Νεβίλλ έρρωξε, τότε, μια ματιά σαστισμένη, γήρω του, κι' έδε μια τέτοια περιέργεια ζωγραφισμένη στις φτυογονώμες όλων αυ-

τών που τον περιτοίχιζαν, είδε τα ξαναμμένα πρόσώπα των να τείνονται σ' αυτόν με τόσο πάθος, που άρχισε να το διαβάσει άπληστα. Έν' αλλόκοτο χαμόγελο, σε λίγο, συνέσπασε τα κάτωχρά του χείλη.

— Εκείνος τα μάτια, και ψιθύρισε: — Κασπετάν! Γενναίε μου ίπότη! Δεν ξέρω πιά τί να πρωτοθαυμάσω, την έξυπνάδα σου, ή την παλληκαριά σου!...

Κι' έδωσε στο Ρισελιέ το έγγραφο, ο όποιος, μόλις το διέτρεξε, έγινε πελιδνός από τη λύσσα του, αναγνωρίζοντας τη διαταγή, που ό ίδιος, έδώ και λίγες μέρες, είχε ύπαγορεύσει στο βασίλειο: Ήταν ή διαταγή που έμελλε να φυλακίσει το μαρκησιο Σέν-Μάρς, και ν' αποφυλακίσει τον Λαφφρέας!

— Μεγαλειότητα, είπε, με την κοφτερή, σάν το λεπίδι, και σφιγμένη, σάν του φειδιού, φωνή του, ότι κι' άν ή Μεγαλειότης σας στείλλη; δουλήθηκε ο Ρισελιέ.

— Βεβαίως, έκλαμπρότατε! είπε ο Λά Νεβίλλ, κατάλληλτος.

— Και σ' ός τον έφερε ο Καπετάν αυτός; ρώτησε ο Κονσίν.

— Αναμφιβόλως, κύριε στρατάρχη! άποκρίθηκε ο Λά Νεβίλλ, πέφτοντας απ' την έκπληξη.

— Όστε το παιχνίδι είνε βέβαιο! είπε ο βασιλεύς. Δεν άναιρευθήκαμε, λοιπόν! Τό τερατώδες αυτό παιχνίδι έγινε!...

— Μεγαλειότητα, τραύισε ο διοικητής, άν τυχόν συνέβη παρεξήγηση, σ' άς βεβαιώσω πως δεν είμαι ό υπεύθυνος. Κρατώ στα χέρια τη διαταγή, γραμμένη όλη, απ' άρχης μέχρι τέλους, ιδιοχείρως απ' το βασίλειο...

— Διαταγή! φώναξε ο βασιλεύς, με ξαναμμένο μάτι. Την έχετε, τη διαταγή αυτή;...

— Όρίστε! Η Θεία Πρόνοια με φώτισε, κατά σύμπτωση, και την έφερα μαζί μου...

Ο Λουδοβίκος άρπαξε το έγγραφο απ' τα χέρια του διοικητού, κι' άρχισε να το διαβάσει άπληστα. Έν' αλλόκοτο χαμόγελο, σε λίγο, συνέσπασε τα κάτωχρά του χείλη.

— Εκείνος τα μάτια, και ψιθύρισε: — Κασπετάν! Γενναίε μου ίπότη! Δεν ξέρω πιά τί να πρωτοθαυμάσω, την έξυπνάδα σου, ή την παλληκαριά σου!...

Κι' έδωσε στο Ρισελιέ το έγγραφο, ο όποιος, μόλις το διέτρεξε, έγινε πελιδνός από τη λύσσα του, αναγνωρίζοντας τη διαταγή, που ό ίδιος, έδώ και λίγες μέρες, είχε ύπαγορεύσει στο βασίλειο: Ήταν ή διαταγή που έμελλε να φυλακίσει το μαρκησιο Σέν-Μάρς, και ν' αποφυλακίσει τον Λαφφρέας!

— Μεγαλειότητα, είπε, με την κοφτερή, σάν το λεπίδι, και σφιγμένη, σάν του φειδιού, φωνή του, ότι κι' άν ή Μεγαλειότης σας στείλλη; δουλήθηκε ο Ρισελιέ.

— Βεβαίως, έκλαμπρότατε! είπε ο Λά Νεβίλλ, κατάλληλτος.

— Και σ' ός τον έφερε ο Καπετάν αυτός; ρώτησε ο Κονσίν.

— Αναμφιβόλως, κύριε στρατάρχη! άποκρίθηκε ο Λά Νεβίλλ, πέφτοντας απ' την έκπληξη.

— Όστε το παιχνίδι είνε βέβαιο! είπε ο βασιλεύς. Δεν άναιρευθήκαμε, λοιπόν! Τό τερατώδες αυτό παιχνίδι έγινε!...

— Μεγαλειότητα, τραύισε ο διοικητής, άν τυχόν συνέβη παρεξήγηση, σ' άς βεβαιώσω πως δεν είμαι ό υπεύθυνος. Κρατώ στα χέρια τη διαταγή, γραμμένη όλη, απ' άρχης μέχρι τέλους, ιδιοχείρως απ' το βασίλειο...

— Διαταγή! φώναξε ο βασιλεύς, με ξαναμμένο μάτι. Την έχετε, τη διαταγή αυτή;...

— Όρίστε! Η Θεία Πρόνοια με φώτισε, κατά σύμπτωση, και την έφερα μαζί μου...

Ο Λουδοβίκος άρπαξε το έγγραφο απ' τα χέρια του διοικητού, κι' άρχισε να το διαβάσει άπληστα. Έν' αλλόκοτο χαμόγελο, σε λίγο, συνέσπασε τα κάτωχρά του χείλη.

— Εκείνος τα μάτια, και ψιθύρισε: — Κασπετάν! Γενναίε μου ίπότη! Δεν ξέρω πιά τί να πρωτοθαυμάσω, την έξυπνάδα σου, ή την παλληκαριά σου!...

Κι' έδωσε στο Ρισελιέ το έγγραφο, ο όποιος, μόλις το διέτρεξε, έγινε πελιδνός από τη λύσσα του, αναγνωρίζοντας τη διαταγή, που ό ίδιος, έδώ και λίγες μέρες, είχε ύπαγορεύσει στο βασίλειο: Ήταν ή διαταγή που έμελλε να φυλακίσει το μαρκησιο Σέν-Μάρς, και ν' αποφυλακίσει τον Λαφφρέας!

— Μεγαλειότητα, είπε, με την κοφτερή, σάν το λεπίδι, και σφιγμένη, σάν του φειδιού, φωνή του, ότι κι' άν ή Μεγαλειότης σας στείλλη; δουλήθηκε ο Ρισελιέ.

— Βεβαίως, έκλαμπρότατε! είπε ο Λά Νεβίλλ, κατάλληλτος.

— Και σ' ός τον έφερε ο Καπετάν αυτός; ρώτησε ο Κονσίν.

— Αναμφιβόλως, κύριε στρατάρχη! άποκρίθηκε ο Λά Νεβίλλ, πέφτοντας απ' την έκπληξη.

— Όστε το παιχνίδι είνε βέβαιο! είπε ο βασιλεύς. Δεν άναιρευθήκαμε, λοιπόν! Τό τερατώδες αυτό παιχνίδι έγινε!...

— Μεγαλειότητα, τραύισε ο διοικητής, άν τυχόν συνέβη παρεξήγηση, σ' άς βεβαιώσω πως δεν είμαι ό υπεύθυνος. Κρατώ στα χέρια τη διαταγή, γραμμένη όλη, απ' άρχης μέχρι τέλους, ιδιοχείρως απ' το βασίλειο...

— Διαταγή! φώναξε ο βασιλεύς, με ξαναμμένο μάτι. Την έχετε, τη διαταγή αυτή;...

— Όρίστε! Η Θεία Πρόνοια με φώτισε, κατά σύμπτωση, και την έφερα μαζί μου...

Ο Λουδοβίκος άρπαξε το έγγραφο απ' τα χέρια του διοικητού, κι' άρχισε να το διαβάσει άπληστα. Έν' αλλόκοτο χαμόγελο, σε λίγο, συνέσπασε τα κάτωχρά του χείλη.

— Εκείνος τα μάτια, και ψιθύρισε: — Κασπετάν! Γενναίε μου ίπότη! Δεν ξέρω πιά τί να πρωτοθαυμάσω, την έξυπνάδα σου, ή την παλληκαριά σου!...

Κι' έδωσε στο Ρισελιέ το έγγραφο, ο όποιος, μόλις το διέτρεξε, έγινε πελιδνός από τη λύσσα του, αναγνωρίζοντας τη διαταγή, που ό ίδιος, έδώ και λίγες μέρες, είχε ύπαγορεύσει στο βασίλειο: Ήταν ή διαταγή που έμελλε να φυλακίσει το μαρκησιο Σέν-Μάρς, και ν' αποφυλακίσει τον Λαφφρέας!

— Μεγαλειότητα, είπε, με την κοφτερή, σάν το λεπίδι, και σφιγμένη, σάν του φειδιού, φωνή του, ότι κι' άν ή Μεγαλειότης σας στείλλη; δουλήθηκε ο Ρισελιέ.

— Βεβαίως, έκλαμπρότατε! είπε ο Λά Νεβίλλ, κατάλληλτος.

— Και σ' ός τον έφερε ο Καπετάν αυτός; ρώτησε ο Κονσίν.

— Αναμφιβόλως, κύριε στρατάρχη! άποκρίθηκε ο Λά Νεβίλλ, πέφτοντας απ' την έκπληξη.

— Όστε το παιχνίδι είνε βέβαιο! είπε ο βασιλεύς. Δεν άναιρευθήκαμε, λοιπόν! Τό τερατώδες αυτό παιχνίδι έγινε!...

— Μεγαλειότητα, τραύισε ο διοικητής, άν τυχόν συνέβη παρεξήγηση, σ' άς βεβαιώσω πως δεν είμαι ό υπεύθυνος. Κρατώ στα χέρια τη διαταγή, γραμμένη όλη, απ' άρχης μέχρι τέλους, ιδιοχείρως απ' το βασίλειο...

— Διαταγή! φώναξε ο βασιλεύς, με ξαναμμένο μάτι. Την έχετε, τη διαταγή αυτή;...

— Όρίστε! Η Θεία Πρόνοια με φώτισε, κατά σύμπτωση, και την έφερα μαζί μου...

Ο Λουδοβίκος άρπαξε το έγγραφο απ' τα χέρια του διοικητού, κι' άρχισε να το διαβάσει άπληστα. Έν' αλλόκοτο χαμόγελο, σε λίγο, συνέσπασε τα κάτωχρά του χείλη.

— Εκείνος τα μάτια, και ψιθύρισε: — Κασπετάν! Γενναίε μου ίπότη! Δεν ξέρω πιά τί να πρωτοθαυμάσω, την έξυπνάδα σου, ή την παλληκαριά σου!...

Κι' έδωσε στο Ρισελιέ το έγγραφο, ο όποιος, μόλις το διέτρεξε, έγινε πελιδνός από τη λύσσα του, αναγνωρίζοντας τη διαταγή, που ό ίδιος, έδώ και λίγες μέρες, είχε ύπαγορεύσει στο βασίλειο: Ήταν ή διαταγή που έμελλε να φυλακίσει το μαρκησιο Σέν-Μάρς, και ν' αποφυλακίσει τον Λαφφρέας!

— Μεγαλειότητα, είπε, με την κοφτερή, σάν το λεπίδι, και σφιγμένη, σάν του φειδιού, φωνή του, ότι κι' άν ή Μεγαλειότης σας στείλλη; δουλήθηκε ο Ρισελιέ.

'Αγγλικά κασμήρια
έκλεκταί ποιότητες

Ι. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ & ΥΙΟΙ

ΑΙΟΛΟΥ 46

Πλουσία συλλογή, κουστου-
μιών, παλτών σκωστέζικων

Κάθε Κοσμική και Κοκέτα Κυρία
προτιμά τα Μαλλιά του

ΜΠΟΝ ΠΑΣΤΕΡ και του ΣΑΙΝΤ-ΕΠΕΝ

ΔΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ : ΤΑ ΛΕΠΤΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΕΛΑΦΡΟΤΕΡΑ, ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ
Πωλούνται εις πλουσιωτάτην συλλογήν στερεών χρωμάτων
Δέν προσβάλλονται από τόν σκώρον
και ζυγίζουν ακριβώς 50 γραμμάρια

Δ. ΒΑΡΚΟΥΤΑΣ, Έρμου 13, 'Αθήναι.
ΜΑΓΓΙΩΡΟΣ και ΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ, Έρμου 17, 'Αθήναι.
Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Έρμου 17, 'Αθήναι.
ΕΥΘ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ, Εὐαγγελιστρίας 30β, 'Αθήναι.
ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ, Αίολου και Σταδίου, 'Αθήναι.
Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ, Καλαμιάτου 15Α, 'Αθήναι.

Γεν. αντιπρ. Κ. ΚΟΣΜΙΔΗΣ και Κ. ΘΩΜΑΪΔΗΣ, Κλειτίου 4β, 'Αθήναι

ΘΕΛΕΤΕ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ἐπιμελημένην με φαρμακείας σκόλες και χονδρές μπούκλες;

ΜΟΝΟΝ Ο ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τηλ. 26-116

μπορεί να σας προσφέρει τοιαύτην.

Αν. Κων) τίνου 11 Δρχ. 70 Αν. Κων) τίνου 12 Δρχ. 100

Διευθυντής των ανωτέρω καταστημάτων και γνωστός καλ-
αιτεχνής κομμωτής κ. Μ. Λαμπρόπουλος ανεχώρησε διά Παρι-
σιους την 15ην Νοεμβρίου διά του ατμοπλοίου «Πατρὶς II» πρὸς
μετέτην των τελευταίων μοντέρνων κτενισμάτων και καλλιτεχνι-
κων κομμώσεων.

«ΦΟΙΝΙΞ»

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέραν
συλλογήν χάρτου ταπετσαρίας εις
τιμάς εργοστασίου.

'Από 22 δραχμὰς και ἄνω τὸ τε-
τραγωνικὸν μέτρον μετὰ τοποθε-
τήσεως.

ΛΟΓΟΙ

Ένα πουδρά-
ρισμα την ήμέ-
ραν ἀρκεί.
Έξαιλείται τε-
λείως την γυα-
άδα.

Δίδει ἀπόχρω-
ιν θαμπή και
ελουδένια και φυσική ὁμορφιά.
έν σχηματίζει πλάκας.
Κρατᾷ στὸν ἄνεμο, ὄροχ και
την ἐφίδρωσι.
Συμφίγει τοὺς διεσταλμένους
ὀρους. Δέν ξηραίνει την ἐπιδερ-
ίδα.

Η νέα αὐτή και θαυμασία ἰδέα
ρμόζεται εις την πουδρα Τοκα-
εις την ὁποίαν ἀναμιγνύεται ἐ-
τημονικῶς ἡ Mousse de Crème,
πούδρα λεπτή και ἐξαιρεωμένην.
Ὑπέροχη ἀπαλάδα φρεσκαίνει
ζωογονεῖ τοὺς κουρασμένους Ι-
ς, τονώνει την ἐπιδερμίδα και

για τοὺς
ὁποίους
ἡ πούδρα
σας ἔπρε-
πε νὰ πε-

ριέχη MOUSSE DE CRÈME

δίδει και στὸ ἀσχημότερο πρόσωπο
μιὰ θαυμαστή ἀπόχρωσι ἐκτάκτου
ὠραιότητος. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εἰ-
νε ἡ μόνη πούδρα ποὺ περιέχει
πραγματικὰ Mousse de Crème. Ἐ-
να πουδράρισμα με την πούδρα Το-
καλὸν Paris διαρκεῖ 4 φορές περισ-
σότερο ἀπὸ μιὰ κοινὴ πούδρα.

Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος,
Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

ἄφετε τὰ φορέματά σας μόνον
ἐὰς γυνήσας Γερμανικὰς Βα-
ΑΡΤΙ. Πωλούνται στὰ Φαρμα-
και Ἐμπορικά.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικὸν Κατάστημα Σιδηρι-
κῶν. Σχετικαὶ πληροφορίες δίδονται εις τὸ
Γραφεῖα μας, Λέκα 7, Ἀθήναι.

ΠΡΟΤΥΠΟΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΜΑΝΟΥΣΟΥ & ΣΤΑΥΡΙΔΟΥ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2284)1933 διαταγῆς τοῦ
ὕπουργείου Γεωργίας και ὑπὸ τὸν διαρκὴ ἐλεγχὸν
και ἐποπτεῖαν αὐτοῦ διατελοῦσα

Α' ΒΡΑΒΕΙΟΝ και χρυσὸν μετᾶλλον κατὰ τὴν Γ' Πανελ-
λήνιον Πτηνοτροφικὴν και Κονικλοτροφικὴν Ἑκθεσιν.
Μάϊος 1934.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Κ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ, Ιατρός.
ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ : Ὁδὸς Ἀγίου Μάρκου 11 — Ἀθήναι.
ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ : Ἰδιόκτητον τῆς Σχολῆς, παρὰ τὰ Νέα
Λιόσια, ἔναντι Πύργου Βασιλίσσης.

ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ.—1) Γενικὴ και εἰδικὴ Κτηνοτρο-
φία. 2) Πτηνοτροφία. 3) Κονικλοτροφία. 4) Μελισσοκομία. 5) Εἰδικὴ
Γεωργία. 6) Γεωργικὴ Οἰκονομία. 7) Δενδροκομία, κλπ. κλπ.
ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΦΟΙΤΗΣΕΩΣ και ΔΙΔΑΚΤΡΑ.—Ἡ φοίτησις ἐν τῇ
Σχολῇ εἶνε μονοετής, τὰ δὲ δίδακτρα δραχμαὶ 5.000.

ΠΡΟΝΟΜΙΑ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ.—Οἱ πτυχιούχοι τῆς
Σχολῆς ἀπολαύουσι ἀνά τινος τῶν Νόμων 2203 θεσπισθέντων
εὐεργετημάτων και κέρττειται προνομιακῶς τὸ δικαίωμα ἀποκτήσεως
γαδῶν, δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 5 τοῦ αὐτοῦ Νόμου.

Ἐς σημειωθὴ ἰδιαιτέρας διὰ τὴν διαικονίαν τῆς Σχολῆς ἐξοφάλλουσιν
ὡς διδασκτικὸν προσωπικὸν τοὺς ἀσσοὺς τῶν εἰδικευμένων ἐπιστημῶ-
νων. Τὰ ὠρεὰ αὐτὰ ἐπαγγέλλεται ἰδιαιτέρας συνιστῶντα εις τὰς κυ-
ρίς και δευτερεύουσας, ὡς προσαρμοζόμενα ἐξαιρετικῶς πρὸς τὴν φύσιν
και τὰς ἰκανότητας αὐτῶν. Ἡ διεύθυνσις τῆς Σχολῆς ἐξοφάλλουσιν και
Ὀλοτροφείον δι' αὐτὰς, ὑπὸ τὰς καλύτερας συνθήκας.

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Θεμιστοκλέους 1 — Ἀθήναι
Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7
ΑΡ. ΤΗΛ. 21.400

ΕΡΜΟΥ 21
ΑΡ. ΤΗΛ. 23.861

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΛΛΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΠΑ-
ΝΩΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΑ.—ΕΠΙΣΗΣ ΤΑ ΠΛΕΟΝ ΜΟΝΤΕΡΝΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΔΙΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ.



Φ Ε Μ Ι Ν Α



PERMANANT

ΔΙ' ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

ΚΑΙ ΑΝΕΥ

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ



Μηχανήματα, τελειότατα φάρμακα, ανωτέρας ποιότητας.
Έκτελέσεις με όλους τούς κανόνες τής τέχνης από τεχνίτας
δεκαετούς πείρας.

Όλα αυτά είνε έγγύησις διά τήν έπιτυχίαν μιās PERMANANT
άσυναγωνίστου καί δύνασθε νά τήν εύρητε εἰς λογικήν τιμήν

ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

Φ Ε Μ Ι Ν Α

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΛΑΥΘΜΕΝΟΥΣ

(ΜΕΓΑΡΟΝ ΑΦΘΟΝΙΔΟΥ)